

புலமைசால் புரவலர்

கி. பாண்டூரங்கள், எம். ஏ.

விற்பனை உரிமை :

பா ரி நி லை ய ம்

52, பிராட்வே, சென்னை—1.

முதற் பதிப்பு : 1969

உரிமை ஆசிரியருக்கு.

விலை ரூ. 2-25

அச்சிட்டோர் : ஸ்ரீ கலை அச்சகம், சென்னை-5.

முன்னுரை

உலகம் உய்ய அரும்பாடுபட்ட அறிஞர்கள் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அவ்வப்போது தோன்றியுள்ளனர். அத்தகைய சான்றோர் எந்நாட்டில் பிறந்தவராயினும் எம் மொழியைப் பேசியவராயினும், அவர்தம் கருத்துக்கள் எல்லா நாட்டினரும் எல்லா மொழியினரும் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கனவாக அமைந்துள்ளன. மேலும், அச்சீரிய சான்றோர் தம் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்குமட்டுமே யன்றி பிற்கால மக்களுக்கும் வழிகாட்டிகளாக அமைந்து விட்டனர். இவ்வாறு நாடு, மொழி, காலம் ஆகிய எல்லை களைக் கடந்து நிற்கும் சான்றோர் நந்தம் தமிழகத்தில் பலர் தோன்றினர்.

படைப்புக் காலந்தொட்டு மேம்பட்டு விளங்கிய தமிழ்க் குடியில் தோன்றிய ஒரு சில சான்றோர்களைப்பற்றி கூறுவதே இந்நூலின் நோக்கம். சங்ககாலத்தில் தமிழகத்தில் அரசர் குடியில் தோன்றி அறிவுசான்ற புலவர்களாக விளங்கி, தம் ஆட்சிப் பெருமையாலும் இலக்கியச் சிறப்பாலும் உலகுக் கெல்லாம் ஒளியூட்டி நிற்கும் ஒருசில சான்றோரை இந் நூலுள் காணலாம். அச் சான்றோரின் வரலாற்றினை ஓரளவு விளக்கி அவர்கள் படைத்த இலக்கியத்தின் சுவையையும் ஆங்காங்கே தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன்.

தமிழ் மொழியின் பல துறைகளையும் தன் எழுத்துப் பணியால் பொலிவுறச் செய்தவர் டாக்டர் மு. வரதராசனார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக வீற்றிருக்கும் அவரை இச்சிறு நூலுக்கு ஓர் அணிந்துரை எழுதியருளுமாறு வேண்டினேன். அன்றோர் என்மீது கொண்ட அன்பினால் தனக்குள்ள அளவற்ற பணிகளுக்கிடையேயும் என் நூலுக்கு அரியதொரு அணிந்துரை எழுதி

யருளிஞர். அவருடைய அன்பிற்கு யான் என்றென்றும் நன்றி யுடையேன்.

இந்நூல் சீரிய முறையில் வெளிவர எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த நண்பர்கள் பலர். அவருள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கோர், இந்நூலின் அட்டைப் படத்தை அன்புடன் வரைந்து கொடுத்த திரு. தி. வ. மன்றவாணர் *M. A., B. Ed., Dip in Geography* அவர்களும், என்னுடன் பணியாற்றிவரும் திரு. தி. வ. மெய்கண்டார் *B. O. L.* அவர்களும் ஆவர். அவர்கட்கு என் உளங்கனிந்த நன்றி.

கி. பாண்டூரங்கள்.

நூல் உள்ளே

சேர்	பக்கம்
கணக்காலிரும்பொறை	... 6
சேரமான் கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சிய மாக்கோதை	... 13
பாலை பாடிய பெருங் கடுங்கோ	... 16
சோழர்	
கோப்பெருஞ்சோழன்	... 24
சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்	... 34
சோழன் நல்லுருத்திரன்	... 47
சோழன் நலங்கிள்ளி	... 56
தொண்டைமான் இளந்திரையன்	... 64
பாண்டியர்	
ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்	... 71
கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி	... 78
பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி	... 87
பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்	... 95
பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்	... 101
கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி	... 111

புலமைப் பரிசாசனம்,
 எம். ஏ., எம். ஓ. எல்., பி. எச். டி., டி. லீட்
 தஞ்சையிலுள்ள
 19, செல்லையாள் தெரு,
 சென்னை-30

புலமைசால் புரவலர்

தமிழகத்தின் பண்டைய வரலாற்றினை முற்றிலும் தெளிவாக அறிதற்கியலவில்லை. எனினும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் துணைகொண்டு நம் முன்னோரின் வரலாறு, பண்பாடு ஆகியவற்றை ஓரளவு உணர்கிறோம். அவ்வாறு உணரப்படும் செய்திகளாவன: சேர நாடு, சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு என்ற மூன்றும் சேர்ந்த பகுதியே தமிழ் நாடு என்று வழங்கப்பட்டது. இச்சேர சோழ பாண்டியர் எப்போது தோன்றினர் என்று வரையறுத்துக் கூறவியலாது. மிகப் பழங்காலத்திலேயே தோன்றிய குடிகள் இம் முத்தமிழ்க் குடிகள். “கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றி முத்தகுடி” என்பதைத் தவிர வேறு கூறுவதற்கில்லை. இந்திய நாடு முழுமையும் தன்னாட்சியின் கீழ்க் கொணர்ந்த அசோகப் பேரரசனும், சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளைத் தவிர ஏனைய நாடுகளையே தன்னாட்சிக்கு உட்படுத்தினான். வடமொழியில் தோன்றிய பழம்பெரும் காவியமாகிய வால்மீகி இராமாயணமும் தமிழ் மன்னரின் சிறப்பைக் கூறுவதாக உள்ளது. சேர, சோழ, பாண்டியர் குடிகள் தோன்றிய காலம் முதல் மேம்பட்டு விளங்கிய காரணத்தால் “படைப்புக் காலம் தொட்டு மேம்பட்டு வரும் குடிகள்” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டன.

உலகத்தின் பல்வேறு பகுதிகள் கற்கால நாகரிகத் தையும் காணாத காலத்திலேயே, நம் தமிழ் நாடு ஐந்திணைப்

பாகுபாட்டினையும், இயற்கையோடு இயைந்த பண்பட்ட வாழ்வினையும் மேற்கொண்டிருந்தது. அறிவிலும் ஆற்றலிலும் மேம்பட்டு விளங்கியது. அகவாழ்வில் களவு, கற்பு என்ற பாகுபாடும், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற நிலப் பாகுபாடுகளுக்கேற்ற ஒழுக்கங்களும் அமைந்திருந்தன. இல்லறமும், துறவறமும் மேம்பட்டு விளங்கின. புறத்துறையிலும் பொருத்தமான பாகுபாடுகள் இருந்தன. வெட்சி, கரந்தை, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, வாகை என்ற பிரிவுகள் போர்த்துறையில் அமைந்திருந்தன. எந்தக்காரணத்திற்காக எத்தகைய போர் செய்தல்வேண்டும் என்று வரையறை செய்து வைத்திருந்தனர். போரில் புறமுதுகிடாத பேராண்மை போற்றப்பட்டது. புறமுதுகிடுவான்மீது படை எறிதல் இழுக்கு என்று எண்ணப்பட்டது. ஓர் ஊரின் மீது படைகளை ஏவுவதற்கு முன்,

“ஆவும், ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்,
பெண்டிரும், பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புலம் வாழ்நார்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெருஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மின்”

—புறம் 9.

என்று பறை அறையும் அறக்கொள்கையும் மேற்கொள்ளப் பட்டது. இவ்வாறு தெளிவான அறிவோடு திட்டமிட்டு வாழ்ந்த தமிழர்களிடையே ஒரு பெருங்குறையும் இருந்தது. அதுதான் சேர, சோழ, பாண்டியர்களிடையே இருந்த ஒற்றுமையின்மை. மூவரும் தமிழர் என்ற அடிப்படையில் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வாழ்ந்தார்கள் அல்லர். அதற்கு மாறாக ஒவ்வொரு குடியினரும் ஏனைய குடியினரை அடக்கி வெற்றி காண்பதையே பெருமையாகக் கருதி இருந்தனர். தன்

இனத்தவர் தன்னைவிட உயரக் கூடாது என்ற எண்ணத்தால் தமிழர் என்ற பொதுமை உணர்ச்சியைவிட, சேரர் சோழர் பாண்டியர் என்ற பிரிவு உணர்ச்சியே பெரிதும் நிலவியது. இதன் பயனாக மூவேந்தருக்கும் இடையே இடைவிடாத போர்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருந்தன. இத்தகைய போர்களே தமிழகத்தின் அரசியல் வரலாற்றில் பெரும் பகுதியாக அமைந்துவிட்டன. காலப் போக்கில் தமிழகத்தில் பல அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதற்கும், தமிழ் மூவேந்தரும் வலிகுன்றி மறைந்ததற்கும், அவர்தம் ஒற்றுமையின்மையே தலையாய காரணமாக இருந்தது.

தமிழரிடையே 'ஒற்றுமையின்மை' என்ற குறை இருந்தாலும், பண்டைய தமிழகத்தின் சமுதாய வரலாறு சிறப்பாகவே அமைந்திருந்தது. மக்களின் அகவாழ்வும் புற வாழ்வும் நாகரிகம் மிக்கதாகச் சிறந்து விளங்கியது. சேரரும், சோழரும், பாண்டியரும் போட்டியிட்டுக் கொண்டு தத்தம் நாட்டின் வளத்தினைப் பெருக்கி, மக்களை வளமுற வாழுமாறு செய்தனர். கல்வி உயர்ந்த நிலையில் இருந்தது. சாதி சமயப் பாகுபாடும், ஆண்பால் பெண்பால் வேறுபாடும் இன்றி அனைவரும் கல்விகற்று அறிஞராகத் திகழும் வாய்ப்பு மிக்கிருந்தது. புலமையையே தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர் சிலர் இருந்தனர். வேறு பல தொழில் செய்து வாழ்ந்துவந்த பலரும் புலவராகத் திகழ்ந்தனர். உறையூர் இளம்பொன் வணிகனார், உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், கணியன் பூங்குன்றனார், தண்கால் பூண்கொல்லனார், மதுரை அறுவைவாணிகள் இளவேட்டனார், மதுரைக்கணக்காயனார், மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார், வெண்ணிக்குயத்தியார் முதலிய பெயர்கள் அதற்குத் தக்க சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு, வேறு தொழில் புரிந்து வாழ்ந்தவரும் புலவராகத் திகழ்ந்தனர் என்ற உண்மையைச் சங்க இலக்கியங்களில் பரக்கக் காணலாம். இத்தகைய முறையில் அரசராக இருந்த சில ஆற்றல்

சான்றவரும், புலவராகத் திகழ்ந்தனர். நாடாளும் அரசனுக்குப் பொறுப்புக்கள் மிக உண்டு. மக்களைப் பாதுகாக்கும் பணிமற்றைய தொழில்கள் அனைத்தினும் தொல்லை மிக்கது.

“மழைவளங் கரப்பின் வான் பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பேரச்சம்
குடிபுர வுண்டுங் கொடுங்கோ லஞ்சி
மன்பதை காக்கு நன்குடிப் பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதக வில்”

—சிலம்பு: காட்சி 100—104.

என்று செங்குட்டுவன் வாயிலாக இளங்கோவடிகள் கூறும் கருத்து இதனைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. இத்தகைய அரசக்குடியில் பிறந்தார்க்கு, பாடல் இயற்றும் புலமை அமைவது அருமை. புலவனுக்கு வேண்டிய கற்பனைத்திறம், உள்ள அமைதி முதலியன அரசனுக்கு அமைவது கடினம். அரசன் தன் அறிவையும், ஆற்றலையும் நாட்டு மக்களைப் பாதுகாத்தற்கும், நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்குதற்கும் முற்றிலும் செலவிட வேண்டியிருக்கும். அந்நிலையில் பாடல் இயற்றிப் பாவலன் என்ற சிறப்படைவதற்கு அவ்வரசனுக்கு வாய்ப்புக்கள் இருக்கமுடியாது. ஓர் அரசன் சிறந்த புலவனாக இருந்து கலையுலகிலேயே மூழ்கி இருந்துவிட்டால் அவன் அரசியலில் திறமை குறைந்தவனாக ஆவதுடன் தன் அதிகாரங்களை எளிதில் பிறரிடம் இழந்துவிட்டு அல்லலுறவும் நேரலாம். அரசியலில் ஆற்றல் குன்றாத வலிய அரசனாகவும், அதே நேரத்தில் அறிவுமிக்க புலவனாகவும் ஒருவன் விளங்கினால் அது அவனுடைய ஒப்பற்ற உயர்வைக்காட்டும். திறமையுள்ள அரசனாக இருந்து, தன்னை நாடிவரும் பாணரையும், கூத்தரையும், புலவரையும் புரக்கும் ஒருவன், புலமை சான்ற

வனாகவும் விளங்குகின்றான் எனின் அத்தகையோரின் வரலாற்றினை அறிந்து கொள்வது நமக்குப் பெரிதும் பயனுடையதாகும். அத்தகைய 'புலமை சான்ற புரவலர்' பலர் நம் பழந்தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து மறைந்தனர். அவர்தம் வாழ்க்கையும், அவர்கள் அளித்த இலக்கியங்களும், அவர்தம் வழிவந்த பின்னோராகிய நமக்கு அழியாச் செல்வங்களாக அமைந்துள்ளன. அச் செல்வங்களை உணர்ந்துபோற்றி, நமது உயர்ந்த வாழ்க்கைக்கு அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியது நமது கடமையாகும். இத்தகைய நோக்கத்தோடு பண்டைய தமிழகத்தில் வாழ்ந்த "புலமைசால் புரவலர்" சிலரைக் காண்போம்.

சேரர்

முத்தமிழ் வேந்தர்கள் எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் சேர, சோழ, பாண்டியர் குடிகளுள் முதற்கண் கூறப்படுவது சேரர் குடியேயாம். சேரர் குடிக்கே உரிய தனிச்சிறப்புகள் பல உண்டு. இக்குடியில் அறிவும், அருளும், ஆற்றலும், மானஉணர்ச்சியும்மிக்க அரசர்கள் பலர் தோன்றிச் சேரர் குடியின் பெருமையைக் குன்றிவிட்ட விளக்கென உலகுக் கெல்லாம் புலப்படுத்தினர். சேரர் குடியில் உதியன் மரபினர், இரும்பொறை மரபினர் என இரு பிரிவினர் இருந்தனர். உதியஞ்சேரலாதன் மரபில் வந்தவர் வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு உள்நாட்டுப் பகுதிகளை ஆண்டனர். இரும்பொறை மரபினர் கடற்கரைப் பகுதிகளை ஆண்டனர். தொண்டி, மாந்தை முதலிய கடற்கரைப் பட்டினங்கள் அவர்தம் தலை நகரங்களாக இருந்தன.

கணைக்கால் இரும்பொறை

கணைக்கால் இரும்பொறை மேற்கூறிய இருமரபினுள் இரண்டாவதாகிய இரும்பொறை மரபினைச் சார்ந்தவன என்பது அவன் பெயரினிருந்தே விளங்குகிறது. கணைக்கால் இரும்பொறை தொண்டி என்ற கடற்கரைப் பட்டினத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு “மக்கள் வாழ்வே மன்னன் வாழ்வு” என்ற உண்மையை உணர்ந்து ஆட்சி புரிந்த ஆற்றல் மிக்க அரசனாவான். வெற்றியைத் தரும் வலிமிக்க வேற்படையைக் கொண்டிருந்தான். உடல் வலிமையும் மனவலிமையும் ஒருங்கே உடையவன். பகைவருக்கு யமன் போன்றவன் எனினும் பாவலருக்கு உள்ளங்கலந்த நண்பன். இவனுடைய நெருங்கிய நண்பராக இருந்தவர் பொய்கையார் என்ற புலவர். பொய்கையார் தான் பாடிய பாடல் (நற்றிணை-18) ஒன்றினுள் கணைக்கால் இரும்பொறையின் வீரச் சிறப்புக்களை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

ஒரு சமயம் இவன் பாசறையில் இருந்தபோது யானை யொன்று மதம்மிக்கு எவருக்கும் அடங்காது அலைந்தது. அதனைக் கண்டு அஞ்சிய படைஞரும் ஏனைய மக்களும் கண் உறங்கவும் அஞ்சி அல்லலுற்றனர். அப்போது கணைக்கால் இரும்பொறை முன்சென்று அக்கடக்களிற்றை அடக்கி, மக்கள் தம அச்சத்தைப் போக்கி அமைதி பெறுமாறு செய்தான். இந் நிகழ்ச்சி கணைக்கால் இரும்பொறையின் மனவலிமையையும், உடல் வலிமையையும் காட்டுவதாக உள்ளது.

இந்நிகழ்ச்சியோடு, சிலப்பதிகாரத்தின் காவியத் தலைவன் கோவலன் மதம்பிடித்த யானையை அடக்கிய நிகழ்ச்சி ஒப்பிட்டு அறிதற்குரியது. கோவலனும், மாதவியும் உள்ளம் ஒன்றிய காதல் வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். அதன் பயனாக மாதவி ஒரு பொற்கொடியைப் பெற்றெடுத்தாள். அக்குழந்தைக்குப் பெயர் குட்டும் விழாவும் ஏற்பாடு

செய்யப்பட்டது. கோவலன் விசுவாமித்ரன் அக்குழந்தைக்கு மணிமேகலை என்ற பெயரிடப்பட்டது. பின்னர் மாதவியுடனிருந்து செம்பொன் மாரிபொழிந்தான் கோவலன். இவ்வாறு இவன் வழங்கும் பொருளைப் பெற்றுச் செல்வ தற்காக முதிய மறையோன் ஒருவன் வந்தான். அவன் தண்டுண்டு நடக்கும் தளர்ந்த நடையினன்; வளைந்த யாக்கையன். பாகர்க்கு அடங்காமல் மதம் பிடித்து ஓடி வந்த யானை அம்முதியோனைப் பற்றிக்கொண்டது. இதனைக் கண்ட கோவலன் சற்றும் காலம் தாழ்த்தாமல், உடனே பாய்ந்துசென்று, அம்முதியோனை, யானையின் கையிலிருந்து விடுவித்து, தான் அவ்யானையின் கையகம் புகுந்தான். பின்னர் தன் ஆற்றல் தோன்ற, அக்கடக்களிறடக்கி, கருமையான பெரிய மலைமீது தோன்றிய விஞ்சையனைப் போன்று, அக்களிற்றின் பிடர்த்தலை மீது விளங்கித் தோன்றினான். இங்கு கோவலனின் வீரம், மறையோன் மீது கொண்ட கருணையின் அடிப்படையாகப் பிறந்தது. இவ்வாறு கருணையின் அடிப்படையில் தோன்றிய மறம் மிக்கவனாக விளங்கிய கோவலனைக் 'கருணை மறவன்' என்று குறிப்பிடுகிறார் இளங்கோவடிகள். முதிய மறையோன் மீது கொண்ட கருணையின் அடிப்படையாகக் கோவலனது மறம் வெளிப்பட்டாற்போல, தம்குடி மக்கள் மீது கொண்ட கருணையின் அடிப்படையாகக் கணைக்கால் இரும்பொறையின் மறமும் வெளிப்பட்டது எனக்கூறலாம். எனவே கணைக்கால் இரும்பொறையும் ஒரு கருணை மறவனாகவே விளங்கினான் என்று கூறலாம்.

இவனுடைய படைவலியைக் காட்ட மற்ருரு நிகழ்ச்சியும் ஈண்டுக் காண்போம். இவனுடைய காலத்தில் மூவன் என்ற சிற்றரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். மூவன் நல்ல வலிமையும், கொடையுள்ளமும் கொண்டவன் என்று ஒரு சிலர் கூறுகின்றனர். ஆயின் அவனைப்பற்றிப் புறநானூற்றில் காணப்படும் பாடல் (புறம் 209) இவனை அத்துணைச் சிறந்த பண்புள்ளவனாகக் காட்டவில்லை. இப்

புறப்பாடல் பெருந்தலைச் சாத்தனாரால் மூவனிடத்துப் பரிசிலை எதிர்பார்த்து ஏமாற்றமடைந்த உள்ளத்தோடு பாடப் பட்டது. “மலைப் பிளவினிடத்தே பெரிய பழ மரத்தை நாடி வந்த புள்ளினம், அங்குப் பழம் இல்லாததைக் கண்டு ஏமாற்றத்தோடு பெயர்வதைப் போன்று, நானும் உன்னை ஆவலோடு நாடி வந்து, உன் புகழைப் பாடி வறியனாய் பீள்வதோ?” என்று கூறி,

“ஈயா யாயினு மிரங்குவே னல்லேன்
நோயிலை யாகுமதி பெரும.....”

—புறம்.

என்று வாழ்த்துவது போல் வருந்திக் கூறுகிறார்.

இந்த மூவனுக்கும் நம் கணைக்கால் இரும்பொறைக்கும் யாது காரணம் பற்றியோ போர் மூண்டது. இரும்பொறை வென்றான். ஆனால் பகைவனை வென்றதோடு அவன் உள்ளம் அமைதியடையவில்லை. மூவனைக் கைப்பற்றி அவன் பற்களைப் பிடுங்கினான். அப்பற்களைக் கொணர்ந்து தன் வெற்றிக்கும் வலிமைக்கும் அறிகுறியாகத் தன் கோட்டை வாயிற் கதவில் பதித்தான்.

இவ்வாறு தன் வலிமையும், படை வலிமையும் மிக்க கணைக்கால் இரும்பொறைக்கும் கோச்செங்கணான் என்ற பெரிய யானைப் படையுடைய சோழ மன்னனுக்கும் பகை மூண்டது. பகை போராக முகிழ்த்தது. இரும்பொறை தோல்வியுற்றுச் சோழனால் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டான். சிறையுற்ற சேரன் புண்பட்ட உள்ளத்தோடு தனக்கு நேர்ந்த இழி நிலையை எண்ணி, எண்ணி இரங்கினான். அவன் உள்ளத்தில் உணர்ச்சிப் பெருக்கெடுத்தது. அந்நிலையில் அவ்வுணர்ச்சி ஓர் அரும் பாடலாக வெளிவருவதற்கான சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. தன்னுடைய தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ளத்

தண்ணீர் வேண்டும் என்று சிறைக்காப்பாளரிடம் கேட்டான். அச்சிறைக் காவலன், இவனையும் ஏனைய கைதிகளைப் போல் கருதி காலம் தாழ்த்தித் தண்ணீர் கொடுத்தான். இந்நிகழ்ச்சிதான் அவன் உள்ளத்தில் குழறிக் கொண்டிருந்த மான உணர்ச்சியை வெளிக் கொணர்ந்தது. சிறைக் காவலர் தந்த நீரை உண்ணாமல், தன் உணர்ச்சியைப் பாடலாக வடித்தான். அப்பாடல் அவனுடைய உணர்ச்சியையும், புலமையையும் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

“குழவி இறப்பினும் ஊன்றடி பிறப்பினும்
ஆளன் நென்று வாளிற் றப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமலியினிடர்ப் படுத் திரீஇய
கேளல் கேளில் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தனியத்
தாமிரந் துண்ணு மளவை
ஈன்ம ரோவிய வுலகத் தானே”

—புறம் 74.

இப்பாட்டின் கீழ்க்காணப்படும் விளக்கம் பின்வருமாறு :
“சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை சோழன் செங்கணானேடு திருப்போர்ப் புறத்துப் பொருது பற்றுக் கோட்பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறை கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று பெருது பெயர்த்துப் பெற்றுக் கைக் கொண்டிருந்து உண்ணான் சொல்லித் துஞ்சிய பாடல்”

இப்பாட்டையும், இந்த அடிக் குறிப்பையும் கொண்டு, கணைக்கால் இரும்பொறை நீரைக் கொள்ளாமல் மான உணர்ச்சி மேலீட்டால் உயிர் துறந்தான் என்று ஒரு சாரார் கூறுகின்றனர். (இவர் துஞ்சிய என்ற சொல்லிற்கு இறந்த என்று பொருள் கொள்ளுகின்றனர்.)

கி. பி. 12--ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கவிங்கத்துப் பரணி, விக்கிரம சோழனுலா ஆகிய நூல்களில் காணப்படும் குறிப்பைக் கொண்டு, கணைக்கால் இரும்பொறையின் அருமை நண்பர் பொய்கையார், தன் திறமையைப் பயன்படுத்திச் சேரனைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தார் என்று மற்ருரு சாரார் கருதுகின்றனர். அஃதாவது, சேரன் சிறையுற்ற செய்தியறிந்த பொய்கையார் சோழன் செங்கணை நாடி, தன் நண்பனாகிய சேரனை விடுவிக்க வேண்டினார். சோழனோ புலவர் தன் வெற்றியைச் சிறப்பித்துப் பாடினால் அவர் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதாகக் கூறினான். புலவரும் அவ்வாறே அவன் வெற்றியைச் சிறப்பித்து “களவழி நாற்பது” என்ற நாற்பது வெண்பாக்களைப் பாடிச் சேரனைச் சிறை மீட்டு மகிழ்ந்தார்.

“களவழிக் கவிதை பொய்கை உரைசெய்ய, உதியன்
கால்வழித்தனையை வெட்டி அரசிட்ட பரிசும்”

—கவிங்கத்துப்பரணி 195.

“இன்னருளின்,
மேதக்க பொய்கை கனிகொண்டு வில்லவனைப்
பாதத் தனைவிட்ட பார்த்திபனும்”

—விக்கிரம சோழனுலா.

இவ்வாறு பொய்கையாரால் சேரன் சிறை மீட்கப்பட்டது உண்மையாயின், தண்ணீர் கேட்ட சேரன் அந்நீரை உட்கொள்ளாமல் தன்மான உணர்ச்சியைப் பாடலாக வடித்துப் பின் மயங்கி வீழ்ந்தான் என்றும், அவன் உயிர் நீங்குமுன் பொய்கையார் அங்கு வந்து அவனை மீட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்றும் கொள்ளல் வேண்டும். கணைக்கால் இரும்பொறையின் புறப்பாடலின் கீழ்க் காணப்படும்

விளக்கத்திலுள்ள துஞ்சிய தாழ்ப்பாசியர் என்ற சொல்லுக்கு மயங்கிய அல்லது மூர்ச்சித்த என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

செய்தி-30

இஃது எவ்வாறாயினும், கணைக்கால் இரும்பொறை சிறந்த வீரனாகவும், ஆற்றல்மிக்க அரசனாகவும் விளங்கிய தோடு, உணர்வுமிக்க புலவனாகவும் விளங்கினான் என்பதை அவனது பாடல் அறிவுறுத்தி நிற்கிறது. அப்பாடலில் சேரனது ஒப்பற்ற மான உணர்வு நன்கு புலப்படுவதைக் காணலாம்.

“மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வள்ளார்
 உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்”

என்ற வள்ளுவப் பெருமானின் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாக அமைந்துவிட்டது இரும்பொறையின் செயல். மேலும் அவனது பாடல் சங்ககாலத் தமிழ் மக்களின் வீர உள்ளத்தையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. குழந்தை இறப்பினும் ஊன்திரள் பிறப்பினும், அவற்றையும் வாளால் போழ்ந்து அடக்கம் செய்யும் மறக்குடிப் பண்பைச் சேரமான் தனது பாடலில் விளக்கும் திறம் வியந்து பாராட்டுதற் குரியதாகும்.

சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை

சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதையின் ஆட்சியைப் பற்றி அறிவதற்குப் போதிய சான்றுகள் கிடைத்தல். அவனது இயற்பெயர் மாக்கோதை என்றும், அவன் கோட்டம்பலம் என்ற ஊரின் கண் உயிர்துறந்தானுதலின் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை என வழங்கப்பட்டான் என்றும் தெரிகிறது. இவன் இயற்றிய பாடல்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. ஒன்று, அகத்திலும் மற்ருன்று புறத்திலும் காணப்படுகின்றது. இவ்விரண்டு பாடல்களும் இவனுடைய புலமையையும், குலப்பற்றையும், இல்லறச் சிறப்பையும், இன்றும் நமக்கு எடுத்தியம்புகின்றன.

இவன் தன் மனைவி இறந்தபோது மனமுருகிப் பாடிய பாடல் புறநானூற்றிலுள்ளது. இப்பாடல் இவனது புலமைக்கும், பெருமைக்கும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றது. கணவன் இறந்தால் மனைவி பிரிவாற்றாது உயிர் நீப்பதைப் பல இடங்களில் காணலாம். பூதப் பாண்டியன் இறந்தபோது, அவனுடைய தேவி தீப்பாய முற்பட்டாள். சான்றோர் பலர் அவளுக்கு ஆறுதல் கூற முன்வந்தனர். ஆனால் பூதப்பாண்டியன் தேவியோ, “கணவனை இழந்த என்போன்ற காரிகைக்கு ‘அரும்பற வள்ளிதழ்விழ்ந்த தாமரை நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயுமோ ரற்றே’” என்று எடுத்தியம்பித் தீப்பாய்ந்தாள். இவ்வாறு மனைவி கணவன் மீது அளவற்ற பற்றுக் கொண்டிருப்பது போலவே கணவனும் மனைவி மீது அளவற்ற பற்றுக் கொண்டிருப்பதை ஆங்காங்கே சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். மனைவியின் மீது அளவற்ற அன்புகொண்டு, இல்லறத்தை நல்லறமாக நடாத்திய நன்னெஞ்சினோருள் நமது சேரமான் மாக்கோதையும் ஒருவன். அன்பும், பண்பும் மிக்க அவனது இல்லற வாழ்வில் ஒரு நாள் பேரிடி

வீழ்ந்தது. அன்பு மனைவி மாண்டு போனாள். அந்நிகையில் தன் உணர்ச்சிகளையெல்லாம் ஒரு பாடலாக வடித்தான் மாக்கோதை. மனைவி மாண்ட பின்னும் தன் உயிர் போக வில்லையே என்று வருந்தினான். இவ்வாறு அன்பு மனைவி மாண்ட பின்னும் தான் உயிர் வாழும் நிலையை எண்ணித் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டான்.

“யாங்குப் பெரிதாயினு நோயள வெனைத்தே
உயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத் தன்மையிற்
களளி போகிய களரியம் பறந்தலை
வெள்ளியிடைப் பொத்திய விளைவிற கீமத்
தொள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி
ஞாங்கர் மாய்ந்தனண் மடந்தை
இன்னும் வாழ்வ லென்னிதன் பண்பே”

—புறம் 245.

இப்பாடலில் மாக்கோதையின் தூய அன்பு வாழ்க்கை நன்கு வெளிப்படுகிறது.

மாக்கோதையின் மற்றொரு பாடல் அகநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் அவனுடைய கற்பனையை யும், கவித்திறத்தினையும் காட்டுவதோடு, தன் முன்னோர் செயலைப் பொன்போற் போற்றும் பண்பையும் காட்டுகிறது.

ஒரு தலைவனும் தலைவியும் களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டனர். தலைவியைக் காணாதற்கு அவன் காட்டு விலங்குகள் திரியும் வழியில் இரவில் வருவதைக் குறித்துத் தலைவி அஞ்சுகிறாள். தலைவிக்குத் தலைவனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் உண்டு. ஆனால் அவன் வரும்

வழியை எண்ணும்போது அச்சம் மிததியாகிறது. இந்த நிலையைத் தோழி தலைவனுக்கு எடுத்துக் கூறி, இனி இவ்வாறு இரவில் வரவேண்டாம் என்றும், விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ளுவதே தலைவியின் அச்சத்தைப் போக்கி, ஆவலை நிறைவேற்றும் வழி என்றும் கூறுகிறாள். இவ்வாறு தோழி கூற்றாக அமைந்த பாடல்தான் மாக்கோதையின் பாடல்.

“.....

இனியே;

ஆற்றல் வேண்டும் வான்தோய் வெற்பு!
 பல்ஆன் குன்றில் படுநிழல் சேர்ந்த
 நல்ஆன் பரப்பின் குழுமூர் ஆங்கண்
 கொடைக்கடன் ஏன்ற கோடா நெஞ்சின்
 உதியன் அட்டில் போல ஒலி எழுந்து,
 அருவி ஆர்க்கும் பெருவரைச் சிலம்பின்
 ஈன்றணி இரும்பிடி தழீஇக் களிறுதன்
 தூங்குநடைக் குழனி துயில்புறங் காப்ப,
 ஓடுங்குஅனை புலம்பப் போகிக், கடுங்கண்
 வான்வரி வயப்புலி கன்முழை உரற,
 கானவர் மடிந்த கங்குல்,
 மான்அதர்ச் சிறுநெறி வருதல், நீயே?”

இப்பாடலில் குறிஞ்சி நில இயற்கை அழகும், உணர்வை வெளிப்படுத்தும் நுட்பமும், மாக்கோதையின் புலமைக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாக அமைந்துள்ளன. மேலும் இப்பாடலில் உதியன் அட்டிற்சாலை குறிப்பிடப்படுகிறது.

இங்கு குறிப்பிடப்படும் உதியனின் முழுப் பெயர் சேரமான் பெருஞ்சேற்றுதியஞ்சேரலாதன் என்பதாகும். இவனது பெயரே இவன் பிறர்க்கு உணவளித்துக் காப்பதில்

வல்லவன் என்பதை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இப்பெருஞ்சோற்று உதியனை முாஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்ற புலவர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார் (புறம் 2) “மண் திணிந்த நிலனும், நிலனேந்திய விசும்பும், அவ்விசும்பைத் தடவிவரும் காற்றும், அக்காற்றில் தலைப்பட்ட தீயும், அத்தீயோடு மாறுபட்ட நீரும் என ஐம்பூதங்களின் தன்மை போல, பிழை செய்த பகைவரைப் பொறுத்தலும், பரந்த ஆராய்ச்சியறிவும், படைவலியும், பகைவரை அழிக்க வேண்டுமாயின் உடனே அழிக்கும் ஆற்றலும், அவரை மன்னித்து அருள நினைத்தால் அவ்வாறே செய்யத்தக்க கருணையும் மிக்கவன் உதியன். புதிய வருவாய் உடைய நல்ல நாட்டிற்குத் தலைவன். பாண்டவரும், அவருக்கு எதிராகத் துரியோதனன் முதலான நூற்றுவரும் பாரதப் போர் உடற்றிய ஞான்று, அப்போர் முடியுமளவும், இருதிறத் தாருக்கும் மிக்க சோருகிய உணவை வரையாது வழங்கியவன்.

இத்தகைய பெரும்புகழ் படைத்த பெருஞ்சோற்று உதியனையும், அவனது புகழுக்கு அடிப்படையான அட்டிற் சாஸையும் எண்ணியபோது, கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதையின் உள்ளம் பெருமிதத்தால் விம்மி த மடைந்தது. இத்தகைய முன்னோரின் வழியில் வந்த நாம், அம் முன்னோர் பெருமையைப் போற்றுவதுடன், உலகிற்கும் அறிவிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான் மாக்கோதை. எனவே, தனது பாடலில் பொருத்தமான இடத்தில் தன் முன்னோர் பெருமையை உவமையாக அமைத்துவிட்டான். இப்பாடல் கருத்து, கற்பனை, உவமை, உணர்வு ஆகிய அனைத்தும் பொருந்திய அழகிய பாடலாக அமைந்து, மாக்கோதையின் ஆழ்ந்த புலமையை, உலகுக்கு அறிவித்து நிற்கிறது.

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ

சேரர் குடியில் பிறந்த செம்மைசால் அரசர்களுள் பெருங்கடுங்கோவும் ஒருவன். இவன் பெயரில் இருந்தே இவனுடைய புலமையும், பெருமையும் புலப்படும். அரசருள் ஏறெனத் திகழ்ந்த இவன் பாலைத்தீணையைப் பாடுவதில் தலைசிறந்த புலவனாகவும் விளங்கினான். இது பற்றிய பாலைபாடியபெருங்கடுங்கோ என்ற பெயரும் பெற்றான். கவித்தொகையில் பாலைக்கவியும், ஏனைய தொகைநூல்களில் பல பாலைத்தீணைப் பாடல்களையும் பாடியுள்ளான்.

பாலைத் தீணைக்கு உரிய நிலம் வறண்ட கொடுமை மிக்க நிலம் அந்நிலத்தின் கொடுமை நடுப்பகலில் மேலும் கொடுமையாகத் தோன்றும். இத்தகைய கொடுமை மிக்க நிலத்தின் வழியாகத் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து செல்லுவான் என்று எண்ணும் தலைவியின் உள்ளம் எத்தகைய துன்பம் எய்தும் என்று கூறவியலாது. இயல்பிலேயே மென்மையானவள் தலைவி. தலைவனையே தன் உயிரினும் மேலாகக் கருதுபவள். தலைவன் பிரிவையே பொறுக்க இயலாத அவளுடைய உள்ளத்தில் தலைவன் செல்ல வேண்டிய வறண்ட பாலைையை எண்ணிப் பார்க்கும்போது துன்பம் எக்கையற்றுப் பெருகுவதில் வியப்பேதும் இல்லை. பாலை வழியில் தலைவன் தனித்துச் சென்று துன்புறுவதைப் பொருத தலைவியின் உள்ளம், தானும் அவனுடன் சென்று அத்துன்பங்களை இன்பமாக ஏற்று வாழவேண்டும் என்றும் எண்ணுகிறது. இதுதான் உயர்ந்த அன்பின் பண்பு. “நின் பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு” என்று இராமணிடம் கேட்ட சீடையின் அன்பும், “கடுங்கதிர் வெம்மையில் காதலன் தனக்கு நடுங்குதுயரெய்தி, நாப்புலர வாடித் தன்றுயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி” யாகிய கண்ணகியின் அன்பும், அத்தைய உயர்ந்த அன்பாம். வெண்மையான திரையில் இருவண்ணக்கோடுகள் வரையப்பட்டால் எவ்வளவு தெளிவாகப் புலப்படுகின்றனவோ அதே போன்று

கொடுமை மிக்க பாலைபின் தன்மையைக் காணும் நாம் அதே இடத்தில் அன்பின் உருவமான தலைவியின் தோற்றத்தை மிகத்தெளிவாகக் காணுகின்றோம். கொடுமையின் தோற்றம் அன்பின் தோற்றத்திற்குப் பின்னணியாக அமைந்து சிறப்பளிக்கிறது. இதுதான் பாலைத்திணைப் பாடல்களின் தனிச்சிறப்பு. இத்தகைய பாடல்களை இயற்றுதற்கு நுண்மாண்நுழைபுலமும், ஒப்பற்ற புலமையும் இன்றியமையாதன. நம் பெருங்கடுங்கோ அத்தகைய நுண்மாண்நுழைபுலம் மிக்க புலவனாகத் திகழ்ந்தான்.

அழகிய திரண்ட முன்கையினையும், ஒளிபொருந்திய அணிகளையும் உடைய மடமங்கையர், தண் பொருநை ஆற்றின் மணலில் செய்த பாலைக்காக, வளைந்த கொம்புகளில் உள்ள பூவைக் கொய்து, புனலில் பாய்ந்து மகிழ்ந்திருப்பார். இத்தகைய பெரும் புகழ் கொண்ட வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு திறம்பட ஆண்டவன் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ. வலிமை மிக்க பல அரண்களை அழித்துப் பகைவரைப் புறங்கண்டான். இத்தகைய இவனது வலிமையைப் பாடிய பாடினி அழகிய, சிறந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட அணிகளைப் பெற்றாள். அவளோடு இயைந்த குரலால் பாடவல்ல பாணன் வெள்ளிநாரால் தொடுக்கப்பட்ட பொன் மலரைப் பெற்றான், என்று அவனுடைய வீரத்தையும் கொடையும் பேய்மகள் இளவெயினி என்ற புலவர் புறப்பாடல் (11) ஒன்றில் கூறியுள்ளார்.

கடுங்கோவின் புறப்பாடலொன்று சிறந்த வீரன் மீது அவனுக்குள்ள பற்றினைக் காட்டுவதாக உள்ளது. புலவரால் பாடப் பெறும் பேற்றினைப் பெரிதெனக் கருதும் அவன் பண்பையும் காட்டுகிறது. பகைவர்தம் படைக்கலன்களால் உடல் சிதைந்து இறந்துபட்ட இளைஞனைப் பற்றிக் கூறுவது அப்பாட்டு :

“எஃகு உளம் கழிய இருநில மருங்கின்
அருங்கடன் இறுத்த பெருஞ்சே யாளனை
யாண்டுள னோவென வினவுதி யாயிற்

.....

வருபடை தாங்கிய கிளர்தா ரகலம்
அருங்கடன் இறுமார் வயவர் எறிய
உடம்பும் தோன்று உயிர்கெட் டன்றே
மலையுநர் மடங்கி மாறுஎதிர் கழியத்

.....

அலகை போகிச் சிதைந்துவேறு ஆகிய
பலகை அல்லது களத்துஒழி யாதே
சேண் விளங்கு நல்லிசை நிறீஇ
நாநவில் புலவர் வாய் உளானே”

—புறம் 282.

‘புலவர்களால் பாடப்படும் பெரும்புகழ் கொண்டோர்
வானுலகத்திலும் பெருஞ்சிறப்படைவர்’ என்ற தமிழர்
கொள்கையை விளக்குவதுபோல் அமைந்துள்ளது இப்
பாடல். போர்க்களத்தில் உயிர்நீத்த வீரன், புலவர் நாவிற்
பொருந்தி என்றென்றும் அழியாத அரும் புகழ் அடைந்தான்
என்பதை நயம்படக் கூறுகிறது இப்பாடல்.

பேரரசனாகவும், பேரறிவாளனாகவும் விளங்கிய
கடுங்கோ தான் உணர்ந்த உலகியல் உண்மைகளைத் தன்
பாடலில் ஆங்காங்கே சுவைபட நவிலும் ஆற்றலும்
பெற்றிருந்தான். பாலைக்கவியினுள் கடுங்கோ எடுத்தியம்பும்
சில சீரிய உலகியல் உண்மைகளையும் அறிவுரைகளையும்
காண்போம்:

“ஒரு தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் ஒருப்பட்டு மணக்க விரும்பினர். மணம் புரிய தடை ஏதோ இருந்தது. எனவே தலைவன் தலைவியை உறவினர் அறியா வண்ணம் எங்கோ அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். மகளைப் பறிகொடுத்த தாய், தன் மகளைத் தேடிச் சென்றாள். வழியில், எதிரில் சில அந்தணர்களைக் கண்டாள் அத்தாய். நெடுந் தொலை விலிருந்து வரும் அவர்கள் தன் மகளையும் அவள் காதல னையும் வழியில் கண்டிருக்கக் கூடும் என எண்ணி, அவர் களிடம் தன் மகளைப் பார்த்ததுண்டோ என வினவினாள். அவர்கள் அளித்த விடை மிகவும் சுவையானதாகும். பல உலகியல் உண்மைகளை எடுத்துக் கூறி அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினர் அவ்வந்தணர்.”

“ஆண் எழில் அண்ணலோடு அருஞ்சரம் முன்னிய
மாண் இழை மடவரல் தாயிரநீர் போநீர்?
பலவுறு நறும் சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்கு அவைதாம் என்
செய்யும்
நினையுங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே;
சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை
யாமுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கு அவைதாம் என்
செய்யும்?
சூழுங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே;
என வாங்கு,
இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன் மின்;
சிறந்தானை வழிபடி இச் சென்றனள்;
அறந்தலை பிரியா ஆறும் மற்று அதுவே”

—கவித்தொகை 9.

கடுங்கோவின் மற்றொரு பாடல் தலைவனிடத்தில் தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தலைவன் பொருள் ஈட்டுதற்கு

வேற்று நாடு செல்ல எண்ணினான். வறியோர்க்கு ஈந்து வசையில் வாழ்க்கை வாழப் பொருள் இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்த அவன்,

“அரிதாய அறன் எய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்
பெரிதாய பகையென்று பேணுரைத் தெறுதலும்
புரிவு அமர் காதலிற் புணர்ச்சியும் தரும் எனப்
பரிவு எண்ணிப் பொருள் வயின்”

செல்லத் துணிந்தான்.

தலைவன் பிரிந்து செல்லுவான் என்பதை அறிந்த தலைவி வருந்தினாள். தலைவனையன்றிப் பிற பொருளை பொருளாகக் கருதாத பண்பினள் தலைவி. எனவே தலைவன் பிரிந்தால் தனக்கு வாழ்வேது என்று வருந்தினாள் தலைவி. “செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றும் வல்வரவு வாழ்வார்க்குரை” என்ற உள்ளம் படைத்தவள் தலைவி. இதைக் கண்ட தோழி, தலைவனிடம் தலைவியின் நிலையை எடுத்துக் கூறினாள். “நீ விரும்பும் பொருள் அத்துணையும் இழந்தால் மீண்டும் பெற்றுவிடலாம். ஆயின் உன் தலைவியின் உயிரை அவ்வாறு மீண்டும் பெற முடியுமா?” என்று கூறித் தலைவியின் நிலையைத் தெளிவுறுத்தினாள்.

“..... நீ நீப்பின்

தன் நலம் கடைகொளப் படுதலின், மற்றும் இவள்
இன்னுயிர் தருதலும் ஆற்றுமோ,
முன்னிய தேர்த்து முயன்றுசெய் பொருளே?”

—கலித்தொகை 6.

கடுங்கோவின் பாலைக்கவியினுள் இதுபோன்ற சுவையான அறிவுரைகளும், கருத்துரைகளும், உலகியல் உண்மைகளும் சிறந்து விளங்குகின்றன.

“வறியவன் இளமைபோல் வாடிய சினையவாய்ச்
சிறியவன் செல்வம்போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி,
யார்கண்ணும் இகந்துசெய்து இசைகெட்டான்
இறுதிபோல்”

—கலித்தொகை 9.

“செம்மையின் இகந்து ஓர்இப், பொருள்செய்வார்க்கு
அப்பொருள்
இன்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ?”

—கலித்தொகை 13.

“சென்றோர் முகப்பப் பொருளும் கிடவாது
ஒழிந்தார் எல்லாரும் உண்ணாதும் செல்லார்
இளமையும், காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார்
வளமை விழைதக்கது உண்டோ?”

—கலித்தொகை 17.

“அணையரும் வெம்மைய காடு எனக் கூறுவீர்!
கணைகழி கல்லாத கல்பிறங்கு ஆரிடைப்
பணையெருத்து எழில் ஏற்றின் பின்னர்ப்
பிணையும் காணிரோ? பிரியுமோ அவையே?”

—கலித்தொகை 19.

“உண்கடன் வழிமொழிந்து இரக்குங்கால்
முகனும் தாம்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும் வேறு
ஆகுதல்,
பண்டும் இவ்வுலகத்து இயற்கை”

—கலித்தொகை 22.

“மடி இலான் செல்வம்போல் மரன்நந்த, அச்செல்வம்
படி உண்பார் நுகர்ச்சிபோற் பல்சினை மிஞ்று ஆர்ப்ப;”

—கலித்தொகை 35.

என்பன கடுங்கோவின் பாலைக்கலியினுள் அமைந்துள்ள சில சுவையான பகுதிகளாகும். இவைபோன்ற பகுதிகள் இன்னும் பல உள்ளன.

இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் கணவனோடு வாழ்வதே பெண்ணுக்கு மன ஆறுதலை அளிக்கும். கணவன் உடனிருந்தால் தண்ணீர்ற்ற பாலை நிலமும் மனைவிக்கு வளமுள்ளதாகத் தோன்றும். செல்வ வளம் மிக்க அரண்மனையில் வாழ்ந்தாலும், கணவனைப் பிரிந்து வாழும் வாழ்வு அவளுக்குத் துன்பமானதாகவே தோன்றும். இந்த உண்மையைத்தான் சீதை “நின் பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு?” என்று இராமனிடத்தில் கேட்டனள். இதே உண்மையைக் குறுந்தொகையில் கடுங்கோகூறும் முறையும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. தலைவன் பொருள்தேடி வருவ தற்காகப் புறப்படுகிறான். தலைவியின் தோழியினிடத்தில் தான் செல்ல வேண்டிய வழியின் கொடுமைகளைக் கூறி “இத்தகைய வழியில் உள்ள துன்பங்களைத் தலைவி பொறுக்க மாட்டாள். எனவே யான் மட்டுமே செல்லவிரும்புகிறேன்” என்று கூறுகிறான். அதற்கு மறுமொழி கூறுகிறாள் தோழி. அம்மறுமொழிதான் கடுங்கோவின் பாடல்

“உமணர் சேர்ந்து கழிந்த மருங்கி னகன்றலை
ஊர்பாழ்த் தன்ன வோமையம் பெருங்கா
டினொ வென்றி ராயின்
இனியவோ பெரும தமிழோர்க்கு மனையே”

—குறுந்தொகை 384.

தலைவனைப் பிரிந்து தனித்து வீட்டில் இருப்பதினும், தலைவனோடு இன்னொரு காட்டு வழியில் செல்வதே இன்பமான

தாகும் என்ற உண்மையை எடுத்துக் கூறும் முறை இப் பாடலில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

பெருங்கடுங்கோ மற்றொரு பாடலில் கணவனே மனைவிக்கு உயிர், கணவனுக்கோ (ஆண் மகனுக்கு) கடமையே உயிர் என்ற சிறந்த உண்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“வினையே யாடவர்க் குயிரே வாணுதல்
மனையுறை மகளிர்க் காடவ ருயிர்”

—குறுந்தொகை 135.

கையில் உள்ள பொருளைக் காக்கவேண்டியதன் இன்றியமை யாமையையும், பொருளற்ற வாழ்வின் இழிவையும்

“உள்ளது சிதைப்போ ருளரெனப் படாஆர்
இல்லோர் வாழ்க்கை யிரவினு யிளிவு”

—குறுந்தொகை 283.

என்ற அடிகளில் அழகுபடக் கூறியுள்ளார்.

ஆற்றல் மிக்க அரசனாக வாழ்ந்த கடுங்கோ, அறிவு மிக்க புலவராகவும் வாழ்ந்து, அரிய பல அறிவுரைகளை இலக்கியச் சுவையோடு எடுத்துக் கூறி, தமிழ் மக்களுக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் ஆக்கம் தேடிய அரசுப் புலவராக வாழ்ந்தார். அவரது இலக்கியங்கள் என்றென்றும் அவரது புகழை உலகிற்குப் பறைசாற்றி நிற்கின்றன.

சோழர்

வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாத காவிரியாறு
பாய்தலான் பல்வளனும் சிறந்து விளங்குவது சோழநாடு.
மண்பக வீழ்ந்த கிழங்குகள் மிக்க பயில்பூந் தண்டலைகளும்;
சண்பகம் நிறைத்த தாது சோர் பொங்கரும், மஞ்சளும்,
இஞ்சியும், செஞ்சுளைப் பலவும் மிக்க தோட்டங்களும். நீர்
நாய்களும், நெடும்புற வாளையும், துள்ளித் திரியும் நெற்
கழனிகளும், கரும்பிற் தொடுத்த பெருந்தேன் சிதைந்து
ஓடி வருதலால் தேன் கலக்கப்பட்ட நீரையுடைய பொய்கை
களும் யாங்கணும் நிறைந்திருக்கும் நாடு சோழநாடு.
“சோழ நாடு” என்ற சிறப்பைப் பெற்ற இக்கழனி நாட்டை
யாண்ட மன்னர்களுள், கவியரங்கேறியோர் பலர். அவருள்
சிலரைக் காண்போம்.

கோப்பெருஞ்சோழன்

முதற்கண் அன்பும், பண்பும் நிரம்பிய சோழர்குலத்
தோன்றல் கோப்பெருஞ் சோழனின் சிறப்பைக் காண்போம்.
உலகில் பல அறிஞர்கள் நட்புக்கு இலக்கணம் கூறிப்
போந்தனர். அவற்றுள் வள்ளுவர் கூறும் இலக்கணம் தலை
சிறந்து விளங்குகின்றது. உண்மையான நட்புத் தோன்று
தற்கு நெடுநாட்கள் பழக வேண்டுவதில்லை. நேரில் கண்டி
ருக்கவேண்டும் என்ற தேவையுமில்லை. இருவரிடையே
உணர்ச்சி ஒருமைப்பாடு ஏற்படுதலே சாலும் என்பதே
வள்ளுவர் வகுத்த நட்பு நெறி.

“புணர்ச்சிப் பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்

நட்பாங் கிழமை தரும்”

இந்த இலக்கணத்திற்கு, இலக்கியமாக விளங்கினார்கள் கோப்பெருஞ்சோழனும், அவனது அருமை நண்பர் பிசிராந்தையாரும். எனவே கோப்பெருஞ்சோழன் அரசியல் வெற்றிகளையும் சிறப்புகளையும் விடுத்து அவனது நட்பின் பெருமையையே புலவர் பலரும் பாடினர். இவன் பிசிராந்தையாரிடம் மட்டுமேயன்றி பொத்தியார், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் போன்ற வேறு பல புலவர்களையும் தன் கண்போன்ற நண்பராகக் கொண்டிருந்தான். பிசிராந்தையாரும், கோப்பெருஞ்சோழனும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டதில்லை. அவர்களிடையே இருந்த உணர்ச்சி ஒருமைப்பாடே “செல்வக் காலை நிற்பினும் அல்லற் காலை நில்லாத” அருமை நட்பாக மலர்ந்தது.

இத்தகைய பண்புடைய மன்னனுக்குப் பிறந்த மக்களோ பண்பற்ற பதிகளாய் இருந்தனர். தந்தையோடு மாறுகொண்டு படைத் திரட்டிப் போருக்கு எழுந்தனர். கோப்பெருஞ்சோழனும், அது கண்டு அச்சிறுவர்களை அடக்க எண்ணி போர்க் கோலம் பூண்டான். தந்தையும் மக்களும் போருக்கு நிற்கும் அவல நிலையைக் கண்ட புலவர் பெருமக்கள் வருந்தினர். இப்போரை நிறுத்த எண்ணிய புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் என்ற புலவர் கோப்பெருஞ்சோழனை அணுகி அறிவுரை கூறினார்.

“பல போர்கள் செய்து வென்ற வலிமை மிக்க வேந்தே! உன்னோடு மாறுகொண்டு போருக்கு வந்திருக்கும் இருவரும் உன்னுடைய பழமையான பகைஞர் அல்லர். நீயும் அவர்கட்கு பழம் பகைஞன் அல்லை. நீ இவ்வுலகில் மிக்க புகழை அடைந்து வானோர் உலகு சென்றபின் உனது அரசு அவர்களுக்கே உரியதாம் அல்லவா? மேலும், தெளிந்த அறிவில்லாத அவ்வினைஞர் உன்னிடம் போரிட்டுத் தோற்று அழியின் உனது அரசுச் செல்வத்தைப் பின்னர் யாருக்குக் கொடுப்பாய்? போரை விரும்பும் தலைவனே! நீ அவரிடம் தோற்பின், உலகில் பழியே உன்னைச் சாரும். எனவே நீ மேற்கொண்

டிருக்கும் இப்போரைக் கைவிடுவாயாக. விண்ணோர் உலகில் சிறந்த விருந்தாக நீ ஏற்கப்படுதற்கு ஏற்ற நல் வினைகள் ஆற்றுவதில் உனது உள்ளம் ஈடுபடுவதாக” என்று கூறினார்.

“மண்டு அமர் அட்ட மதனுடைய நோன்தாள்
 வெண் குடை விளக்கும் விறல்கெழு வேந்தே!
 பொங்குநீர் உடுத்தஇம் மலர்தலை உலகத்து
 நின்தலை வந்த இருவரை நினைப்பின்
 தொன்றுறை துப்பின்நின் பகைஞரும் அல்லர்.
 அமர்வெங் காட்சியொடு மாறுஎதிர்பு எழுந்தவர்;
 நினையங் காலை நீயும் மற்றவர்க்கு
 அனையை அல்ல. அடுமான் தோன்றல்!
 பரந்துபடு நல்லிசை எய்தி மற்றுநீ
 உயர்ந்தோர் உலகம் எய்திப் பின்னும்
 ஒழித்த தாயம் அவர்க்கு உரித்து அன்றே
 அதனால், அன்னதும் ஆதலும் அறிவோய் நன்றும்
 இன்னும் கேண்மதி, இசை வெய்யோயே!
 நின்ற துப்பொடு நின்குறித்து எழுந்த
 எண்ணில் காட்சி இனையோர் தோற்பின்
 நின்பெரும் செல்வம் யார்க்கு எஞ்சுவையே
 அமர்வெஞ் செல்வ! நீ அவர்க்கு உலையின்
 இகழுநர் உவப்பப் பழியெஞ் சுவையே
 அதனால், ஒழிகதில் அத்தைநின் மறளே
 வல்விரைந்து
 எழுமதி வாழ்கநின் உள்ளம் அழிந்தோர்க்கு
 ஏமம் ஆகும் நின்தாள் நிழல் மயங்காது
 செய்தல் வேண்டுமால் நன்றே வானோர்
 அரும் பெறல் உலகத்து ஆன்றவர்
 விதும்புறு விருப்பொடு விருந்தெதிர் கொளற்கே”

புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் கூறிய அறிவுரை பண்புமிக்க அரசனது போர்க் கோலத்தை மாற்றியது. போர்க் கோலத்தைத் துறந்த மன்னன், மேலும் இவ்வலகில் வாழவிரும்பவில்லை. “மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமான்” அணையமான முடையவனாதலின், வடக்கிருந்து உயிர் நீக்கத் துணிந்தான். அவனது செல்வ வாழ்வில் உடனிருந்து மகிழ்ந்த நண்பர்களும் அவனுடன் வடக்கிருக்கத் துணிந்தனர்.

இதுவரை கோப்பெருஞ் சோழனை நேரில் காணாத பிசிராந்தையார், இந்நிலையில் அவனைக்காண விழைந்தார். தானும் அவனுடன் உயிர் நீக்கத் துணிந்தார். கோப்பெருஞ் சோழனும் வடக்கிருக்கத் தொடங்குமுன், தன் நண்பர் பிசிராந்தையார்க்கும் ஓரிடம் ஒதுக்கி வைக்குமாறு அருகிலிருந்த நண்பர்களிடம் கூறினார். அவர்கள் ‘பிசிராந்தையார் வருவாரோ?’ என்ற ஐயத்தோடு இருந்தனர். அவர்கள் ஐயத்தை உணர்ந்த சோழன்,

“தென்னம் பொருப்ப னன்னாட் டுள்ளும்
பிசிரோ னென்பவென் னுயிரோம் புநளே
செல்வக்காலை நிற்பினும்
அல்லற் காலை நில்லலன் மள்ளே”

—புறம் 215.

என்று கூறினான். அதைக் கேட்டும் அந்த நண்பர்கள் ஐயம் நீங்கினரல்லர். எனவே, சோழன் பிசிராந்தையாரின் நட்பையும் பண்பையும் அவர்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினான்.

“கேட்டல் மாத்திரை அல்லது யாவதும்
காண்டல் இல்லாது யாண்டுபல கழிய
வழுவின்று பழகிய கிழமையர் ஆயினும்
அரிதே தோன்றல்! அதற்பட ஒழுகலென்று
ஐயம் கொள்ளன்மின் ஆரறிவாளர்!

இகழ்விலன் இனியன் யாத்த நண்பினன்
 புகழ்கெட வருஉம் பொய் வேண்டலனே
 தன்பெயர் கிளக்கும் காலை; என்பெயர்
 'பேதைச் சோழன்' என்னும் சிறந்த
 காதற் கிழமையும் உடையன் அதன்தலை
 இன்ன தோர் காலை நில்லலன்
 இன்னே வருகுவன் ஒழிக்க அவற்கு இடமே''

—புறம் 216.

இதைக் கேட்ட அங்கிருந்த நண்பர்கள் ஒருவாறு தேறினர். பிசிராந்தையார்க்கு இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. சோழன் குறித்தவண்ணம் ஆந்தையாரும் வந்து சேர்ந்தார். இதைக் கண்ட அறிஞர் அனைவரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர். அவர்தம் வியப்பு, பொத்தியார் வாயிலாக வெளிப்பட்டது. "கோப்பெருஞ் சோழனுடைய நட்பை எண்ணும்போது மருட்கை தோன்றுகிறது. ஆந்தையார் நட்பை எண்ணும் போது மருட்கை மேலும் மிகுகிறது. வருவனென்ற அரசனது பெருமையையும், அச்சொல் பழுதின்றி வந்த ஆந்தையாரின் அறிவையும் வியக்க வியக்க வியப்பு எல்லை கடந்து செல்லும். இத்தகைய சிறந்த மன்னனை இழந்த இவ்வுலகம் எந்நிலை அடையுமோ?"

"நினைக்கும் காலை மருட்கை உடைத்தே
 எனப்பெரும் சிறப்பினோடு ஈங்கிது துணிதல்
 அதனினும் மருட்கை உடைத்தே பிறன்நாட்டுத்
 தோற்றம் சான்ற சான்றோன் போற்றி
 இசை மரபு ஆக நட்புக் கந்தாக
 இனையதோர் காலை ஈங்கு வருதல்
 'வருவன்' என்ற கோனது பெருமையும்
 அதுபழுது இன்றி வந்தவன் அறிவும்

வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே
 அதனால், தன்கோல் இயங்காத் தேயத்து உறையும்
 சான்றோன் நெஞ்சுறப் பெற்ற தொன்றிசை
 அன்றோனை இழந்த இவ் வுலகம்
 என்னுவது கொல் அளியது தானே!”

—புறம் 217.

என்று நெஞ்சுருகிப் பாடினார் “பொத்தில் நண்பிற்
 பொதியார்.”

சோழனும், ஆங்கையாரும் ஒன்று சேர்ந்த நிலையைக்
 கண்ட கண்ணகனார் என்ற புலவர் ‘பொன்னும், பவளமும்,
 முத்தும், மலையிடைப் பிறந்த காமரு மணியும், ஒன்றற்
 கொன்று நெடுந் தொலைவில் தோன்றினும், சிறந்த அணி
 கலன் செய்யும்போது ஒரே இடத்தில் வந்து சேர்ந்து விடுதல்
 போன்று, எந்நாளும் சான்றோர், சான்றோரோடு சேர்ந்து
 விடுவர், சாலார் சாலாரோடு சேர்வர்” என்று சிறப்பித்துப்
 பாடினார்.

இத்தகைய அன்பும், பண்பும் மிக்க மன்னன் தன்
 அருமை நண்பருள் ஒருவராகிய பொத்தியாரை மட்டும்
 தன்னுடன் வடக்கிருக்க வேண்டாம் என்றும் அவருக்குக்
 குழந்தை பிறக்கும்வரை அவர் வாழவேண்டும் என்றும்
 கூறினான். அவரும் புதல்வன் பிறக்கும்வரை ஒருவாறு
 உயிர் வாழ்ந்தார். புதல்வன் பிறந்ததும், தன் நண்பனாகிய
 சோழன் வடக்கிருந்த இடத்தை நாடிச் சென்று, அவனது
 நடுகல்லைக் கண்டு ஆற்றாத் துயர்கொண்டு கூறிய சொற்கள்
 சோழன் பண்புகள் அனைத்தையும் செவ்விய மொழியில்
 சுருங்கக் கூறி விளக்குகின்றன: “கோப்பெருஞ் சோழன்
 பாடுநர்க்கு ஈந்த அளவற்ற புகழுடையவன். ஆடுநர்க்கு
 ஈந்த பேரன்பினன், அறவோர் புகழுமாறு செங்கோல்
 செலுத்தியவன். சான்றோரால் புகழப்படும் திண்ணிய

நட்பை உடையவன். மகளிரிடத்து மென்மையுடையவன்-
வீரர்க்கு வீரன். கற்றவர்க்குப் புகலிடம்.”

“பாடுநர்க்கு ஈத்த பல் புகழ்னனே
ஆடுநர்க்கு ஈத்த பேரன் பினனே
அறவோர் புகழ்ந்த ஆய்கோ லன்னே
திறவோர் புகழ்ந்த திண்நண் பினனே
மகளிர் சாயல் மைந்தர்க்கு மைந்து
துகளறு கேள்வி உயர்ந்தோர் புக்கில்”

—புறம் 221.

சோழனின் பண்புகளையெல்லாம் இவ்வாறு அழகுற எடுத்துக் கூறி இத்தகைய நல்லோனைக் கவர்ந்து சென்ற கூற்றத்தின் கொடுமையை எண்ணி நொந்து கொண்டார். பின்னர் சோழனது நடுகல்விடத்தில் தனக்கு வடக்கிருக்க இடம் வேண்டினார். கோப்பெருஞ் சோழன் கல்லாகிய பின்னரும் தன் நண்பரின் வேண்டுகோட்கு இணங்கி இடமளித்தான். இதுவே உயர்ந்த நட்பு. உயிருக்கும் உடம்பிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பணைய நட்பு. பொத்தியாரே இதைக் கூறுகிறார்.

“நிலைபெறு நடுகல் ஆகியக் கண்ணும்
இடங் கொடுத்து அளிப்ப மன்ற உடம்போடு
இன்னுயிர் விரும்பும் கிழமைத்
தொன்னட் புடையார் தம் உழைச் செலினே!”

—புறம் 223.

இவ்வாறு வீரர்க்கு வீரனாகவும், நண்பர்க்கு நண்பனாகவும், அறிஞர்க்கு அறிஞனாகவும், இரப்போர்க்கு புரப்போனாகவும் வாழ்ந்த பேரரசனுடைய புலமையையும் காண்பது இன்றியமையாததாகும். அவன் பாடிய பாடல்கள் புறத்திலும், அகத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளன. அகமும்,

புறமும் அறிந்து பாடிய ஆற்றல் மிக்க புலவனாக விளங்கியுள்ளான்.

இவன் புறத்தில் பாடிய பாடல்கள் இவனுடைய நட்புரிமை, வீரம், கொடை ஆகியவற்றை விளக்குவனவாக உள்ளன. இவனது அகப் பாடல்களே நண்பரிடம் அவன் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த அன்பினைக் காட்டுவதோடு, இயற்கையில் அவனுக்குள்ள ஈடுபாட்டினையும், அவனது கற்பனைத் திறனையும், கவிதைச் சுவையினையும் நன்கு வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

குறுந்தொகையில் அவன் இயற்றியதாக நான்கு பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒரு பாடல் தலைமகன் பாங்கனுக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது: “தலைவன் போர்க்களத்தில் எவராலும் பிணித்தற்கரிய மிக்க ஆண்மையுடையவன். ஆனால், ஒரு பெண்ணின் அழகிய நெற்றியின் அழகு அவனுடைய உள்ளத்தைப் பிணித்துவிட்டது. அதுவும் எளிய பிணிப்பன்று, புத்தாக பிடிக்கப்பட்ட மதம் மிக்க யானையை எவ்வாறு வலிமையாக சங்கிலியும், கயிறும் கொண்டு பிணிப்பார்களோ, அவ்வளவு வலிமையாக இவனும் அத்தகையின் நெற்றியழகால் பிணிக் கப்பட்டான்”. இத்தகைய நிலையை தலைவனே கூறுவதாக அமைந்துள்ளது பாட்டு :

“எலுவ சிறு அரேமுறு நன்ப
புலவர் தோழ கேளா யத்தை
மாக்கட னடுவ னெண்ணாட் பக்கத்துப்
பகுவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்
புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்று லெம்மே

இப்பாடலில் நண்பனை அழைப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கும் சொற்கள், கோப்பெருஞ் சோழனின் நட்பு நாடும் உள்ளத்தினையும், சிறந்த சொற்களை ஆளும் புலமையையும் காட்டுவதாக உள்ளன. எட்டாவது திதியாகிய அட்டமியன்று விளங்கும் திங்களை தலைவியின் நுதலுக்கு உவமையாகக் கூறியிருப்பதினாலும் அவனது இயற்கை ஈடுபாடும், கற்பனை உணர்வும் புலப்படுகின்றன. இதே போன்று ஏனைய பாடல்களும் இல்லறம் சிறப்பாக அமையுமாறு தலைவன் தலைவியினிடம் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த அன்பினையும்; தலைவி , தலைவனிடத்தில் கொண்டுள்ள அளவற்ற பற்றினையும் விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன: இப்பாடல்களைக் காணும்போது கோப்பெருஞ் சோழன் புறவாழ்க்கையில் (வீரம், நட்பு, கொடை) சிறந்து விளங்கியது போன்றே அகவாழ்க்கையிலும் சிறந்து விளங்கியிருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

கோப்பெருஞ் சோழனின் குறுந்தொகைப் பாடலொன்று, தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் அவளைத் தன்கனவிற கண்டு துயில் எழுந்தபோது கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு தலைவியைக்கொண்டு வந்து தன்னிடம் சேர்த்த கனவைப் போற்றுகிறான். அத்தலைவன் அக்கனவினால் தன் உறக்கம் கெட்டதற்காக வருந்தவில்லை, அதற்கு மாறாக கனவைப் போற்றி மகிழ்கிறான். இது தலைவனின் ஒப்பற்ற காதலைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

மற்றொரு குறுந்தொகைப் பாடல் தலைவியின் ஒப்பற்ற அன்பைக் காட்டுவதாக உள்ளது. ஒரு தலைவனும் தலைவியும் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டு மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர். தலைவன் பொருள் தேடி வருவதற்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல எண்ணினான். அவ்வெண்ணத்தைத் தலைவியிடம் கூறுவதற்குத் தயங்கினான். தலைவியின் உள்ளத்தை நன்கு உணர்ந்தவன் அத்தலைவன். தன்னைப் பிரிந்து இருப்பதற்கு அவள் ஒருப்படாள் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

இதற்காகப் பிரியாமல் இருந்துவிடவும் அவன் விரும்பவில்லை. பொருள் தேடி வருவது, ஆடவனுடைய கடமை என்பதையும் அவன் உணர்ந்திருந்தான். அவ்வாறு பொருள் தேடி வருவதற்குத் தடையாகத் தலைவி வருந்தினால் அது மடமை என்றும் எண்ணினான். எனவே இவற்றைக் கூறித் தலைவியைத் தேற்றிப் பின்னர் பிரிந்து செல்வது முறைமை என்றும் கருதினான். அதற்குத் தோழியின் உதவியை நாடினான். தோழியும் தலைவனின் உயர்ந்த எண்ணங்களைத் தலைவியிடம் கூறினாள். வலிமைமிக்க ஆண்மகன் பொருள் தேடி வரவேண்டியது கடமை என்றும், அதனைத் தடுப்பது மடமை என்றும் எடுத்துக் கூறினாள். அதற்கு மறுமொழி கூறுகிறாள் தலைவி :

“அருளு மன்பு நீங்கித் துணைதுறந்து
பொருள் வயிற் பிரிவோ ருர வோராயின்
உரவோ ருரவோ ராக
மடவமாக மடந்தை நாமே”

—குறுந்தொகை.

தன் மீது அருளும் அன்பும் நீங்கிப் பொருளையே பெரிதாகக் கருதும் தலைவனுடைய உரம், ஆண்மை ஆசியவற்றினும் அவனைப் பிரிவதற்கு ஒருப்படாத தன்னுடைய மடமையே சிறந்தது என்று எண்ணுகின்றது தலைவியின் உள்ளம். பெண்ணாகிய தான் அத்தகைய மடமையுடையவளாக இருப்பதில் தவறேதமில்லை என்றும் நம்புகிறது அவளது உள்ளம். எப்போதும் பிரியாமல் தலைவனுடன் வாழ்வதையே பெரிதெனக் கருதும் ஒப்பற்ற தலைவியின் அன்புள்ளத்தை அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளான் கோப்பெருஞ்சோழன்.

சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளிவளவன்

குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளிவளவன், உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட சோழ மன்னர்களுள் தலை சிறந்தவனாவான். ஆலத்தூர் கிழார், மாறோக்கத்து நப்ப சலையார், ஆலூர் மூலங் கிழார், இடைக்காடனார், ஆடுதுறை மாசாத்தனார், ஐயூர்முடவனார், கோலூர் கிழார், நல்லிறையனார், எருக்காட்டுரீர்த் தாயங் கண்ணனார், வெள்ளைக்குடி நாகனார் ஆகிய அறிவு சான்ற புலவர்கள் அனைவரும் இவனைப் பாடியுள்ளனர் என்பதிலிருந்து, இவனது வன்மையும், வண்மையும் நன்கு புலனாகின்றன.

ஒரு நாட்டை ஆளும் மன்னனுக்கு, சிறந்த சான்றோர் துணை இன்றியமையாதது. அரசன் தன் வலிமையின் மீது கொண்டுள்ள அளவற்ற நம்பிக்கையினால் சில சமயங்களில் தவறான செயல்களில் ஈடுபடலாம். அத்தகைய சமயங்களில் அவனது தவற்றை எடுத்துக்கூறித் திருத்தும் வலிமை, தன்னலம் கருதா சான்றோர்க்கே உண்டு. அத்தகைய சான்றோரைத் துணையாகக் கொண்ட மன்னனே செங்கோல் சிதையாத சிறந்த மன்னனாக இருப்பான். அத்தகைய துணைவரைப் பெருத மன்னன், பிறரைக் கெடுக்கத்துணிந்து இறுதியில் தன்னைத்தானே கெடுத்துக் கொள்வான்.

“இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானும் கெடும்”

—குறள் 448.

“பல்லார் பகைகொளலின் பத்தடுத்த தீமைத்தே
நல்லார் தொடர் கைவிடல்”

—குறள் 450.

என வள்ளுவப் பெருந்தகையும் பெரியாரைத் துணை கோடலின் சிறப்பை வற்புறுத்தியுள்ளார். இத்தகைய சான்றோரைத் துணையாகக் கொள்ளும் ஆற்றல் மன்னர்கள் அனைவருக்கும் அமைதல் அருமை. “செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடைய வேந்தன்” சான்றோரின் துணையையும் பயனையும் பெறமுடியும். சான்றோர் இடித்துக் கூறும் கடுஞ்சொற்களை, பின்னர் விளையப்போகும் இனிய பயன்கருதி, பொருமையோடு ஏற்று நடக்கும் பண்பாடு ஒரு சில மன்னர்க்கே அமைந்திருக்கும். அந்த மன்னர்களே இவ்வலகைச் சிறப்புடன் ஆளும் தகுதியும் உடையவர்களாவர்.

..... “செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடைய
வேந்தன்

கவிகைக் கீழ்த்தங்கும் உலகு”

—குறள் 489.

குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் இத்தகைய பண்பாடு உடைய சிறந்த மன்னனாக விளங்கினான். செவிகைப்பச் சொற்பொறுத்து, பெரியாரைத் துணைக்கொண்டு, உலகைத் தன் கவிகைக்கீழ்க் கண்டவன் கிள்ளிவளவன். இவனது சிறப்புக்களை ஒவ்வொரு புலவரும் தக்கவாறு உணர்ந்து போற்றியுள்ளனர்.

ஆலத்தூர் கிழார் என்ற புலவர் கிள்ளிவளவன் சிறப்புற வாழவேண்டும் என்று காலையும் மாலையும் பாடிப்புகழ்ந்தார். பாணர்க்கு எல்லைபற்ற செல்வத்தினைக் கொடுத்துப் போற்றியவன் கிள்ளிவளவன். “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்விடலை, செய்ந் நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்ற உண்மையை உணர்ந்தவரான ஆலத்தூர்கிழார் கிள்ளிவளவன் செய்த உதவியினை மறவாது பாராட்டி, மழைத்துளிகளினும் மிகுதியான எண்ணிக்கையுடையதாக அவனது வாழ்நாட்கள் அமையவேண்டும் என்று வாழ்த்தினார்.

“கரப்பிலுள்ள மொடு வேண்டு மொழி பயிற்றி
 அமலைக் கொழுஞ்சோறு ஆர்ந்த பாணர்க்கு
 அகலாச் செல்வம் முழுவதும் செய்தோன்
 எங்கோன் வளவன் வாழ்க! என்றுநின்
 பீடுகெழு நோன்தான் பாடேன் ஆயின்,
 படுபறி யலனே பல்கதிர்ச் செல்வன்
 யானே தஞ்சம் பெரும இவ் வுலகத்துச்
 சான்றோர் செய்த நன்றுண் டாயின்
 இமையத்து ஈண்டி இன்குரல் பயிற்றிக்
 கொண்டல் மாமழை பொழிந்து
 நுண்பல் துளியினும் வாழிய பலவே”

—புறம் 34.

கிள்ளிவளவன் ஒருசமயம் கருவூர் வேந்தனாய சேர
 வேந்தனோடு மாறுபட்டு, அவனை வெல்லக் கருதினான்.
 கருவூர்மீது படையெடுத்துச் சென்று அவ்வூரை முற்றுகை
 யிட்டான். ஆன்பொருளை ஆற்றின் கரையில் அமைந்
 திருந்தது கருவூர். அவ்வாற்றின் கரையில் சேரனது
 காவல் மரம் இருந்தது. கிள்ளிவளவனது படைவீரர் அக்
 காவல் மரத்தை வெட்டினர். அம்மரம் அமைந்திருந்த
 சோலையையும் சிதைத்தனர். இவ்வாறு கோடாவி கொண்டு
 காவல் மரம் வெட்டப்படும் ஓசை மதிலுள் அடைத்துக்
 கொண்டிருந்த சேரனது காதில் விழுந்தது.

காவல் மரம், முரசம், வெண்கொற்றக்குடை ஆகியவை
 அரசனால் பெரிதும் மதிக்கப்படுபவை. அவற்றுக்கு
 ஊறு நேருமாயின், அரசன் அதனைத் தனக்கு நேர்ந்த
 ஊறுகவும், மானக்குறைவாகவும் கருதிச் சீறி எழுவான்.
 ஆனால் சேரனோ காவல் மரம் வெட்டப்படுவதை உணர்ந்தும்
 வெளியில் வந்து போர் செய்ய அஞ்சிக் கோட்டைக்குள்
 ஒளிந்திருந்தான். கிள்ளிவளவனும் தன் முற்றுகையை
 விடுவதாகத் தெரியவில்லை. இதனால் கோட்டையினுள்

இருந்த மக்கள் பெரிதும் துன்புறலாயினர். அரசர்களின் வன்னெஞ்சத்தால் மக்கள் துன்புறுவதைக்கண்ட ஆலத்தூர் கிழார் கிள்ளிவளவனை அணுகி, அவனது செயல் நாணத்தக்கது என்று கடுஞ்சொல் கூறி அவனுக்கு அறிவூட்டினார். காலைபும்மாலைபும் அவனைப்புகழ்ந்த அதேவாயால் அவனிடம் தவறு கண்டபோது அவனது செயல் நாணத்தக்கது என்று தயங்காது எடுத்துரைத்தார்.

“அடுரை யாயினும், விடுரை யாயினும்
நீ அளந் தறிதிநின் புரைமை! வார்கோல்
செறியச் சிலம்பின் குறுந்தொடி மகளிர்
பொலஞ்செய் கழங்கின் தெற்றி யாடும்
தண்ணூன் பொருரை வெண்மணல் சிதையக்
கருங்கைக் கொல்லன் அரஞ்செய் அவ்வாய்
நெடுங்கை நவியம்பாய்தலின் நிலையழிந்து
வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறும்
கடிமரம் தடியும் ஓசை தன்ஊர்
நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப
ஆங்குஇனி திருந்த வேந்தனோடு ஈங்குநின்
சிலைத்தார் முரசம் கிறங்க
மலைத்தனை என்பது நாணுத்தகவு உடைத்தே”

—புறம் 36.

சான்றோராய புலவர் சிறப்பைக் கண்டவிடத்து புகழ்வதும், தவறு கண்டவிடத்து இடித்துரைப்பதும் தம் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். அத்தகைய புலவர்தம் கடுஞ்சொற்களை ஏற்று, தனது தவற்றைத் திருத்திக்கொண்ட கிள்ளிவளவன் சிறந்த மன்னனாக விளங்கியதில் வியப்பேதும் இல்லை.

கிள்ளிவளவன் இவ்வாறு புலவரது அறிவுரையை ஏற்றுத் தனது தவற்றினைத் திருத்திக்கொண்ட நிகழ்ச்சி மற்றொன்றும் உண்டு. மலையமான் என்போன் கடையேழு வள்ளல்களுள்

ஒருவன். “மாரி ஈகை மறப்போர் மலையமான்” என்று சிறப்பிக்கப்பட்டவன். பேரரசர்களுள் போர் நிகழுமாயின் ஒவ்வொருவரும் அவனுடைய உதவியை எதிர்பார்த்து வாழ்ந்தனர். இவன் எந்த அரசனுக்குத் துணையாகச் செல்லுகிறானோ அவனே வெற்றிபெறுவான். இவ்வாறு வெற்றிபெற்ற மன்னன் “மலையமானுல்தான் வெற்றிகிட்டியது” என்று மலையனைப் புகழ்வான். தோல்வியுற்றவனும் “மலையன் பகைவர்க்குத் துணையாக இல்லாவிட்டால் நான் எளிதில் வெற்றி பெற்றிருப்பேன்” என்று மலையமானையே புகழ்வான். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த மலையமானுக்கும் கிள்ளிவளவனுக்கும் யாது காரணம் பற்றியோ பகை மூண்டது. மலையமானின் மக்களாகிய சிறுவர்கள் எவ்வாறோ கிள்ளிவளவன் கையில் அகப்பட்டனர். மலையமானின் மீது கொண்டிருந்த பகையினால், அச்சிறுவரையும் தன் யானையின் காலிலிட்டுக் கொல்லப்பணித்தான் கிள்ளிவளவன். இவ்வாறு தன் வன்னெஞ்சத்தால் வஞ்சமறியாச் சிறுவரைக் கொல்லத்துணிந்தான் கிள்ளி. அப்போது கோலூர்கிழார் அங்கு வந்தார். அரசன் அறியாமல் இழி செயலில் ஈடுபட்டு பழிச்சொல் பெறப்போகிறான் என்பதை உணர்ந்தார். அரசன் முன்னிலையில் சென்று அஞ்சாமல் அவன் செய்யாத்துணிந்த செயல் அவனுடைய அறிவுக்கும், வீரத்திற்கும் ஒவ்வாது என்பதை அழகாக எடுத்துரைத்தார்.

முதற்கண் கிள்ளிவளவன் தனது குடிப்பெருமையை எடுத்துக் கூறினார். தன்னிடம் அடைக்கலமாகிய எளிய உயிருக்காகக்கூட தன் அரிய உயிரையும் கொடுக்க முன்வந்த அரசமரபு அவனுடையது என்று விளக்கினார். மலையமாளும் அவ்வாறே கொடையுள்ளம் படைத்தவன் என்பதையும் கூறினார். கிள்ளிவளவனுக்கும் மலையமானுக்கும் இடையே இருந்த பகைஉணர்வைக் குறைக்கும்வகையில் இருவருக்கும் இருந்த ஒற்றுமையாகிய கொடையுள்ளத்தினை எடுத்துக்காட்டினார். அதன்பின்னர், மலையமான் பகைவன் என்பது உண்மையே ஆயினும், இச்சிறுவர் வஞ்சமற்ற

உள்ளத்தினர் என்பதையும், கிள்ளிவளவன் பகையெனக் கொள்ளத்தக்க அளவுக்கு வலிமை ஏதும் அற்றவர் என்பதையும் குறிப்பிட்டு, அவனது உள்ளத்தில் இருந்த கொடுமையாகிய இருளை அகற்றி, அருளாகிய ஒளியை ஊட்டினார்.

“நீயே, புறவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை!

இவரே, புலனுழு துண்மார் புன்கண் அஞ்சித்
தமதுபகுத்து உண்ணும் தண் ணிழல் வாழ்நர்!
களிறுகண் டழுஉம் அழாஅல் மறந்த
புன்றலைச் சிருஅர் மன்று மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கண்ணோ வுடையர்
கேட்டனை யாயின்நீ வேட்டது செய்ம்மே”

—புறம் 46.

சான்றோர் அறிவுரையை ஏற்று அச்சிறுவர்களை விடுத்தான் கிள்ளிவளவன். அறிஞர்தம் அறிவுரையை ஏற்றுத் தன் பிழையைத் திருத்திக்கொள்ளும் பண்புடையவன் என்பதற்கு இதுவும் தக்க சான்றாகும்.

இவனது வீரத்தையும், குடிமக்களைக்காக்கும் மாண்பையும் கோலூர்கிழார் கூறியுள்ளார். “கூற்றுவனும் காலம் பார்த்தே உயிரைப்பற்றுவான். ஆனால் கிள்ளிவளவனோ பகைவரது உயிரை விரும்பியபோது கொல்லும் ஆற்றல் உடையவன்.” “உலகத்து அரசு தலைபணிக்கும் ஆற்றலுடையவன்” “அவனது ஆட்சியில் உள்ள மக்கள் குளிர்ந்த புதுப்புனலின் பூசலன்றி வேறு துன்பத்தைத்தரும் பூசலையறியாதவர். அவர்கள் அடுதீயல்லது சுடுதீ அறியாதவர்கள். அம்மக்கள் புலியால் காக்கப்படும் குருணையைப் போன்று கிள்ளிவளவனால் பாதுகாக்கப்படுகின்றனர்.” என்றும் கோலூர்கிழார் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

மற்றொரு பாடலில் கிள்ளிவளவன் புலவரைப் போற்றிப் பாதுகாத்த சிறப்பினை அழகுபடக் கூறுகிறார் கோலூர்கிழார். “கிள்ளிவளவனது நாட்டிலுள்ள இரவலர்க்கு உலகமே நிலை திரிந்தாலும் கவலை இல்லை. அவனுடைய ஆதரவில் வெம்மையான பல உணவுகள் உண்டதனால் ஏற்பட்ட வியர்வையன்றி, வேறு தொழில் செய்ததனால் ஏற்பட்ட வியர்ப்பைக் காணமுடியாது” என்ற கருத்துக்களைப் புலப் படுத்தியுள்ளார்.

“நெடுநீர நிறை கயத்துப்

படுமாரித் துளிபோல

நெய்துள்ளிய வறை முகக்கவும்

சூடு கிழித்து வாடுணன் மிசையவும்

ஊன் கொண்ட வெண் மண்டை

ஆன்பயத்தான் முற்று அழிப்பவும்

வெய்து உண்ட வியர்ப்பு அல்லது

செய் தொழிலான் வியர்ப்பு அறியாமை

ஈந்தோன் எந்தை இசைதனது ஆக

வயலே, நெல்லின்வேலி நீடிய கரும்பின்

பாத்திப் பன்மலர்ப் பூத்த தும்பின

புறவே, புல்லருந்து பல்லா யத்தான்

வில் இருந்த வெங்குறும் பின்று

கடலே, கால்தந்த கலன் எண்ணுவோர்

கானற் புன்னைச் சினை அலைக் குந்து

கழியே, சிறுவெள் உப்பின் கொள்ளைசாற்றி

பெருங்கல் நன்னாட்டு உமண்ஒலிக் குந்து

அன்னநன் னாட்டுப் பொருநம் யாமே

பொராஅப் பொரு நரேம்

குணதிசை நின்று குடமுதற் செலினும்

குடதிசை நின்று குணமுதற் செலினும்

வடதிசை நின்று தென்வயிற் செலினும்
 தென்திசை நின்று குறுகாது நீடினும்
 யாண்டும் நிற்க வெள்ளியாம்
 வேண்டியது உணர்ந்தோன் தாள்வாழியவே!"

—புறம் 386.

வெள்ளைக்குடி நாகனார் என்ற புலவர் கிள்ளிவளவனை அணுகி, அரசியல் தலைவராம் அரசருக்கு இருக்கவேண்டிய பண்புகளையும், அவனது பொறுப்பையும் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். அவர்கூறிய அறிவுரையின் இடையிடையே கடுஞ்சொற்களைக் கூறியுள்ளார். அத்தகைய அறிவுரையைக்கேட்ட அரசன், அவர்மீது சினம்கொண்டான் அல்லன், அதற்கு மாறாக அவர் செலுத்தவேண்டிய பழைய வரிக்கு விலக்களித்து அனுப்பினான்.

“நினவகூறுவ லெனவ கேண்மதி

அறம்புரிந் தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து
 முறைவேண்டு பொழுதின் பதன்ளளியோர் ஈண்டு
 உறைவேண்டு பொழுதில் பெயல்பெற் றோரே!
 ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்மு
 மாக விசும்பின் நடுவுநின் றுங்குக்
 கண்பொர விளங்கும்நின் விண்பொரு வியன்குடை
 வெயில் மறைக் கொண்டன்றோ அன்றே வருந்திய
 குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ!
 வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்றுவீற்றுக் கிடப்பக்
 களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
 வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தாச்த்துப்
 பொருபடை தஞ்சுங் கொற்றமும் உழுபடை
 ஊன்றுகால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே!
 மாரி பொய்ப்பினும், வாரி குன்றினும்

இயற்கை அல்லை செயற்கையில் தோன்றினும்
 காவலர்ப் பழிக்கும்இக் கண்ணகன் ஞாலம்
 அதுநற்கு அறிந்தனை யாயின், நீயும்
 நொதும் லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
 பகடுபுறம் தருநர் பாரம் ஒம்பிக்
 குடிபுறம் தருகுவை யாயின்நின்
 அடிபுறம் தருகுவர் அடங்கா தோரே!”

—புறம் 35.

இப்பாடலில் புலவரின் அஞ்சாமையும், சான்றாண்மையும் விளங்குவதோடு கடுஞ்சொல் கலந்த அறிவுரைகளை ஏற்றுக் கொண்ட கிள்ளிவளவனது “செவிகைப்பச் சொற் பொறுக்கும்” சிறந்த பண்பும் புலப்படுகின்றன. குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலூர் மூலங்கிழார் என்ற புலவரும் பாடியுள்ளார். அவர், கிள்ளிவளவன் செயல்திறன், கொடைத்திறன், ஆகியவற்றைக்கூறும் நயம் போற்றற் குரியது. கிள்ளிவளவன் ஆலூர் மூலங்கிழாரைப் பார்த்து நீண்ட நாட்களாக என்னை நினையாமல் எந்த இடத்தில் இருந்தீர். (எம்முள்ளீர், எந்நாட்டீர்?) என வினவினார். அதற்கு விடையாக அமைந்தது அவரது பாடல். “கிள்ளிவளவன் சினந்து நோக்கின இடத்தில் தீமுளும், அவன் விரும்பி நோக்கிய இடத்தில் பொன்பூக்கும். ஞாயிற்றி னிடத்தில் குளிர்ச்சியை விரும்பினாலும், திங்களிடத்தில் வெம்மையை விரும்பினாலும் அவ்வாறே வினைவிக்க வல்லவன். விண்ணுலகத்தில் கிடைக்கும் இன்ப வாழ்வை விடக் கிள்ளிவளவனது நாட்டில் கிடைக்கும் இன்பம் சிறந்தது. உடையோர் ஈதலும் இல்லோர் இரத்தலும் விண்ணுலகில் இல்லை. அதனால்பெறும் இன்பமும் இல்லை. கிள்ளிவளவனது நாட்டிலோ “கரத்தல் கனவிலும் தேற்றா தார் மாட்டு இரக்கும் இன்பமும், இரந்தவை துன்பம்

உருமல் வரும் இன்பமும், இவ்வாறு இரப்பார்க்குக் கரவாது ஈத்துவக்கும் இன்பமும் பொருந்தி இருக்கும். ஆதலால் பரிசிலர் எங்கு இருந்தாலும் கிள்ளிவளவனது நாட்டையே எண்ணத்தில்கொண்டு இருப்பர்” என்று நயம்படக் கூறியுள்ளார்.

“வியன்றனை விறல் வேந்தே!

நீ, உடன்று நோக்கும்வாய் எரிதவழ,
நீ, நயந்து நோக்கும்வாய் பொன்பூப்பச்
செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும்
வெண்திங்களுள் வெயில் வேண்டினும்
வேண்டியது வினைக்கும் ஆற்றலை! ஆகலின்,
நின்நிழல் பிறந்து நின்நிழல் வளர்ந்து
எம்அளவு எவனோ மற்றே இன்னிலைப்
பொலம்பூங் காவின நன்னாட்டோரும்
செய்வினை மருங்கின் எய்தல் அல்லதை
உடையோர் ஈதலும், இல்லோர் இரத்தலும்
கடவ தன்மையின் கையறவு உடைத்தென
ஆண்டுசெய் நுகர்ச்சி ஈண்டும் கூடலின்
நின்நாடு உள்ளுவர் பரிசிலர்
ஒன்றார் தேஎத்தும் நின்னுடைத் தெனவே”

—புறம் 38.

இப்புலவர் மற்றுமொரு பாடலில் அவனது நாட்டின் வளத்தை “ஒருபிடி படியும்சீறிடம் எழுகளிறுபுரக்கும் நாடு” (புறம்—40) என்றும் குறிப்பிடள்ளார். இவ்வாறே எருக் காட்டீர்த்தாயங்கண்ணாரர், நல்லிறையனார் ஆகிய புலவரும், இவனது வன்மையும், வண்மையும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளனர்.

மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்ற புலவர் கிள்ளிவளவனது ஈதல், அடுதல், செங்கோன்மை ஆகியவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். இவன் சேர மன்னன் ஒருவனை வென்ற சிறப்பினையும் அப்புலவர் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு வீரமும், நேர்மையும், அன்பும், பண்பும், ஆர்வமும், ஈகையும் சிறக்க வாழ்ந்த கிள்ளிவளவன் இறந்தபோது நப்பசலையார் இரங்கிப் பாடிய பகுதி சுவையானதாகும்.

“கிள்ளிவளவனைக் கொண்ட கூற்றம், அவனிடம் பகைத்தோ, சினந்தோ, அவனொடு போர் செய்தோ அவனது உயிரைப் பற்றியிருக்கமுடியாது. இரவலன்போல கைதொழுது ஏத்தி அவனது உயிரை இரந்தே பெற்றிருக்க வேண்டும்” என்று பாடியுள்ளார்.

“செற்றன்று ஆயினும் செயிர்த்தன்று ஆயினும்
உற்றன்று ஆயினும் உய்வின்று மாதோ
பாடுந் போலக் கைதொழுது ஏத்தி
இரந்தன்று ஆகல் வேண்டும் பொலந்தார்
மண்டமர் கடக்கும் தானைத்
திண்தேர் வளவர் கொண்ட கூற்றே”

—புறம் 226.

இவனது இழப்பைக்குறித்து ஆடுதுறை மாசாத் தானாரும், ஐயூர் முடவனாரும் இவ்வாறே கையறு நிலையாகப் பாடியுள்ள பாடல்களும், கிள்ளிவளவனது வீரம், ஈகை அரசியல் மேம்பாடு ஆகியவற்றை நன்கு விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. இவனைப்பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கையிலிருந்தே இவனது பெருமைகளை நன்கு உணரலாம். இனி இத்தகைய அரும்பெரும் அரசனின் புலமையைக் காண்போம்.

“யான்வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!
 பாணர் காண்கிவன் கடும்பினது இடும்பை
 யாணர்ப் பழுமரம் புள்இமிழ்ந் தன்ன
 ஊனொலி அரவந் தாணும் கேட்கும்
 பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
 முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்
 சிறுநுண் ளறும்பின் சில்லொழுக்கு ஏய்ப்பச்
 சோறுடைக் கையர் வீறுவீறு இயங்கும்
 இருங்கிளைச் சிருஅர்க் காண்டும் கண்டும்
 மற்றும் மற்றும் வினவுதும் தெற்றெனப்
 பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
 அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுயின் எமக்கே”

—புறம் 173.

அரசியலில் உயர்ந்த பதவி வகிப்பவர்கள் எளிதில் அப் பதவியைவிட்டு விலகுவதற்கு விரும்புவதில்லை. இதற்குக் காரணம் பொதுமக்களுக்குப் பணிபுரியும் ஆர்வம் மிகுதியே என்று சிலர் கூறலாம். ஆனால் பெரும்பான்மையோர் பொதுநலத் தொண்டின்மீது உள்ள ஆர்வத்தைக் காட்டிலும் பதவியின்மீது உள்ள தீராத ஆசையாலேயே அப்பதவியை விடுவதற்கு மனமில்லாமல் தயங்குகின்றனர் என்பதை அறியலாம். கிள்ளிவளவனுடைய வாழ்க்கை இதற்கு மாறு பட்டது. மக்களுக்குப் பணிபுரிவதே தன் கடமையென உணர்ந்தவன். தன்னிலும் சிறப்பாக வேறு ஒருவன் அக் கடமையைச் செய்யும்போது அதைக்கண்டு காழ்ப்புக் கொள்ளாமல் பெருமகிழ்ச்சி அடையும் பண்பினன். மக்களுக்குப் பணிபுரியும் ஓர் எளிய பதவிக்காகத் தன் அரசு பதவியையும் வாழ்நாட்களையும் தியாகம் செய்ய விரும்பினான். இத்தகைய அரசியல் தலைவர்களாலேயே மக்கள் சமுதாயம் பெரும்பயனடைய முடியும். கிள்ளிவளவனது

பாடல் அவனது புலமைக்கு மட்டுமேயன்றி, அவனது பண்பட்ட அரசுள்ளத்துக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது. மக்கள் சமுதாயம் உயர்ந்த நாகரிகம் அடையவேண்டுமானால், உலகு எங்ஙனும் இத்தகைய பண்பாடுள்ள அரசியல் தலைவர்கள் பெருகவேண்டும்.

கிள்ளிவளவனது நாட்டில் வலார் என்றணரில் பண்ணன் என்பான் வாழ்ந்துவந்தான். அவன் சிறந்த கொடைத்திறம் படைத்தவன். பசியென்று வந்த இரவலர்க்கும், சிறுவருக்கும், புலவருக்கும் வரையாது வழங்கி நாட்டில் பசிப்பிணியை ஒழிப்பதற்கு அருமுயற்சி செய்தவன். இதனால் 'பாண்பசிப் பகைஞன்' என்றும், 'பசிப்பிணி மருத்துவன்' என்றும் சிறப்புப் பெயர்கள் பெற்றவன். ஒரு நாட்டில் பசிநிலைபெற்று நிற்குமானால் அந்நாட்டின் வாழ்க்கைத்தரம் உயராது. நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவை மலராது. வயிற்றுக்குப் போதிய உணவு கிடைத்தால்தான் மக்கள் கலையை நாடுவர். அப்போதுதான் நாட்டில் கலை வளரும், கலைஞரும் வாழமுடியும். கலைஞரும், கலையும் வாழ்ந்தால்தான் நாகரிகம் வளரும். இந்த உண்மையை உணர்ந்தவன் பண்ணன் என்னும் சிறுகுடக்கிழான். எனவே நாட்டில் பண்பாடு நிலைபெறுதற்குப் பெருந்தடையாக உள்ள பசிப்பிணியை அறுப்பதற்குத் தன்னால் இயன்ற அளவு பசித்தவருக்கு உணவு அளித்துக் காப்பாற்றினான். நாட்டில் பெரும்பான்மையான மக்கள் பசியின் கொடுமையை உணராவகையில் காத்தான். இத்தகைய பண்ணனைக் குறித்துக் கிள்ளிவளவன் பாடியபாடல், கிள்ளிவளவனது தலைசிறந்த புலமைக்கும், தன்னலமற்ற உள்ளத்திற்கும் தக்க சான்றாகும்.

மக்களுக்குப் பேருதவி புரியும் பண்ணன் நீண்ட நாட்கள் வாழவேண்டும் என்று எண்ணினான் கிள்ளிவளவன். பண்ணனது இருப்பிடத்தில் நிலைபெற்றிருந்த ஊன்ஒலி ஆரவாரத்தினையும், அங்கிருந்து சோற்றுத் திரைப்பெற்று வரிசை வரிசையாகச் செல்லும் சிறுவர் கூட்டத்தினையும்

எண்ணிப்பார்த்தான். இவ்வாறு மக்களது பசிப்பிணிக்கு மருத்துவனாக விளங்கும் பண்ணன் தன்னுடைய வாழ்நாட்களையும் பெற்று, நீண்ட காலம் வாழவேண்டும் என்று உளமார வாயார வாழ்த்தினான். இப்பாடலில், யாணர்ப்பழு மரத்தில் புள் ஒலிப்பதையும், முட்டைகொண்டு வற்புலம் சேரும் சிறுநுண் எரும்பின் சிலவாகிய ஒழுக்கத்தையும் உவமைகளாக ஆண்டுள்ள முறை பாடலின் சுவையைப் பெருக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

சோழன் நல்லுருத்திரன்

நல்லுருத்திரன், தளராத உள்ளமும், செயலாற்றும் திறமும், சான்றொண்மையும் கொண்ட மன்னனாக விளங்கியிருத்தல்வேண்டும் என்பதை அவனது புறப்பாடல்கொண்டு தெளியலாம். இவனது வாழ்வில் நிகழ்ந்த சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி அறிதற்கான சான்றுகள் கிடைத்தில. ஆயினும் அவனது புறப்பாடல், ஆற்றல்மிக்க சான்றோனாகவும், நேர்மை வழுவா பேரரசனாகவும் அவன் விளங்கியிருக்கவேண்டும் என்பதை நமக்குக் குறிப்பாகக் காட்டுகிறது.

“இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் இருதிறத்தினர். ஒரு சாரார் எலி போன்றவர், மற்றொரு சாரார் புலி போன்றவர். எலி பிறர் உழைப்பால் விளைந்த நெல்லைக் கவர்ந்து சென்று தன் வளையில் சேர்த்து வைக்கும். இதேபோன்று தானாக உழைத்துப் பொருள் பெறும் முயற்சியற்றவராய் பிறர் உழைப்பால் கிடைக்கும் பொருளைத் தமக்கென்று மேலும் மேலும் சேர்த்துவைத்து, பிறர்க்கு ஒருசிறிதும் உதவாத மக்கள் சிலர் உண்டு. அத்தகையரோடு பொருந்திய கேண்மை இல்லாமல் போகட்டும். புலியொன்று

இரைதேடிப் புறப்பட்டு, சினம்பொருந்திய காட்டுப் பன்றியை அடித்து வீழ்த்தி, அஃது இடப்பக்கம் வீழ்ந்து விட்டால் அதைத் தன் வெற்றியன்று என்று கருதி அதை உண்ணாமல் சென்றுவிடும். மறுநாள் புறப்பட்டுச் சென்று தலைமை பொருந்திய பெரிய ஆண் யானையை வலப்புறமாக வீழ்த்தித் தன் பசி ஆற்றிக்கொள்ளும். இவ்வாறே மக்கள் சிலர் தளராத ஆர்வமும், வனிமையும் உடையவர்களாயிருப்பர். அத்தகையவர்களோடு பொருந்திய தட்போடு வாழும் வாழ்வே வேண்டும்.

“விளைபதச் சீறிடம் நோக்கி வளைகதிர்
வல்சி கொண்டு அனைமல்க வைக்கும்
எலிமுயன் றனைய ராகி உள்ளதம்
வளம்வலி உறுக்கும் உளம் இலாளரொடு
இயைந்த கேண்மை இல்லாகியரோ
கடுங்கண் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென
அன்று அவண் உண்ணு தாகி வழிநாள்
பெருமலை விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்து
இருங்களிற்று ஒருத்தல் நல்வலம் படுக்கும்
புலிபசித் தன்ன மெலிவில் உள்ளத்து
உரனுடையாளர் கேண்மையொடு
இயைந்த வைகல் உளவா கியரோ.”

—புறம் 190.

இவ்வாறு மக்களைப் புலியனையர் எனியனையர் என்று பிரித்துப் புலியனையரோடு இயைந்து வாழும் வாழ்நாளே வேண்டும் என்று விரும்பிய மன்னன், தானும் புலியனைய மெலிவில் உள்ளத்து உரனுடையாளனாக விளங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது உறுதி. இவன் கற்றோர் போற்றும் புலமையுடையவன் என்பதற்குச் சான்றாக இப்புறப்பாட

லேயன்றி கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கவித்தொகையினுள் முல்லைக்கவி பாடல்கள் பதினேழும் அமைந்துள்ளன.

முல்லைநிலம் காடும் காடுசார்ந்த இடமுமாம். முல்லை நிலமக்களின் வாழ்க்கைமுறை, ஆடல், பாடல், விழாக்கள் ஆகியவற்றை முல்லைக்கவி சுவைபடக் கூறுகின்றது. ஆங்காங்கு தக்க இயற்கைப்பொருள் உவமைகளும், கடவுளரும், பாரதக்கதை நிகழ்ச்சிகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. கற்பனை நயமும், உலகியல் உண்மைகளும் பொருத்தமான இடங்களில் அமைந்துள்ளன. இவையனைத்தும் நல்லுருத்திரனின் நன்பாட்டுப் புலமையை நன்கு விளக்கி நிற்கின்றன.

கார்காலம் தோன்றியதும் முல்லைநிலத்தில் இயற்கையன்னை யின் எழல் முகத்தைக் காணலாம். இயற்கையின் திருவிளையாடல்கள் முல்லைநிலத்தில் நிகழும் முறையினை முல்லைக்கவி யினுள் பல பாடல்களில் காணலாம். கார்காலம் தொடங்கியதும் மழை பெய்தது. இம்மழையின் பயனாக முல்லைநிலம் முழுவதும் வண்ணச்சோலையாக மாறியது. தண்நறும் பிடவம், தவழ்காடித்தளவம், வண்ணமிக்க வளமானதோன்றி, வயங்கிணர்க்கொன்றை, கள்ளுண்டவன்கால் தளர்ந்து ஆடுவதுபோன்று அசையும் அரும்புகளை உடைய தீச்சுடர்போன்ற கோடல், நீலமணிபோன்ற காயா, புல்லிலை வெட்சி, குல்லை, குருந்தம் ஆகிய மலர்கள் அனைத்தும் முல்லை நிலத்தின் பல்வேறு இடங்களிலும் மலர்ந்து அந்நிலத்தை வண்ணமலர்ச் சோலையாக மாற்றுகின்றன. இத்தகைய இயற்கையழகினை முல்லைக்கவியின் முதல் மூன்று பாடல்களின் தொடக்கத்தில் சிறப்பாகக் காணலாம்.

இவ்வாறு இயற்கையழகினை எடுத்துக்கூறும் நல்லுருத்திரன் முல்லைநில மக்களாகிய ஆயர்களின் வீரம் ஆய்ச்சியர் பண்பு, அவர்தம் வாழ்க்கைமுறை ஆகியவற்றையும் நயம்படக் கூறியுள்ளான். முல்லைக்கவியினுள் ஏறுதழுவும் காட்சி ஒன்றினைக் காண்போம். “முல்லைநிலத்தில் மலர்ந்த பல

வகையான மலர்களால் தொடுத்துக்கட்டிய கண்ணியை அணிந்த ஆயர் ஏறுதழுவ முன்னின்றனர். ஆயர் ஏறு தழுவதைக் காணவந்தனர் ஆயர்குல நங்கையர். அவர்கள் முல்லையும், முருந்தும் வரிசையாக இருப்பது போன்ற வெண்மையான பற்களை உடையவர்கள்; கருணை மிக்கக் கண்களை உடையவர்; மடம் பொருந்திய சொற்களை உடையவர்; ஒளிவிடும் பொன்னாலாகிய குழையணிந்த காதினர்”.

“கதழ்விடைக்கோள் காண்மார்

முல்லையும் முகையும், முருந்தும் நிரைந்தன்ன
பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர், மடம் சேர்ந்த
சொல்லர், சுடரும் கனங்குழைக் காதினர்”

இத்தகைய இளம்நங்கையர் அவர்களுக்கு என அமைக்கப்பட்டிருந்த பரணில் வந்து சேர்ந்தனர். முல்லைநிலத்தில் வாழும் இம்மங்கையர் வீரம்மிக்க ஆ-வனை மணப்பதையே பெருமையெனக் கருதினர். ஆயர்குலப் பெண் ஒருத்தி வெளியில் மோர் விற்பதற்காகச் செல்லும்போது ஊரார் அவளைக்குறித்து “இதோ போகும் இவள் கணவன் கொல்லேற்றை அடக்கி வெற்றியையும் இவளையும் ஒருங்கே அடைந்தான்” என்று பேசிக் கொள்வதைக் கேட்கும் வாய்ப்புத் தனக்குக் கிட்டவேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பினாள்.

“கொல்லேறு கொண்டான் இவள் கேள்வன் என்று
ஊரார்

சொல்லும் சொல்கேளா அநாமறியாம் வரும்
செல்வம் எம்கேள்வன் தருமோ”

—முல்லைக்கவி 6.

இத்தகைய பேருள்ளமும், பேரழகம்கொண்ட நங்கையர் ஏறுதழுவும் காட்சியைக் காணும்பொருட்டு அவர்களுக்கென அமைக்கப்பட்ட பரணில் வந்து சேர்ந்தனர்.

அந்நிலையில், பல வண்ணக்காளைகள் தொழுவினுள் விடப்பட்டன. நீலமணி பொருந்திய மலையினிடத்து வீழும் அருவிபோன்ற அழகிய கால்களை உடைய காரியாகிய காளை, விண்மீன்கள் ஒளிவிடும் அந்திக்காலத்து வாளைப் போன்று அழகிய ஒளிமிக்கப் புள்ளிகளையுடைய வெள்ளைக்காளை, இறைவன் தன் தலையில் சூடியிருக்கும் குழவித் திங்கள் போன்று வளைந்த கொம்பையுடைய அழகிய சிவப்புக்காளை ஆகியவையும்; பொருதற்கான மாறுபாடும், வலிமையும்மிக்க வேறுபல காளைகளும் தொழுவினுள் விடப்பட்டன. அவை செருக்கித் துள்ளுதலினால் புடைசூழ்ந்த அத்தொழு, அரிமாவும் பரிமாவும் களிறும் கராமும் ஒருங்கே கூடித்திரியும் மலையிடம் போல காட்சியளித்தது.

“அவர்மிடை கொள

மணிவரை மருங்கின் அருவிபோல
 அணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியும்
 மீன்பூத்து அவிர்வரும் அந்திவான் விசும்புபோல்
 வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையும்,
 கொலைவன் சூடிய குழவித் திங்கள்போல்
 வளையுபு மலிந்த கோடணி சேயும்,
 பொருமுரண் முன்பின் புகலேறு பலபெய்து
 அரிமாவும் பரிமாவும், களிறும் கராமும்
 பெருமலை விடரகத்து ஒருங்குடன் குழீஇப்
 படுமழை ஆடும் வரையகம் போலும்
 கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ

—முல்லைக்கனி 3.

இத்தகைய தொழுவினுள் அக்காளைகளைத் தழுவ வேண்டும் என்று மேலும் மேலும் விருப்பம் கொண்டு புகுந்த ஆயர்களைத் தெரிந்து தெரிந்து குத்தின அக்காளைகள்.

“தொழுவினுள் பரிவு பரிவு புக்கு பொதுவரைத்
தெரிவு தெரிவு குத்தினவேறு”

ஓர் ஏறு தன் முன்வந்த ஆயனைக் குத்தியதால் அவனது குடர் அதன் கொம்புகளில் சுற்றியிருந்த நிலை, சிவபெருமான் தலையில் உள்ள பிறையினைச் சுற்றி விளங்கும் குறுங்கண்ணி போன்று இருந்தது. இவ்வாறு குடர் சுற்றப்பட்ட கொம்புகளையுடைய காணையின்முன் வலிமையுடைய ஆயன் ஒருவன் ஆடிநின்று அக்குடரைச் சுற்றி எடுக்கும் காட்சி, நூல் சுற்றப்பட்ட சிவந்த கழியை ஒருவன் தன் இரு கைகளாலும் கோத்துப்பிடித்திருக்க, அந்நூலை வேறொருவன் முந்நூலாகப் பிரித்துச் சுற்றுவதைப்போல தோன்றியது

“எரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்கண்
உருவ மாலை போலக்
குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன.
கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த ஏற்றின்முன்
ஆடிநின்று அக்குடர் வாங்குவான் பீடுகாண்,
செந்நூல்கழி ஒருவன் கைப்பற்ற அந்நூலை
முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்”

—முல்லைக்கவி 3

எருமைத்திரளை உடைய ஆயர்குடி இளைஞன் ஒருவன் போர் விருப்புக்கொண்ட காணையின் கழுத்தின்மீது பாய்ந்து, அதுமீண்டும் தன் வலிமையைக் காட்டாவண்ணம் அணைத்துப் பிடித்திருக்கும் தோற்றம் அக்காணையின் கழுத்தில் மாலை இட்டதுபோல இருந்தது.

பசுத்திரளையுடைய ஆயர்குடி இளைஞன் ஒருவன் மறு விளையுடைய காணையின்மீது ஏறி அமர்ந்தான். அக்காணையோ அடங்காமல் குதித்தது. அவனும் அதைவிடாமல் பற்றிக் கொண்டு தனது கைகளையும் கால்களையும் இடையருது

அசைத்துக்கொண்டு கீழே விழாமல் இருந்தான். இக்காட்சி நீர்த்துறையில் படகின்மீது ஏறி தனது கைகால்களை அசைத்து அப்படகைச் செலுத்துவதுபோன்று இருந்தது.

“கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
மறையேற்றின் மேலிருந்தாடித் துறையம்பி
யூர்வான் போற் றேன்று மவன்”

காற்றுப்போல் கடுகிவந்த காரியாகிய காணையை, ஓர் ஆயன் அதன் வலியடங்குமாறு வருத்தி அதன்மீது சினத் தொடு நின்றான். அவனது சினம் ஊழிக்காலத்திலே சிவ பெருமான் எமனுடைய நெஞ்சத்தைப் பிளந்து நின்ற தோற்றம்போல் இருந்தது.

ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்குடி இளைஞன் ஒருவன் புள்ளிகள்மிக்க வலிய வெண்மையான காணையைத் தழுவி இருந்த நிலை வெண்திங்களுள் மறுப்போன்றிருந்தது.

காயம்பூக் கண்ணியணிந்த ஆயன் ஒருவன் மிக்க வேகத்தோடும், சினத்தோடும் தன்மீது பாயவந்த சிவப்புக் காணையைச் செவிகளைப்பற்றி, மீண்டும் அதன் வலியடங்கத் தழுவி நிற்கும் தகைமை, கஞ்சனது வஞ்சத்தால் ஏ வப்பட்ட குதிரையை, வாயப்பிளந்து கையால் புடைத்தக் கண்ணை நினைவூட்டுவதாக இருந்தது.

இவ்வாறு இரும்புவித் தொழுதியும், பெருங்களிற்றின மும் பொருதற்போல, பொதுவரும் ஏறுகளுடன் பொருது அவ் வேறுகளைத் தழுவிக்கொண்டு தொழுவை விட்டகன்றனர். அப்போது மலர்போன்ற கண்களையுடைய மகளிரும், மைந் தரும் மன்றத்திற்குச் சென்று குரவைக் கூத்தாடினர். அங்ஙனம் குரவையாடுங்கால் மகளிர் தம்காதலன் உணரு மாறு தம் பண்பினை எடுத்துக்கூறி ஆடினர். அவர்தம் கூற்றி னிருந்து கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவாளை ஆயர்மகள் எப்பிற வியிலும் விரும்பாள் என்பதும் அவ்வாறு ஏறுதழுவி ஆயர்

மக்களை மணப்பதே தலைவனுக்குப் பெருமை என்பதும் நன்கு புலப்படுகின்றன. ஆயர் மகளிர் பண்பினைப்பாடி இறுதியில் இறைவனையும் அரசனையும் வாழ்த்தி முடித்தனர்.” இவ்வாறு ஏறுதழுவும் காட்சி ஒன்றினைத் தெளிவாகவும், சுவையாகவும் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறார் புலவர் நல்லுருத்திரனார்.

மேலும் நல்லுருத்திரனின் முல்லைக்கவியினுள் முல்லை நிலத்தில் வளர்க்கப்படும் பல வண்ணக்கானைகளும் தக்க உவமைகளோடு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. “நெற்றியில் வெண்மையான சுழியோடு விளங்கும் காரி, வாயில் வெண் சங்கை வைத்திருக்கும் ஆழிப்படையையுடைய அண்ணல் (கார்மேக வண்ணன்) போலத்தோன்றும். கழுத்திலே சிவப்பு மறுக்கையையுடைய வெள்ளை ஏறு, பல வண்ணங்கையையுடைய மலர் மாலையையணிந்த வெண்மையான நிறமுடைய பல தேவன் போன்று காட்சியளிக்கும். கழுத்தில் கருநிறம் உடைய குரால் நிறக்கானை, கழுத்தில் நஞ்சையடக்கியதால் ஏற்பட்ட கருநிறம் உடைய சிவபெருமான் போன்று விளங்கும். உடல்முழுவதும் பல புள்ளிகளை உடைய புகர்நிறக்கானை உடல்மீது ஆயிரம் கண்கள்கொண்ட அமரர்கோளை நினைவு படுத்துவதாக இருக்கும். வெண்மையான கால்களை உடைய செந்நிறக்கானை, வெள்ளாடை உடுத்திநிற்கும் செவ்வேள் எனத்தோன்றும்.

“வள்ளுருள் நேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்
தெள்ளிதின் விளங்கும் சுரிநெற்றிக் காரியும்
ஒரு குழையவன் மார்பில் ஒண்தார்போல் ஒளிமிகப்
பொருவறப் பொருந்திய செம்மரு வெள்ளையும்,
பெரும் பெயர்க் கணிச்சியோன் மணியிடற்று அணி
போல

இரும்பிணர் எருத்தின் ஏந்துஇயில் குராலும்
அணங்குடை வச்சிரத்தோன் ஆயிரம்கண் ஏய்க்கும்
கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்

வேல்வலான் உடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் துகில்
ஏய்ப்ப
வாலிது கிளர்ந்த வெண்கால் சேயும்”

—முல்லைக்கனி 5.

இவ்வாறு பல கடவுளர்களையும் நினைவூட்டுமாறு விளங்கும் இக்கானையர்களின் தன்மையையும் செயலையும் நல்லுருத்திரன் நயம்படக் கூறியுள்ளான். கானையின் செயலாக இவன் கூறும்செய்தி அக்காலத் தமிழ் வீரனின் உள்ளப் பாங்கையே வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. உண்மைவீரன் புறங்காட்டி ஓடுவோன்மீது படை எறியான். புறங்காட்டி ஓடும் அவன் தன்னோடு போர் செய்யும் தகுதியற்றவன் என்று அவனைப் புறக்கணித்து அவ்விடமிருந்து அகல்வான் அவ்வீரன். இச்செயலை ஒருகாளை செய்வதாகப் பாடியுள்ளான் நல்லுருத்திரன்.

“தாள்எழு துணியிணி இசைதவிர்பு இன்றித் தலைச்
சென்று
தோல்வலி துணியிணி துறந்து இறந்து எய்தி
மெய்சாய்ந்து
கோள்வழுக்கித் தன்முள்ளர் வீழ்ந்தான்மேல்
செல்லாது
மீளும் புகர்ஏற்றுத் தோற்றம் காண்”

—முல்லைக்கனி 4.

முல்லைக்கனியினுள் முல்லைநிலத்தின் சிறப்பு, ஆயர்தம் வீரம், ஆய்ச்சியர் பண்பு, கானைகளின் வண்ணம், செயல் ஆகிய அனைத்தும் தெளிவாகவும் சுவையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவையனைத்தையும் காணுங்கால், புனிபோன்ற நேர்மையும், வீரமும்கொண்டு வாழவிரும்பிய சோழன் நல்லுருத்திரன் அறிவும் ஆற்றலும்மிக்க நல்விசைப் புலவராகவும் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று நன்கு தெளிலாம்.

சோழன் நலங்கிள்ளி

சோழர் குலத்தில்தோன்றி அறம்நிலைக்க நாடாண்டு இவ்வையகத்தில் தம் புகழை நிலைநிறுத்திச் சென்ற அரசர்களுள் நலங்கிள்ளியும் ஒருவனாவான். இவன் தன் ஆட்சியின் போது உள்நாட்டில் தனக்குப்போட்டியாக ஆளமுயற்சி செய்த தாயத்தாரை ஒட்டினான். அண்டை நாடாகிய பாண்டிய நாட்டின்மீது சென்று அங்கிருந்த ஏழு அரண்களையும் அழித்துக் கைப்பற்றி தன் புரிக்கொடியை நாட்டினான். இவனது வீரத்திற்கும் கொடைதிறனுக்கும், கவி யாற்றலுக்கும் சான்றாக அமைந்துள்ளன அவனது பாடல்கள். உறையூர் முதுக்கண்ணன் சாத்தனார், கோலூர் கிழார், ஆலத்தூர்கிழார் ஆகிய புலவர்கள் இவனுக்குத் தக்க சமயங்களில் அறிவுரைத்தும், இவனைப்போற்றியும், இவனை நல்வழிப்படுத்தியும் உள்ளனர்.

இவனது நாட்டின் சிறப்பையும், இவனது வீரத்தையும் முதுகண்ணன் சாத்தனார் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர். “செஞ்ஞாயிற்றின் வீதியும் அதன் இயக்கமும், அவ்வியக்கத்தால் குழப்பமும் பார்வட்டமும், காற்று வழங்கும் திசைகளும், ஆதாரமின்றி நிலைபெற்றிருக்கும் ஆகாயமும் எனப்படும் அனைத்தையும் ஆங்காங்கு சென்று அளந்தறிந்தவர்களைப் போன்று இத்துணையளவுடையன என்று சொல்லும் கல்வி அறிவுடையோரும் அறிந்துகொள்ளமாட்டாத அடக்கத்தை உடையவன் நலங்கிள்ளி. யானை, தான் எறியும் கல்லை கன்னத்துள் மறைத்து வைத்திருத்தல்போன்று, மறைத்த வலிமையுடையான், ஆதலின் அவனை எவ்வாறு பாடுவது என்று அறியாமல் புலவர் திகைப்பர். அவனது ஆட்சிக்குட் பட்ட நாட்டில் பாய்மரத்தை எடுக்காமலும், மேற்பாரத்தைப் பறியாமலும் ஆற்று முகத்துப் புகுந்த பெரிய மரக்கலம் பலவகைப் பண்டங்களைக் கொண்டுவரும். ஆங்காங்கே

உள்ள பரதவரும் அளவரும் தத்தம் புலத்திற்கு இடையாகிய பெருவழிக்கண் அப்பண்டங்களைக் குவித்திருப்பர். இவ்வாறு கடல்வழியாக வரும் மிக்கபண்டங்கையுடைய நாட்டிற்குத் தலைவன் நலங்கிள்ளி.”

“செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும், அஞ் ஞாயிற்றுப் பரிப்பும், பரிப்புச் சூழ்ந்தமண் டிலமும், வளிதிரிதரு திசையும், வறிது நிலைஇய காயமும் என்றிவை சென்றளந் தறிந்தார் போல வென்றும் இளைத்துஎன் போரும் உளரே! அனைத்தும் அறிவுஅறி வாகாச் செறிவினை யாகிக் களிறுகவுள் அடுத்த எறிகல் போல ஒளித்த துப்பினை ஆதலின், வெளிப்பட யாங்ஙனம் பாடுவர் புலவர்? கூம்பொடு மீப்பாய் களையாது மிசைப்பரந் தோண்டாது புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலந் தகாஅர் இடைப் புலப் பெருவழிச் சொரியும் கடல்பல் தாரத்த நாடுகிழ் வோயே!”

—புறம் 30.

புலத்துறை முற்றிய புலவராகிய கோலூர்கிழாரும் இவ்வாறே நலங்கிள்ளியின் வீரத்தினையும், கொடைத் திறனையும் போற்றியுள்ளார். அறம், பொருள், இன்பம் என்ற பேறுகளுள், பொருளும் இன்பமும் முறையாக அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமையவேண்டும் என்பதுபோல நலங்கிள்ளியின் வெண்கொற்றைக்குடையின் பின்னாக சேர பாண்டியருடைய வெண்கொற்றக்குடைகள் அமைந்தன. நலங்கிள்ளி நல்ல புகழை விரும்புவனாதலின் தலைநகரில் இருத்தலை விரும்பாதவனாய் வெல்போர்ப் பாசறையில் இருப்பதையே எப்போதும் விழைவான். அவனது யானைகளோ தம் கோட்டின் நுனிதேய பன்முறை

பகைவரது மதிலைக் குத்தியும் அடங்கா. போரை விரும்பும் அவனுடைய வீரக்கழலணிந்த வீரரோ, நெடுவழியையும் அருங்காட்டையும் கடந்துசென்று பகைவனைத் தாக்குதற்கு சற்றும் தயங்கார். “குணகடல் பின்னதாகக் குடகடல் வெண்டலைப்புணரி இவனது குதிரையின் குளம்பலைப்ப” வலம்வரும் பெற்றியன் நலங்கிள்ளி. இதனால் வடபுல மன்னர் நெஞ்சம்நடுங்கி அவலமிக்கு துயிலாமல் இருந்தனர். (புறம் 31) இவன் சோழ மன்னனேயாயினும் பாணர்க்கு சேரர் தலைநகராகிய வஞ்சியையும், விறவியர்க்கு பாண்டியர் தலைநகராகிய மதுரையையும் பரிசிலாகத்தரும் ஆற்றல் உள்ளவன். குபக்குலத்து இளையோர் கலம்வனையும் சக்கரத்தின்மீதுள்ள மண்ணிற்குத் தம் விருப்பம்போல் உருவம கொடுப்பதுபோன்று, குளிர்ந்த வயல்களை உள்ளநாடு நலங்கிள்ளியின் விருப்பத்திற்கேற்ப அமையும் என்று கோலூர் கிழார் நலங்கிள்ளியின் வீரத்தினையும் கொடையுள்ளத்தையும் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

நலங்கிள்ளியின் படைவன்மையை விளக்க முற்பட்ட ஆலத்தார் கிழார் அணிநயம் தோன்ற பாடியுள்ள பாடல் படித்தின்புறத்தக்கதாம்.

“தலையோர் நுங்கின் தீஞ்சேறு மிசைய
இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்
கடையோர், விடுவாய்ப் பிசிரொடு சுடுகிழங்கு நுகர
நிலமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ
வேந்துபீ டழித்த வேந்துவேல் தானையொடு
ஆற்றல்

—புறம் 225.

நலங்கிள்ளியின் படை ஒரு பனந்தோப்பின் இடையே புகுந்து செல்லுங்கால் படையின் முற்பகுதியில் செல்வோர் நுங்கை உண்டு செல்வர். படையின் இடைப்பகுதியினர் அப்பனந்தோப்பிற்கு வந்துசேரும்போது பனம் பழத்தைத்

தான் அவர்கள் உண்ண முடியும். இவர்கள் பனம் பழத்தை உண்டு எறிந்த கொட்டைகள் முளைத்துக் கிழங்காகும்போது தான் படையின் பிற்பகுதியினர் அங்கு வந்து சேர்வர். எனவே அவர்கள் கிழங்கை உண்ணுவர். இவ்வாறு அப் படை தொடர்ந்து ஓரிடத்தைக் கடந்து செல்ல நீண்டகாலமாகும் என்று குறிப்பிட்டு, படையின் மிகுதியைப் புலப்படுத்தியுள்ளார் ஆலத்தூர் கிழார். இப்பெரும்படை உலகத்து மன்னர்களை அடக்கி அவர்தம் செறுக்கறுத்த ஆற்றலையும் அவர் கூறியுள்ளார். இவையனைத்தும் நலங்கிள்ளி பேரரசும், பெரும்படையும், பெருவலியும் பெற்று அரசருள் ஏருக விளங்கினான் என்பதற்குத்தக்க சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன.

நலங்கிள்ளியிடம் அறிஞர் உரைகளை ஏற்று நடக்கும் பண்பும் இருந்தது. ஒருமுறை ஆலூர் கோட்டையின் உரிமை குறித்து இவனுக்கும் இவனது குலத்தில்வந்த நெடுங்கிள்ளி என்பவனுக்கும் பகைமூண்டது. நெடுங்கிள்ளி எவ்வாறோ ஆலூர் கோட்டைக்குள் புகுந்து அடைத்துக் கொண்டான். நலங்கிள்ளி ஆலூர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டான். நெடுங்கிள்ளி கோட்டையைத் திறந்து வெளிவர அஞ்சினான். நலங்கிள்ளியோ மதிலைக் கைப்பற்றாமல் அங்கிருந்து அகலுவதாக இல்லை. இந்நிலையில் ஆலூர் கோட்டைக்குள் இருந்த மக்களும் விலங்குகளும் உணவும் பெறுதற்கு வழியின்றி வாடினர். எளிமைகண்ட இடத்தில் இரக்கமும், தவறுகண்ட இடத்தில் அத்தவற்றினைப்போக்கும் அஞ்சாமையும்மிக்க அறிஞராகிய கோலூர்கிழார் இந்நிலையினைக் கண்டார். நெடுங்கிள்ளியிடம் சென்று அவனது அறமும் மறமுமற்ற செயலைச் சுட்டிக்காட்டினார். “அரசே நீ நீண்டகாலம் மதிலை அடைத்து வைத்திருப்பதால் யானைகள் உணவும் பெறுதலின்றி குளத்திலும் படிதலின்றி கட்டுத்தறியை அசைத்து, நிலத்தின்மீது புரண்டு, வெய்துயிர்த்து முழங்குகின்றன. குழந்தைகள் பாலின்றி அழவும், மகளிர் பூவின்றி வறிய தலையை முடிப்பவும், வினை புனை

நல்லில்லில் நீரின்றி துன்பமான கூக்குரல் கேட்கவும் இவை யனைத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் நீ இனிதாக இருப்பது இன்னது. அறத்தைவிரும்பினால் கோட்டை உன்னுடையது (நலங்கிள்ளியுடையது) என்று திறந்துவிடு. மறத்தை விரும்பினால் போர் மேற்கொண்டு திறந்துவிடு. அறவையும் மறவையும்ன்றி கதவைத்திறவாது பெருமதிவின் ஒருமுலையில் ஒடுங்கியிருக்கும் உன்செயல் நாணத்தக்கது” என்று இடித்துரைத்தார். புலவர் பெருமான் சொல்கேட்ட நெடுங்கிள்ளி ஆலூரைத் திறந்துவிட்டு வெளியேறினான். கோலூர்கிழாரின் அஞ்சாமையினாலும் அருள்உணர்வாலும் ஆலூர் மக்கள் துன்பம் நீங்கினர்.

ஆலூரைவிடுத்துச் சென்ற நெடுங்கிள்ளியோ அமைதியாக இராமல், உறையூர் கோட்டையினுள் சென்று அடைத்துக்கொண்டான். இதனைக்கண்ட நலங்கிள்ளி மிக்க சினத்தோடு உறையூரை முற்றுகையிட்டான். முற்றுகை பலநாள் நீடித்தது. மீண்டும் கோலூர்கிழார் தலையிட்டார். நெடுங்கிள்ளியினிடத்தில் மட்டும் அறிவுறுத்துவதைவிட நலங்கிள்ளியினிடத்திலும் அறிவுறுத்துவது நலம் என்று எண்ணினார். எனவே நலங்கிள்ளிக்கு அறிவுரைத்தார். அதே அறிவுரையை நெடுங்கிள்ளிக்கு உரைத்தார். “இருவரும் சோழர் குடியில் பிறந்தவரே. உம்மில் யார் தோற்பினும், தோற்பது சோழர் குடியே. இருவரும் வெற்றி பெறுவது என்பது உலகில் இயலாது. எனவே உம்செயல் உம்குடிக்குப் பெருமை தருவது அன்று. அதற்குமாருக வேறுகுடி (சேரர் பாண்டியர்) மன்னர் உம்செயலைக்கண்டு எள்ளி நகையாடுவர்” என்று குலப்பெருமையை நினைவூட்டி. போரை நிறுத்த முயற்சி செய்தார் கோலூர்கிழார்.

“இரும்பனை வெண்தொடு மலைந்தோள் அல்லன்;
கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்!
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே; நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே!

ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்பதுநும் குடியே
 இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே, அதனால்
 குடிப்பொருள் அன்றுநும் செய்தி! கொடித்தேர்
 நும்மோர் அன்ன வேந்தர்க்கு
 மெய்ம்மலி உவகை செய்யும், இவ்விசைவே”

—புறம் 45.

இம்முறையும் புலவர் சொல் அரசர்தம் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்திருக்கவேண்டும். ஆயினும் எண்ணியதை முடிக்கும் திண்மை உடையவன் நலங்கிள்ளி. “எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார் திண்ணியராகப் பெறின்” என்ற வள்ளுவன் வாய்மொழிக் கேற்ப இறுதியில் உறையூரைத் தன் உடமையாக்கிக் கொண்டான் நலங்கிள்ளி இச்செய்தியை கோலூர்கிழார் பாடல் ஒன்றிலிருந்தே அறியலாம்.

“உறந்தை யோனே குருசில்

பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன் செலினே”

—புறம் 68.

இப்பாடலில் நலங்கிள்ளியின் கொடைத்திறனும் நன்கு புலப்படும். ஒரு பாணன் ஒருமுறை நலங்கிள்ளியிடம் பரிசில் பெற்றால், பின்னர் தன் ஆயுட்காலம்வரை வேறு ஒருவர் வாயில் சென்று பரிசில் கேட்கவேண்டிய நிலை ஏற்படாவாறு அவ்வளவு மிகுதியாகப் பொருள் அளிப்பான் என்பதை “பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன்” என்ற தொடரில் கோலூர்கிழார் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

வீரமும் கொடையும்மிக்க மாவேந்தன் பாவேந்தனாகவும் விளங்கினான். அவன் பாடிய பாடல்கள் இரண்டு புற நானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒன்று, வஞ்சினக் காஞ்சி பாட்டு, மற்றொன்று பொருண்மொழிக்காஞ்சிப் பாட்டு. இவ்விரண்டும் நலங்கிள்ளியின் பண்புகள் அனைத்தையும் நன்கு

படம் பிடித்துக்காட்டுவதுடன் அவனுடைய பாவன்மைக்கும் தக்க சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன.

“மெல்ல வந்துஎன் நல்லடி பொருந்தி
 ஈயென இரக்குவர் ஆயின் சீருடை
 முரசுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்
 இன்னுயிர் ஆயினும் கொடுக்குவென் இந்நிலத்து
 ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல் போற்றுது என்
 உள்ளம் எள்ளிய மடவோன் தெள்ளிதின்
 துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல
 உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதே மைந்துடைக்
 கழைதின் யானைக் கால் அகப் பட்ட
 வன்றிணி நீண்முனை போல.....”

—புறம் 73.

என்ற பாடலின்கண் அவனுடைய கொடைத்திறன், வீரம், தூய காதலை விரும்பும் உயர்ந்த உள்ளம் ஆகியவற்றை நன்கு உணர முடிகின்றது.

தனது அரசியலையும் உயிரையும் தன்காலைப்பற்றி இரப்பார்க்குக் கொடுக்கத்தயங்கான் என்ற செய்தி, அவனிடம் இரவலர் எத்தகைய பொருளையும் எளிதில் பெற்றுச்செல்ல முடியும் என்ற உண்மையை நன்கு விளக்குகிறது. இவ்வாறு இரவலர்க்கு எளியவனாக இருந்த நலங்கிள்ளி பகைவர்க்குப் புனிதோன்றவன். இவன் கையில் அகப்பட்ட பகைவர்நிலை, துயில் கலைந்ததால் சினத்தோடு இருக்கும் புனியின் கையகப் பட்ட குருடன் (தப்பி ஓடவும் ஆற்றலற்றவன்) நிலையாகும். பகைவரைத் தப்பாது அழிக்கும் ஆற்றல் உடையவன். யானை மூங்கில் குருத்தை உண்ணும்போது, தரையில் முனைத்திருக்கும் வலிய மூங்கில் முனைகள் அதன் காலடியில் அகப்பட்டு அழிதல்போன்று நலங்கிள்ளியின் பகைவர் நாடும், அவனுடைய பேரினால் சிதையுமாறு செய்வான். இது அவனுடைய அளவற்ற வலிமையையும் வீரத்தையும் குறிப்பதாக

வுள்ளது. இறுதியாக, அவ்வாறு பகைவரை அழிக்கத் தவறினால் தனக்கு 'ஓர் இழிநிலை வருவதாக' என்று கூறும் செய்தி அவனுடைய இல்லற மாண்பினை நன்கு புலப்படுத்துகிறது. பொதுப்பெண்டிரோடு சேர்ந்து வாழ்வதை மிக இழிந்த வாழ்வாகக் கருதிய அவனது உள்ளம், காதலோடு கூடிய தன் இல்லறத்துணைவியை பெரிதும் போற்றிய உள்ளமாக இருந்திருக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இப்பாடலில் அவனது உயர்ந்த பண்புகள் விளங்குவதோடு அவன் ஆண்டிருக்கும் உவமைகள் மிகப் பொருத்தமாகவும், சுவை மிகப் பயப்பதாகவும் அமைந்துள்ளமை உணர்ந்து இன்புறத்தக்கது.

நலங்கிள்ளியின் மற்றொரு பாடலாகிய பொருண்மொழிக் காஞ்சிப் பாடல், உலகில் அரசியல் தலைவர்கள் அனைவரும் உணர்ந்து போற்றத்தக்க அரும்பெரும் உண்மையை விளக்குவதாக உள்ளது. "முன்னோர்கள் இறந்ததால் விதிமுறையாகத் தனக்குக் கிடைக்கும் அரசியலைப் பெற்றதால், ஆட்சியைப் பெற்றுவிட்டோம் என்று தம் குடிமக்களை இறை இரக்கும் ஆண்மைகுன்றிய உள்ளஞ்சிறியோனுக்கு, அவ்வரசியல் தாங்கமுடியாத பாரமுள்ளதாக இருக்கும். அதே அரசியலை வலிய முயற்சியுடைய சீரியோன் பெற்றால் வற்றிய குளத்தில் இருக்கும் வெண்மையான தக்கை, கோடையில் உலர்ந்து சுள்ளியானபோது மிக நொய்தாக இருப்பது போன்று, அவ்வரசுச் செல்வம் அவ்வலியோனுக்கு நொய்தாகும்."

“முத்தோர் முத்தோர்க் கூற்றம் உய்த்தெனப்
பால்தர வந்த பழவிறல் தாயம்
எய்தினம் ஆயின் எய்தினம் சிறப்பு எனக்
குடிபுரவு இரக்கும் கூரில் ஆண்மைச்
சிறியோன் பெறினது சிறந்தன்று மன்னே
மண்டு அமர்ப் பரிக்கும் மதனுடை நோன்தாள்

விழுமியோன் பெருகுவன் ஆயின் ஆழ்நீர்
 அறுகயம் மருங்கின் சிறுகோல் வெண்கிடை
 என்றாழ் வாடுவறல் போல நன்றும்
 நொய்தால் அம்ம தானே மையற்று
 விகம்புஉற ஓங்கிய வெண்குடை
 முரசுகெழு வேந்தர் அரசுகெழு திருவே”

—புறம் 75.

அரசியல் தலைவருக்கு இருக்கவேண்டிய ஆண்மை, வலிமை ஆகியவற்றை எடுத்துக்கூறி இலக்கணம் வகுத்த நலங்கள்ளி தானே அவ்விலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தான். முயற்சியுடைய சீரியோனாகவும், புலிபோன்ற ஆற்றல் உடையவனாகவும், தூய இல்லறத்தை விருட்பும் அறவோனாகவும், சுவைமிக்கக் கவிபாடும் கவிஞனாகவும் விளங்கினான்.

தொண்டைமான் இளந்திரையன்

தொண்டைமான் இளந்திரையன் காஞ்சியைத் தலை நகராகக்கொண்டு தொண்டை மண்டலத்தை ஆண்டவன். இவனது முன்னோர்கள் யார் என்பதுபற்றி அறிஞர் களிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகிறது. ஒருசில அறிஞர் “சோழர்கள், பல்லவர்களை வென்று அவர்தம் நாடாகிய தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றியதால் தொண்டைமான் என்ற பெயர் பெற்றனர்” என்று கருதுகின்றனர். வேறு சில அறிஞர், தொண்டைமான், சோழன் கிள்ளி வளவனுக்கும் மணிபல்லவத் தீவைச் சார்ந்த நாககன்னிகை ஒருத்திக்கும் பிறந்தவன் என்று கருதுகின்றார். “மணி

பல்லவம் சென்ற கிள்ளிவளவன் நாககன்னிகை ஒருத்தி யோடு சிறிதுகாலம் வாழ்ந்தபின் தமிழகம் திரும்பிவிட்டான். பின்னர் நாககன்னிகை ஓர் ஆண் மகவை ஈன்றெடுத்து வளர்த்தாள். அக்குழந்தைகாளைப்பருவம்எய்தியதும் அவனது காலில் அடையாளத்திற்காக தொண்டிக்கொடியைச் சுற்றி அவனை அவனது தந்தையாகிய கிள்ளிவளவனிடம் ஒரு கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டான். அக்கப்பல் வழியில் கவிழ்ந்துவிடவே அவன் அலை (திரை) களால் தமிழகத்தின் கரையில் கொணர்ந்து ஒதுக்கப்பட்டான். காலில் தொண்டிக் கொடி இருந்ததால் தொண்டைமான் என்றும், திரைகளால் கரை சேர்க்கப்பட்டதால் இளந்திரையன் என்றும் பெயர் பெற்றான். கிள்ளிவளவன் இவனை ஏற்றுக் கொண்டு தொண்டைமண்டலத்தன் ஆட்சிப் பொறுப்பை அவனிடம் கொடுத்திருக்க வேண்டும்” என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு கூறப்படும் செய்திகளின் வன்மை மென்மைகள் மேலும் ஆராய்தற்குரியன. இஃதெவ்வாறாயினும் தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்ற மன்னன் தொண்டை நாட்டை ஆண்டான் என்ற செய்தியும் அவன் மிக்க வன்மையும் வள்ளன்மையும் உடையவன் என்ற செய்தியும் கடியலூர் உருந்திரங்கண்ணனார் பாடிய பெரும் பாணற்றுப்படையில் இருந்து தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இளந்திரையன் மிக்க வேற்படையை உடையவன். சங்குகளில் வலம்புரிச் சங்கு சிறந்து விளங்குதல்போன்று முரசு முழங்குதலான முடிகெழு வேந்தர் முவருள்ளும் மிக்க சிறப்புடையவனாக விளங்கினான். அவனது நாட்டில் வழிப்பறி, களவு ஆகிய தொழில்களைச் செய்யும் கொடியோர் இல்லை. அவனது ஆட்சியில் வானத்து இடியேறும், அரவும், காட்டு விலங்குகளும் கூட மக்களுக்குத் தீங்கு செய்யா. அவனது நாட்டில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐவகை நிலங்களும் சிறந்திருந்தன. அந் நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களனைவரும் தத்தமக்குக் கிடைக்கும்

உணவுப் பொருட்களைக் கொண்டு விருந்துபசரிக்கும் உயர் குடி மக்களாக விளங்கினர்

இளந்திரையன் தலைநகராகிய கச்சியம்பதி அழகிய தாமரை மலர்போன்ற வடிவம் உடையதாக இருந்தது. மிகைசூழ் படைப்பையும் நெடுந் தெருக்களும் உடைய அந் நகரில் அமைந்திருந்த திரையனின் அரண்மனை அடையா வாயிலை உடையதாக விளங்கியது.

பகைவரது படையை அழித்து ஆரவாரிக்கும் அடங்கா யானையை உடைய திரையன் 'அளியும் தெறலும்' ஒருங்கே கொண்டவன். மலைந்தோர் நாட்டைப் பாழாக்கும் மறமும் அவனிடம் உண்டு, நயந்தோர் நாட்டில் நன்பொன் பூக்கச் செய்யும் நற்கருணையும் அவனிடம் உண்டு. இதனால் இவனுடைய நட்பையும் துப்பையும் வேண்டி அரசர் பலர் அவனது முற்றத்தில் காத்து இருப்பர்

அவன், முறை வேண்டுநர்க்கும், குறை வேண்டு நர்க்கும் வேண்டியவாறு அருளி, தெளிந்த அறிவோடு, கூம்பா உள்ளத்துடன் கொடைக்கடன் இறுத்து, கொடுமை யற்ற சுற்றத்தோடு நாளையெயில் வீற்றிருப்பான். வீரம், செல்வம், கொடை ஆகிய அனைத்தினும் மேம்பட்டவன். மன்னர்மன்னன், மறவர்மறவன், செல்வர்செல்வன், செருமேம்படுநன்.

அவனை வாழ்த்திச்சென்ற புலவர்களை அவன் உபசரித்த முறை வியக்கத்தக்கது. வறுமைமிக்க அப்புலவர் அணிந் திருந்த பாசிபோன்ற கந்தலாடையை நீக்கி, பாலாவி போன்ற அவர் நூற் கவிங்கம் உடுக்கச் செய்வான். பின்னர் சுவைமிக்க உணவுகளை, வெள்ளியாலும் பொன்னாலும் ஆகிய கலங்களில் இட்டு, பெரு விருப்புடன் அப்புலவர்தம் சிறுவர் முகத்தை மகிழ்வுடன் நோக்கி உண்ணுமாறு செய்வான். உடையும், உணவும் அளித்து, பின்னர் விறவியருக்குப் பொன்னரி மாலைகளையும், பாணர்க்கு பல்லாற்றினும் மேம்

பட்ட நான்கு பரிகள் பூட்டப்பட்ட உயர் தேர்க்களையும் அளித்து மகிழ்வான்.

இவ்வாறு வீரத்தாலும், கொடையாலும் சிறந்து விளங்கிய இளந்திரையன், தனது நாவன்மையாலும் இன்று நம்மிடையே நிகைத்து இருக்கின்றான். புலவர்களை ஆதரித்த புரவலனாக விளங்கிய அவன் புலத்தறை முற்றிய புலவனாகவும் விளங்கினான். இவன் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்களும், புறத்துறைப் பாடலும் முறையே நற்றிணையிலும், புறநானூற்றிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. அரசனாக இருக்கும் போது இளந்திரையனாக இருக்கும் தொண்டைமான், புலவராக மாறும்போது இளந்திரையனார் என்று ஆர்விசூதி பெற்று விளங்குகிறார்.

இவர் பாடிய அகப்பாடல்களுள் தோழி தலைவியைத் தேற்றுவதாக அமைந்துள்ள முல்லைத்திணைப்பாடல் சுவைமிகு பயப்பதாக அமைந்துள்ளது. இயற்கையின் நிகழ்ச்சிகளை மடமை என்று கூறி, தலைவியின் துன்பத்தை ஆற்ற முயலும் தோழியின் உள்ளமும், சொல்லும் சிறப்புற அமைந்துள்ளன.

தலைவன் கார்காலத் தொடக்கத்தில் திரும்பிவருவதாகக் கூறி பிரிந்துச் சென்றான். குறித்தக் கார்காலம் வந்தது. தலைவன் வந்து சேரவில்லை தலைவி கவன்றாள். இதைக் கண்ட தோழி தலைவியை நோக்கிக் கூறுகிறாள். 'நீர்மை அற்று வறண்டிருக்கும் கடத்தற்கரிய நீண்ட நெறியாகிய அச்சத்தையும் நடுக்கத்தையும் தரும் கொடிய காட்டு வழியில்சென்ற தலைவர், குறித்துச்சென்ற பருவம் இதுதானே என்று கேட்கின்றாய். மடந்தையே, கரியமேகம் அறிவில்லாமல் பருவகாலம் இதுவல்ல என்பதை மறந்து, கடலில் இருந்து நீரை முகந்துச் சென்றது. பின்னர் அதனைத் தாங்க முடியாமல் மழையாகப் பெய்துவிட்டது இதையறியாத பிடவம், கொன்றை, காந்தள் ஆகிய மலர்களும் அறிவில்லாமல் கார்காலம் என்று எண்ணி மலர்ந்துவிட்டன. எனவே

உண்மையில் இது கார்காலம் அல்ல. இயற்கையைக்கண்டு கார்காலம் என்று நீ மயங்காதே” என்று கூறுகிறார்.

“நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடைத்
 துகில் விரிந்து அன்ன வெயிலினிர் உருப்பின்
 அஞ்சுவரப் பணிக்கும் வெஞ்சுரம் இறந்தோர்
 தாம்வரத் தெளித்த பருவங் காண்வர
 இதுவோ என்றிசின் மடந்தை மதியின்று
 மறந்து கடல் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை
 பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண்பெயல்
 காரென்று அயர்ந்த உள்ளமொடு தேர்வில்
 பிடவமுங் கொன்றையுங் கோடலும்
 மடவ வாகலின் மலர்ந்தன பலவே”

—(நற் 99)

இப்பாடலில் பாஸையின் கொடுமையும், முல்ஸையின் சிறப்பும் நன்கு படம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. மேலும் தோழியின் சொல்வன்மையும், தலைவியின் துயரைப்போக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணமும் இப்பாடலுக்குத் தனிச் சுவை ஊட்டுகின்றன. கற்குந்தோறும் சுவைமிகப் பயப்பதாக அமைந்துள்ள இப்பாடல் இளந்திரையனாரின் நுண்ணுணர் வினையும், பரந்த புலமையினையும் விளக்கும் பாடலாக அமைந்துள்ளது.

இளந்திரையனாரின் மற்றொரு நற்றிணைப் பாடல் (106) வினைமுற்றி மீளும் தலைவன், தன் தேர்ப்பாகன் விரைவில் தேரைச் செலுத்தவேண்டும் என்பதைக் கூறாமல் கூறும் நயம் உடையதாக அமைந்துள்ளது. பண்டு நடந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றினைக்கூறி அதன்மூலம் தலைவியின் மென்மையைப் புலப்படுத்தி, அத்தகைய மென்மை உடையாள் பிரிவுத் துயரை மேலும் தாங்கமாட்டாள், ஆகவே, விரைவில்

தேரைச் செலுத்தவேண்டும் என்ற குறிப்பைப் பெறவைக்கும் திறன் படித்து இன்புறத்தக்கது.

அகத்துறையை நுண்ணிதின் உணர்ந்து பாடும் ஆற்றலுள்ள இளந்திரையன், புறத்துறையைப் பாடுவதிலும் அவ்வாறே திறம்பட விளங்குகின்றான் என்பதற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது அவனது புறநானூற்றுப்பாடல். அன்றும் இன்றும் என்றும் அரசியல் நடாத்தும் தலைவர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய ஓர் உண்மையை அறிவுறுத்தும் பாடலாக அது அமைந்துள்ளது.

“அரசியலாகிய சகடத்தைச் செலுத்தும் அரசியல் தலைவன் மாட்சிமைப்பட்டவனாக இருப்பின் அச்சகடம் எவ்விதத் தீங்குமின்றி முன்னேறிச் செல்லும். அவ்வாறன்றி அத்தலைவன் அச்சகடத்தைச் செலுத்தும்முறை தெரியாதவனாகவும் ஆற்றல் அற்றவனாகவும் இருப்பானாயின், அது நாள்தோறும் பகையாகிய செறிந்த சேற்றிலே அழுந்தி பலவகை அல்லலுற்று முன்னேறமுடியாமல் தவிக்கும்” என்று அரசியலை ஒரு சகடமாகவும், அரசியல் தலைவனை அவ்வண்டியைச் செலுத்துவோனாகவும் உருவகப்படுத்திக் கூறியுள்ளான்.

“கால்பார் கோத்து ஞாலத் தியக்கும்
காவற் சாகாடு கைப்போன் மாணின்
ஊறின்றாகி யாறினிது படுமே
உய்த்த நேற்று ஞாயின் வைகலும்
பகைக்கூழ்ள்ளற் பட்டு
மிகப்ப.: றீனோய் தலைத்தலைத் தருமே.”

—புறம் 185.

தொண்டைமான் இளந்திரையன், வலிமைக்கும் கருணைக்கும் புலமைக்கும் இருபீடமாக விளங்கினான் என்பதற்கு இப்பாடல்கள் சான்றாக விளங்குகின்றன.

பாண்டியர்

சேர, சோழ, பாண்டியர் எனப்பட்ட முடியுடைவேந்தர் மூவரும் தமிழ் மன்னரே. தமிழ் மக்களைப் பாதுகாத்து, தமிழ்ப்புலவரை ஆதரித்த பெருமை மூவருக்கும் உண்டு எனினும், பாண்டியருக்குத் தமிழ் மொழியைச் செம்மையாக வளர்த்த பெருமை மிகுதியும் உண்டு. முதற் சங்கத்தைத் தென்மதுரையில் வைத்து நடாத்தியவர் பாண்டியரே. அம் மதுரை கடலால் கொள்ளப்பட்ட பின்னர் தமது தலைநகரை கபாடபுரத்திற்கு மாற்றினர். அங்கும் அவர்கள் தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதற்கு மறவாமல் இடைச்சங்கம் நிறுவினர். பின்னர் கபாடபுரமும் கடலால் கொள்ளப்பட்டது. இதன் பின்னரே பாண்டியர் தலைநகரம் உத்தர மதுரைக்கு மாற்றப்பட்டது. இங்குதான் கடைச்சங்கப் நிறுவப்பட்டது நக்கீரர் தலைமையில் நாற்பத்திதான்பதினமர் தமிழாராய்ந்தனர். இன்று நம்மிடையே வழங்கும் சங்க இலக்கியங்கள் பெரிதும் இக்கடைச்சங்கப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டனவேயாம். இவ்வாறு தமிழ்நாட்டில், தாய் தோன்றிய நாள் முதற் கொண்டு புலவரவை அமைத்துத் தமிழாராய்ந்து, தாய் மொழிக்குத் தொண்டு செய்த தனிப்பெருமை உடையது பாண்டியர்குடி எனின் மிகையாகாது. இத்தகைய பாண்டியர்குடியில் பிறந்த மன்னர் பலரும், தமிழ்ப்புலவரை ஆதரித்த புரவலராக இருந்ததோடு கவியரங்கேறிய கற்றோராகவும், முத்தமிழ்வல்ல வித்தகராகவும் விளங்கினர். அத்தகைய பாண்டியர்குடிப் புலவர்களுடைய வரலாற்றையும் அவர்தம் புலமைத்திறனையும் அறிந்து போற்றுவது நமது கடமையாகும்.

ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்

பூதப்பாண்டியன் அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கிய சான்றோன். இவன் வீரத்திற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது அவனது பெயருக்கு முன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் “ஒல்லையூர் தந்த” என்ற சொற்கள். ஒல்லையூர் என்பது ஒருகால் பாண்டிய நாட்டின் வடஎல்லையாக இருந்தது. பின்னர் சோழர்கள் அதனைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். பூதப்பாண்டியன் தன் போர்த்திறத்தால் அப்பகுதியைச் சோழரிடமிருந்துமீட்டுத் தன் நாட்டோடு இணைத்துக்கொண்டான். இதுபற்றியே, அவனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாக “ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்” என சிறப்புப் பெயரும் பெற்றான். இத்தகைய வீரம்மிக்க பூதப்பாண்டியன் சிறந்த புலவனாகவும் விளங்கினான். இவனுடைய மனைவியும் சிறந்த புலமை உடையவளாக விளங்கினாள். இவ்வாறு உயர் பண்புகளுக்கும் புலமைக்கும் இருப்பிடமாகிய மங்கையை மனைவியாகப் பெற்றிருந்ததால் பூதப்பாண்டியன் பெருமை மேலும் மேலும் சிறந்து விளங்கியது. அவனது இல்லறம் செம்மையாக இருந்தது. புறவாழ்வில் பெரும் வீரனாக விளங்கினான். நண்பர்களை உயிரினும் மேலாக எண்ணினான். மாணமே பெரிதெனக் கருதும் மாண்புடையோனாக விளங்கினான். அவனுடைய பாடலிலும் அவனது மனைவியின் பாடலிலும், அவர்தம் பண்புகள் விளங்குமாற்றைக் காண்போம்.

பண்டைய மன்னர்கள் பெரும்பாலும், தம் ஆட்சி சிறக்க வேண்டும் என்று பேரவாக் கொண்டிருந்தனர். மக்களும் புலவரும் தன்னைப் பண்புள்ள அரசன் என்று போற்றுமாறு ஆளவேண்டும் என்று எண்ணினார். அவ்வாறு உயர்ந்த புகழ் பெறுதற்குத் தக்க முறையில் தம் வாழ்க்கையை நடத்தினார். அத்தகைய வாழ்விற்கு எவரேனும் இடைபூறு

செய்ய முன்வருவராயின் அத்தகையோரை அழிப்பதையே தமது கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு தனக்கு இடையூறு செய்ய நினைப்பவர்களை அழிக்காவிட்டால் தனக்குப் பலவகை இழிநிலைகள் ஏற்படட்டும் என்று வஞ்சினம் கூறினர். அத்தகைய வஞ்சினைப் பாடல்களில், அந்த அரசனது உயர்ந்த குறிக்கோள்களும் அவனது பண்பட்ட உள்ளமும் நன்கு புலப்படுத்தலைக் காண்கின்றோம். பூதப் பாண்டியனும் இத்தகைய வஞ்சினம் கூறியுள்ளான். அப்பாடல் அவனது புலமையைக் காட்டுவதோடு, அவனது உயர்ந்த உள்ளத்தை உலகிற்குப் புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

“மடங்கலிற் சினை இய மடங்கா லுள்ளத்
 தடங்காத் தானை வேந்த ருடங்கியைந்
 தென்னோடு பொருது மென்ப வவரை
 ஆரம ரலறத் தாங்கித் தேரொ
 டவர்ப் புறங்கானே னாயிற் சிறந்த
 பேரம ருண்க ணிவளினும் பிரிக
 அறனிலை திரியா வன்பி னவையத்துத்
 திறனி லொருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து
 மெலிகோல் செய்தே னாகு க மலிபுகழ்
 வையை சூழ்ந்த வளங்கெழு வைப்பிற்
 பொய்யா யாணர் மையற் கோமான்
 மாவனு மன்னெயி லாந்தையு முரைசால்
 அந்துவஞ் சாத்தனு மாத னழிசியும்
 வெஞ்சின வியக்கனு முளப்படப் பிறரும்
 கண்போ ளண்பிற் கேளிரொடு கலந்த
 இன்களி மகிழ்நகை யிழுக்கியா னென்றோ
 மன்பதை காக்கு நீள்குடிச் சிறந்த
 தென்புலங் காவலி னெரீஇப்பிறர்
 வன்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே.”

இப்பாடலிலிருந்து, தனது நாட்டில் நிலவி இருக்கும் அமைதியான வாழ்வை எவரேனும் சிதைக்கமுயன்றால் அதனைப் பொருத பேருள்ளம் பூதப்பாண்டியனின் உள்ளம் என்பதை முதற்கண் அறிகிறோம்.

அடுத்து, அவன் தன் மனைவியின்மீது கொண்டுள்ள தூயகாதல் வெளிப்படுகிறது. தன் மனைவியைப் பிரிந்து வாழும் வாழ்க்கையை மிக இழந்த வாழ்வாகக் கருதிய அவனுடைய இல்லறத்தில், அன்பு அரசு செலுத்தியிருக்கும் என்று உறுதியாக நம்பலாம்.

மூன்றாவதாக, அறத்தைக் காக்கவேண்டும் என்ற செங்கோன்மை வெளிப்படுகிறது. அறவோர்மிக்க, அன்பு நிலை பெற்ற அவையில் அறிவினி ஒருவனை அமர்த்துவது கொடுங்கோன்மை என்று அவன் உணர்ந்து இருந்தான்.

நான்காவதாக, நண்பர்களிடத்தில் அவன் கொண்டிருந்த பற்று புலப்படுகிறது. உயிர் நண்பரோடு சேர்ந்து வாழும் வாழ்வை உயர்ந்த வாழ்வாகவும், அவர்களைப் பிரிந்துவாழும் வாழ்வே பயனற்ற வாழ்வு எனவும் உணர்ந்த உள்ளம் அவனது உள்ளம். நண்பரோடு கூடியிருக்கும் பெரும் மகிழ்ச்சியை இழப்பது, அரும்பொருளை இழப்பதிலும் இன்னாதது என்ற கருத்து புலப்படுகிறது.

இறுதியாக, அவனது குடிப்பற்று வெளிப்படுகிறது. மன்பதை காக்கும் நன் குடிகளுள்ளும், தன் பாண்டியர் குடியே உயர்ந்தகுடி என்ற அசைவற்ற நம்பிக்கை அவனிடம் இருந்தது. அக்குடியில் பிறப்பதே பெருமை எனவும், வேறு வன்குடியில் பிறத்தல் இழுக்கு எனவும் அவன் உறுதியாக நம்பினான். இவ்வாறு ஒரே பாடலில் பூதப்பாண்டியனது பல்வகை உயர் பண்புகளையும், ஆழ்ந்த புலமையையும் காணமுடிகிறது.

பூதப்பாண்டியனது அகநானூற்றுப் பாடல், பருவங்கண்டழிந்த தலைமகளைத் தோழி தேற்றியதாக அமைந்துள்ள

பாலேத்திணைப் பாடலாகும். இப்பாடலில் இளவேனிற் காலத்தின் சிறப்பியல்புகளையும், அக்கால இயற்கையினிடத்துக் காணப்படும் இனிய காட்சிகளையும் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றார் புலவர் பூதப்பாண்டியனார்.

“நீண்டகரையினை உடைய காட்டாற்றில் நீர்குறைந்து போக, அங்கு விளங்கிய மணலையுடைய அகன்ற துறையினிடத்துள்ள, குளிர்ந்த மடுக்கள் பொருந்திய பொழில் களில், காஞ்சி மரத்தின் அழகிய தாதுமிக்க மலர்கள் மிகுதியாக உதிர்ந்து கிடக்கும் மணல் மேடுகள் இருக்கும். அங்கு புதிய மணநாற்றம் மிக்கிருக்கும். நீலமணி நிறத்தினை யொத்த கரிய குயில் நாள்தோறும் ஏதோ பறைசாற்றுவது போல் முறையாகக் கூவிக்கொண்டிருக்கும். வண்டினத்தால் இலவம் பூக்கள்மீது உதிர்க்கப்பட்ட கொங்க மலரின் நுண் தாது, பொன் விற்போர் பவளச் செப்பினுள் வைத்திருக்கும் பொற்பொடியெனத்திகழும். ஏனைய காலங்களில் பிரிவுத் துன்பத்தைப் பொருட்படுத்தாது, எளிதில் பிரிந்து வாழ்வாரும், இத்தகைய சிறப்பியல்புகள் வாய்ந்த இளவேனிற் காலத்தில் எளிதில் பிரியமாட்டார்கள். அத்தகைய மனக்கிளர்ச்சியைத்தரும் இளவேனிற் காலம்.”

இவ்வாறு இளவேனிளின் தன்மையைக்கூறி, இத்தன்மைத்தாய இளவேனிளில் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவனும் விரைவில் வந்து தலைவியின் பிரிவுத்துயரைப் போக்குவான் என்பதையும் தோழி கூறுகிறாள். இவ்வாறு அமைந்துள்ளது அப்பாடல். மேலும், பொதிய மலையை ஆண்ட திதியன் என்பானது வீரமும் அவனது நாட்டின் சிறப்பும் இப்பாடலில் பொருத்தமான இடங்களில் அழகாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

“செல் சமங் கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்

பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த் திதியன்

இன்னிசை யியத்திற் கறங்கும்
கன்மிசை அருவிய காடிற் தோரே.”

—அகம் 25.

இவ்வாறு வீரம், நேர்மை, நட்பு, குடிப்பற்று, புலமை ஆகியவற்றில் தலைசிறந்து விளங்கிய பூதப்பாண்டியனுக்கு வாய்த்த மனைவி மனைத்தக்க மண்புடையளாகவும், கற்பென்னும் திண்மையுடையாளாகவும் விளங்கியதோடு கனிதை இயற்றும் கல்வித்திறனும் கொண்டவளாக விளங்கினாள். இத்தகைய மாண்புடைய மனைக்கிழத்தியால் அவர்தம் இல்லறம் பல்லாற்றானும் சிறந்து விளங்கியது. பூதப்பாண்டியன் மாண்டபின் உயிர்வாழ விரும்பாத பூதப்பாண்டியன் தேவி, தீப்பாய்ந்து இறக்க முடிவு செய்தாள். இதனைக்கண்ட சில அறிஞர், பண்பு நலமிக்க அம்மங்கை இறத்தல் கூடாது என்று எடுத்துக்கூறினர். அவர்களுக்கு விடைகூறும் முறையில் அவளுடைய பாடல் ஒன்று அமைந்துள்ளது.

“கணவனோடு செல்லுமாறு கூருமல், அதுதவிர்க என்று கூறும் பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றிரே, இலை இடையே பயின்ற, நெய்யற்றகையால் பிழியப்பட்ட நீர்ச் சோற்றையும், எள்சாந்தையும், புளிப்பெய்து அட்ட வேளைக் கீரையையும் உணவாகக் கொண்டு, பருக்கைகளாலான படுக்கையில் பாயின்றிக்கிடக்கும் கைம்மை நோன்பு நோற்கும் பெண்ணாக யான் வாழேன். பெரிய காட்டில் உண்டாக்கப்பட்ட ஈமம் உமக்கு அரிதாகலாம். ஆனால் கணவன் மாய்ந்தபின் எனக்கு வளப்பமான இடங்கள் நன்றாக மலர்ந்த தாமரைத்தடாகமும் தீயும் ஒரே தன்மையவாம்.”

“பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே
செல்கெளச் சொல்லா தொழிகெள விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் நீரே

அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போ னல்விளர் நறுநெய் தீண்டா
தடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
உயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டமம்
நுமக்கரி தாகுக தில்ல வெமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
வள்ளிதழ் விழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே.”

—புறம் 246.

இப்பாடலில் பூதப்பாண்டியன்தேவியின் திண்ணிய கற்பும், கணவனை இழந்தபின் வாழவிரும்பாத அன்புள்ளமும் நன்கு புலப்படுகின்றன. அதனோடு அக்கால மகளிர் கைம்மையை எவ்வாறு மேற்கொண்டிருந்தனர் என்ற விளக்கமும் இப்பாடலில் காணப்படுகிறது. கருத்தாழமும், உணர்ச்சியும் செறிந்த பாடலாக அமைந்து, பூதப்பாண்டியன்தேவியினுடைய புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகவும் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு உறுதியான உள்ளத்தோடு தீப்பாயும் தேவியைக் கண்டு அறிஞர் கண்கலங்கினர். மதுரைப் பேரால வாயார் என்ற புலவர், அவள் தீப்பாய்வதைக் கண்டு கூறியதாக அமைந்துள்ள பாடல் அவளுடைய இளமையின் சிறப்பையும், கணவனிடம் கொண்டுந்த அளவற்ற அன்பையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

“யானை தந்த முளிமர விறகிற்
 கானவர் பொத்திய ஞெலிதீ விளக்கத்து
 மடமான் பெருநிரை வைகுதுயி லெடுப்பி
 மந்தி சீக்கு மணங்குடை முன்றிலின்
 நீர்வார் கூந்த லிரும்புறந் தாழ்ப்
 பேரூர்க் கண்ணள் பெருங்காடு நோக்கித்
 தெருமரு மம்ம தானேதன் கொழுநன்
 முழவுகண் டுயிலாக் கடியுடை வியனகர்ச்
 சிறுநனி தமிழ ளாயினும்
 இன்னுயிர் நடுங்குந்த னிளமைபுறங் கொடுத்தே.”

—புறம் 247.

அவள் அன்புக்கணவனை மிகச்சிறிய பொழுதும் பிரிந்
 திருக்க ஒருப்படாத இயல்புடைய இளமைமிக்க மெல்லி
 யலாள். அறிஞர்களும் மக்களும் துன்பக்கடலில் ஆழமாறு
 தீப்பாய்ந்து கணவனது உயிரைத் தேடிச் சென்றாள். உயர்
 பண்புகளும் புலமையும் மிக்க பூதப்பாண்டியனுக்குப்
 பல்லாற்றினும் பொருத்தமுடைய மனையாளாக வாழ்ந்து,
 அவனுடனேயே உயிர்நீத்து, நீங்காப்புகழடைந்தாள் பூதப்
 பாண்டியன்தேவி.

அரசகுடியில் பிறந்து நாடான்ற வீரர்கள் புலவர்களா
 கவும் விளங்குவது அருமை. நாடாளும் அரசனும் அரசியும்
 ஒருங்கே புலமை வாய்ந்தவர்களாக விளங்குவது அதனினும்
 அருமை. இத்தகைய புலமை சான்ற அரசனையும் அரசி
 யையும் ஒருங்கே பெற்றிருந்த மக்கள் பெறுதற்கரிய பெரும்
 பேறு பெற்றவர்களாவர். அவ்வரசனது ஆட்சியில் கல்வி
 சிறந்து விளங்கியிருக்கும். புலவர்கள் பெருமதிப்புப் பெற்றி
 ருப்பர். ஆண்களோடு பெண்களும் சரி நிகராகக் கல்விகற்று
 புலவர்களாக விளங்குதற்கான வாய்ப்புகள் மிகுதியாக
 இருந்திருக்கும். ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே நம்

தமிழ் மக்கள் இத்தகையப்பேறு பெற்றிருந்தனர் என்பதை எண்ணுந்தோறும், நம் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி ஊற்றெடுத்துப் பெருகுகிறது.

கடலுள்மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி

வழுதி என்ற பெயர் பாண்டியன் என்பதைக் குறித்து நிற்கும். இளமையிலேயே பேரற்றூர்க்கு உரிய சிறப்பியல்புகள் யாவும் பெற்றுவிளங்கிய காரணத்தால் இளம்பெருவழுதி என்றபெயர் இவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் என்று கூறப்படுகிறது. பண்டைய தமிழகம் கடல் வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியது என்பது உலகம் அறிந்த செய்தியாகும். ஏசுபிறப்பதற்கு முன்னும் பின்னும் தமிழக வாணிகர் கடல் வழியாகக் கீழை நாடுகளுக்கும், மேலை நாடுகளுக்கும் சென்று வந்தனர் வெளி நாட்டினரும் நம் நாட்டிற்கு வாணிக நிமித்தம் வந்து போயினர் கடலைபும் கப்பலையும் குறிப்பதற்கு உள்ள பழந்தமிழ்ச் சொற்களின் எண்ணிக்கையே நம் முன்னோரின் கடல்வாணிகப் பெருமையை வலியுறுத்தும். எடுத்துக்காட்டாக கடல், புணரி, பரவை, ஆர்கலி, முந்நீர் முதலிய சொற்களையும்; கலம், மரக்கலம், மிதவை, கப்பல், ஓடம், கட்டுமரம் முதலிய சொற்களையும் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு வாணிகத்தில் சிறந்திருந்த தமிழர்கள், சில சமயங்களில் வலிமைமிக்க கடற்படையையும் வைத்திருந்தனர். நமது இளம்பெருவழுதி இத்தகைய கடற்படையை உடையவனாக இருந்திருக்கலாம். கடற்படை ஆர்வத்தாலோ, அல்லது வேறு காரணத்தாலோ அவனுடைய இறுதி கடலில் ஏற்பட்டது. இவ்வாறு கடலுள் மாய்ந்த பின்னர் அவனுக்குக் கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது. இவனுடைய ஆட்சிச்

சிறப்பு கொடைச்சிறப்பு ஆகியவற்றைப்பற்றி அறிய போதிய ஆதாரங்கள் கிடைத்தில. ஆயினும் அவனுடைய முழுப் பெயரினிருந்து, அவன் சிறந்த வீரனாகவும் இளமையிலேயே முதிர்ந்த அறிவுடைய சான்றோனாகவும் விளங்கி இருப்பான் என்று நம்பலாம். அவனுடைய பரந்த அறிவுக்கும் தெளிந்த புலமைக்கும் ஆழ்ந்த பக்திக்கும் தக்க சான்றுகளாக அவனது பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவன் பாடியதாக நமக்குக் கிடைத்துள்ளவை நான்கு பாடல்கள். அவற்றுள் ஒன்று பரிபாடலில் உள்ளது. அவனுக்கு இறைவனிடத்திருந்த ஈடுபாட்டிணைப்படம்பிடித்துக் காட்டுவது அப்பாடல். நற்றிணையில் இருபாடல்கள் உள்ளன. ஒன்று குறிஞ்சித்திணைப்பாடல், மற்றொன்று பாலைத்திணைப்பாடல். புறநானூற்றில் ஒரு பாடல் உள்ளது, இப்பாடல் அவனது சான்றும்மைக்கும், புலமைக்கும் சிறந்த சான்று உள்ளது.

முதற்கண் பரிபாடலில் உள்ள பாடற் சிறப்பைக் காண்போம். பரிபாடலில் பதினைந்தாம் பாடலாக அமைந்துள்ளது இளம்பெருவழுதியின் பாடல். அதற்கு இசைவகுத்தவர் மருத்துவன் நல்லச்சுதனார். அதனுடைய, பண் நோதிறம். இப்பாடல் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்துள்ளது. கண்ணனும் பலதேவனும் ஆகிய இருவேறு உருவங்களும் இயைந்து விளங்கும் திருமாலிருஞ் சோலைமலையின் சிறப்புக்கள் விதந்தோதப்பட்டு, அதனை வழிபடுதலால் கிடைக்கும் பயணியும் விளக்கிக் கூறுவதாக உள்ளது அப்பாடல்.

“மக்கள் தம் அறிவால் அறியமுடியாத புகழொடு பொலிந்து நிற்பது சக்கரவாளமலை. உலகம் நிலை பெயராமல் காத்து நிற்கும் பழம்புகழ் உடையது அது. இத்தகைய சிறப்புடைய நேமி என்னும் பெயருடைய சக்கரவாள மலையோடு, புகழ்மிக்க புலவர்களால் போற்றி உரைக்கப்பட்ட அழகிய நீண்ட மலைகள் பல உள்ளன. அவ்வாறு பல மலைகள் இருப்பினும், மண்ணுலக மக்களுக்கு நிறையயன் நல்கி நிற்கும் குன்றுகள் சிலவேயாகும். மலர்மிக்க பரந்த சுனை

கனையும் மேகம் படியும் உயர்ந்த உச்சியையும் உடையன வாய், தெய்வத்தால் விரும்பப்படும் குன்றுகள் மிகச் சிலவே யாம். அச்சிலவற்றுள்ளும் சிறந்து விளங்குவது திருமாலிருஞ் சோலைமலை. கடலின் கருநிறங் கொண்டவன் கண்ணன். அக்கடற்கரைச் சோலையில் உள்ள மணல்போன்ற வெண் ணிறமுடையவன் பலராமன். இவ்வாறு நிறத்தால் கடலும் கானலும்போன்று மாறுபட்டுத் தோன்றினாலும், சொல்லும் பொருளும் இணைந்திருப்பதுபோல் அவர்தம் தொழிலாகிய காத்தல் தொழிலில் இருவரும் ஒரே தன்மையுடையவர் ஆவர். இத்தகைய, திருமால் பலராமன் என்று இருதிருவரு வங்களையும் தாங்கி நிற்பதாலேயே திருமாலிருங்குன்று மிகச் சிறந்ததாக விளங்குகின்றது. மணம் வீசும் துளசிமாலையை அணிந்த திருமால் கருணையின்றி, வீறுபெறு துறக்கம் அடை தலியலாது. இவ்வாறு பெறுதற்கரிய துறக்கத்தை எளிதற் பெறுமாறு செய்யவல்லது மாலிருங்குன்றம் ஆதலால் இக் குன்றை வணங்குவோம்.”

“புலவரை அறியாப் புகழொடு பொலிந்து
நிலவரைத் தாங்கிய நிலைமையிற் பெயராத்
தொலையா நேமி முதல் தொல்லிசை அமையும்
புலவராய்பு உரைத்த புனை நெடுங்குன்றம்
பலவெனின் ஆங்கவை பலவே : பலவினும்
நிலவரை யாற்றி நிறைபயன் ஒருங்குடன்
நின்று பெற நிகழுங் குன்றவை சிலவே;
சிலவினும் சிறந்தன தெய்வம் பெட்புறும்
மலரகன் மார்பின் மைபடி குடுமிய
குலவரை சிலவே; குலவரை சிலவினும்
சிறந்தது, கல்லறை கடலும் கானலும் போலவும்
புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போலவும்
எல்லாம், வேறுவேறுருவின் ஒரு தொழில் இருவர்த்
தாங்குநீள் நிலைஒங்கிருங் குன்றம்;

நாறினார்த் துழாயோன் நல்கின் அல்லதை
ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்?
அரிதிற் பெறுதுறக்கம் மாலிருங் குன்றம்
எளிதிற் பெறலுரிமை ஏத்துகம் சிலம்ப”;

—பரிபாடல் 15.

என்று திருமாலிருங்குன்றை வழிபட்டு உய்யுமாறு
மக்களை அழைக்கின்றார் இளம்பெருவழுதியார்.

“பல்லாற்றினும் சிறந்து விளங்கும் இவ்வியத்தகு
குன்றத்தில் பொன்னாடை உடுத்தி நிற்கும் நீலமேனி நெடியோன்
தோற்றம், குளிர்ச்சியிக்க பொன்னிறமான இளவெயிலினிடையே
இருள் வளர்ந்திருப்பது போன்று காணப்படும். அத்தகைய திருமால் பலதேவனோடு சேர்ந்து அமர்ந்துள்ள
நிலையினை நினைமின்! கேண்மின்!” என்று மலையின் அருகில்
சென்று வழிபட இயலாத மக்கள் அவர்தம் இருப்பிடத்திலேயே
இருந்து, திருமாலிருங்குன்றின் பெருமையையும் இறைவன்
சிறப்பையும் எண்ணிப் பார்த்தாகிலும், கேட்டாகிலும் உய்யுமாறு
கூறுகின்றார் இளம்பெருவழுதி.

தொடந்து குன்றின் பெருமையையும், இயற்கை வணப்பையும்
எடுத்தாக் கூறுகின்றார் :

“கனையெலாம் நீலம் மலரச் சுணைகுழி
சிளையெலாம் செயலை மலரக் காய்கனி
உறழநனை வேங்கை ஒள்ளினர் மலர
மாயோன் ஒத்த இன்னிலைத்தே;
சென்று தொழு கல்லிர்! கண்டு பணியின்மே!
இருங்குன்றென்னும் பெயர்பரந்ததுவே
பெருங்கலி ஞாலத்துத் தொன்றி யல்புகழ்து;
கண்டுமயர் அறுக்கும் காமக்கடவுள்;
மக முயங்கு மந்திவரை வரைபாய

முகிழ் முயங்கு முல்லை முறை நிகழ்வுகாட்ட
 மணிமருள் நன்னீர்ச்சினை மடமயில் அகவக்
 குருகிலை உதிரக் குயிலினம் கூவப்
 பகர் குழல் பாண்டில் இயம்ப அகவுநர்
 நாநவில் பாடல் முழுவெதிர்ந்தன்ன
 சிலம்பிற் சிலம்பிசை ஓவாது ஒண்ணர்க்
 கடந் தட்டான் கேழிருங் குன்று”;

—பரிபாடல் 15.

“அத்தகைய குன்றினை வழிபடுதற்கு மனைவி மக்களோடு
 திசை நோக்கித் தொழுது செல்லுவீராக. தாமரைபோன்ற
 கண்களையும் நீருண்ட மேகம், இருள், நீலமணி ஆகியவை
 போன்ற மேனியும் உடைய திருமால் எல்லா உலகத்தும்
 தோன்றி மக்களது மயக்கத்தையும் துன்பத்தையும் களை
 வோன். அவன் அன்போடு பொருந்தியுள்ள இடம் இம்
 மாவிருஞ்சோலைக் குன்றம்.”

“வேதங்களும் திருமாலையும் பலதேவனையும் பலவாருகப்
 புகழ்ந்து கூறி சிறப்படைகின்றன. எனவே, நாமும் அவர்கள்
 எழுந்தருளியுள்ள இருங்குன்றத்தின் அடியில் வாழும் வாழ்வு
 கிட்டுதற்காக அவ்விருவரையும் தொழுது பரவுதல்.”

“கள்ளணி பசுந்துள வினவை, கருங் குன்றனையவை;
 ஒள்ளொளி யவை; ஒருகுழையவை;
 புள்ளணி பொலங்கொடியவை;
 வள்ளணி வளை நாஞ்சிலவை;
 சலம் புரி தண்டேந்தினவை;
 வலம் புரி வயநேமியவை;
 வரிசிலை வய அம்பினவை;
 புகரிணர் சூழ் வட்டத்தவை; புகர் வாளவை;
 என வாங்கு

நலம் புரிஇ அஞ்சீர் நாம வாய் மொழி
 இதுவென உரைத்தனெம் உள்ளமர்ந்து இசைத்திறை
 இருங் குன்றத்து அடியுறை இயைகெனப்
 பெரும் பெயர் இருவரைப் பரவுதும் தொழுதே.”

—பரிபாடல் 15.

இறைவனிடத்தில் தான் ஈடுபாடு கொண்டதோடு ஏனைய மக்களையும் இறைவனிடத்தில் ஈடுபடுமாறு எடுத்துக்கூறும் அடியாராகக் காட்சியளிக்கும் இளம்பெருவழுதியார், அகத்துறைப்பாடல் இயற்றுவதிலும் வல்லவர் என்பதற்குச்சான்றாக அமைந்துள்ளன அவரது நற்றிணைப் பாடல்கள். இவர் இயற்றிய நற்றிணை ஐம்பத்துஐந்தாம் பாடல் குறிஞ்சித் திணைப் பாடலாகும். இதில் தோழியின் கூர்த்த அறிவும் சொல்வன்மையும் நன்கு புலப்படுகின்றன. அடுத்த பாடல் பாலைத்திணைப் பாடல். இது தலைவிகூற்றாக அமைந்துள்ளது. பாலையின் கொடுமையும், தலைவியினுடைய உள்ளம் படும் வேதனையும், எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கும் முறை சிறப்பாக உள்ளது. இப்பாடலின் கற்பனை நயமும், கவிதைச் சுவையும் நம் உள்ளத்தைக் கவருகின்றன.

“குறுநிலைக் குரவின் சிறுநனை நறுவீ
 வண்டுதரு நாற்றம் வளிகலந் தீயக்
 கண்களி பெறுஉங் கவின்பெறு காலை
 எல்வளை நெகிழ்த்தோர்க் கல்லல் உறீஇயர்
 சென்ற நெஞ்சஞ் செய்வினைக் குசாவாய்
 ஒருங்குவரல் நசையொடு வருந்துங் கொல்லோ
 அருளா னாதலின் அழிந்திவண் வந்து
 தொன்னலன் இழந்தவென் பொன்னிற நோக்கி
 ஏதி லாட்டி இவளெனப்
 போயின்று கொல்லோ நோய்தலை மணந்தே.

—நற்றிணை 56

“தலைவன் தலைவியைப்பிரிந்து பொருள் தேடச்சென்றான். தலைவனைத்தேடி தலைவியின் உள்ளம் பின்சென்றது. அவ்வுள்ளம் தலைவனுடைய வினைக்குத் துணையாக இருந்து வினைமுடிந்த பின்னர் தலைவனுடனேயே திரும்பி வருமோ அல்லது தலைவன் அருளாமற்போனால் மீண்டும் தலைவியிடம் உடனே திரும்பிவந்து, பிரிவால் மெலிந்துவிட்ட அவளது பசலைபாய்ந்த உடலைக்கண்டு, அவளைத் தன் தலைவி என்று அறிந்துகொள்ள முடியாமல், அயலாள் என்று எண்ணி தலைவியைத்தேடி வேறிடம் சென்றுவிடுமோ” என்று தலைவி கூறுவதாக அமைந்துள்ள இப்பாடல் இளம்பெருவழுதியின் கவித்திறனை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இவை அனைத்திற்கும் சிகரம் வைத்ததுபோன்று விளங்குகிறது அவருடைய புறநானூற்றுப் பாடல். இந்த வையம் இன்றுவரை அழியாமல் நிலைபெற்றிருக்கக் காரணம் கூறுகின்றார் இளம்பெருவழுதியார். இப்பாடல் அவருடைய புலமைக்கு மட்டுமின்றி அவரது சான்றொண்மைக்கும் தக்க சான்றாக உள்ளது.

உலகில் பெரும்பான்மையான மக்கள் தன்னலத்துடனேயே வாழ்கின்றனர். தான் வாழ்ந்தால் போதும் என்றும், தன் குடும்பம் வாழ்ந்தால்போதும் என்றும் எண்ணுவதே மாந்தரியல்பு. இத்தகையார் நம் நல்வாழ்வுக்காக பிறர் வாழ்வைக் கெடுக்கவும் தயங்கமாட்டார். எனவே அத்தகையோரால் சமுதாயத்திற்குத் தீமை ஏற்படுமேயன்றி நன்மை ஏற்பட இயலாது. அத்தகையோரால் உலகம் சிதையுமேயன்றி சீர்ப்படாது. அவ்வாறாயின் உலகம் சீர்ப்படுவது நானால்? உலகம் நிலைபெற்றிருப்பது யாரால்? என்ற வினா நம்மிடையே தோன்றுகிறது. அவ்வினாவிற்கு விடையாக அமைந்துள்ளது இளம்பெருவழுதியின் பாடல்.

“உண்டா லம்மனில் வுலக மிந்திரர்

அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்

தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்

துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்
 புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
 உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்விலர்
 அன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
 தமக்கென முயலா நோன்றூட்
 பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே.

—புறம் 182.

பிறர்க்கெனவே வாழும் மக்களால்தான் இவ்வுலகம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. அவருக்கும், ஏனைய மக்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைத் தெளிவாகக் கூறுகிறார் இளம்பெருவழுதியார். துன்பத்தினை பிறர்க்குக் கொடுக்க விரும்பும் மக்கள், இன்பத்தினைக் கொடுக்க விரும்புவதில்லை. கிடைப்பதற்கு அரியபொருள் கிடைத்துவிட்டால் வெளியிற் காட்டாமல் மறைத்து வைத்துத் தானே துய்க்க விரும்புவதே பெரும்பான்மையான மக்கள் இயல்பு ஆனால் பொது நலச் சான்றோரே தேவர்க்குரிய அமிழ்தமே கிடைத்தாலும் அதனைத் தனித்து உண்ணாமல், “தான்பெற்ற இன்பம் இவ்வையகமும் பெறுக” என்று பிறர்க்களித்து மகிழ்வார்.

தனக்கு வரும் இன்னல்களுக்கு பிறரே காரணம் என்று நம்பும் மனித உள்ளம், பிறரிடத்து வெறுப்புக் கொள்ளுவது இயல்பு. ஆனால் சான்றோர் தமது துன்பத்திற்காகப் பிறரை வெறுத்தல் செய்யார்.

“அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை” என்பதை உணர்ந்த சான்றோர், பழி பாவங்கட்கு அஞ்சி அடங்கியிருப்பார். ஆனால் சோம்பல் கொள்ளமாட்டார்கள். அறிவற்ற மக்களோ பழிபாவங்கட்கு அஞ்சார். சோம்பல் மிகக் கொண்டு பிறர் உழைப்பால் வாழுவதையே விரும்புவார்.

சான்றோர் புகழெனின் உயிரையும் கொடுக்கத் தயங்க மாட்டார்கள். பழியெனின் உலக ஆட்சியுரிமை முற்றிலும்

பெறுவதாயினும் அதனைக் கொள்ளார். ஏனைய மக்களோ நிலையற்ற பொருளுக்காக நிலையான புகழை எளிதில் இழப்பர். உலக ஆட்சிக்காகவும் பழியை ஏற்கமாட்டார் சான்றோர். ஆனால் இழிமக்களோ எளிய ஊராட்சிமன்ற உறுப்பினர் பதவிக்காகவும் பழிபாவங்களைத் தயங்காமல் ஏற்பர்.

சான்றோர், என்றும் மனக்கவற்சி கொள்ளார். எப்போதும் தனக்கென்று முயலாமல், பிறர் பொருட்டே முயல்வர். இழிமக்களோ எப்போதும் ஏதேனும் ஒரு பொருள் குறித்து கவன்றுகொண்டே இருப்பர். எனவே தன் நன்மைகருதியே எப்போதும் முயன்றுகொண்டு இருப்பர்.

சான்றோரின் இயல்புகளைத் தெளிவாகக் கூறி அத்தகைய சான்றோராலேயே இவ்வுலகம் நிலைபெற்று விளங்குகிறது, என்று எடுத்துக் கூறியுள்ள இளம்பெருவழதியும் ஒரு சிறந்த சான்றோராக விளங்கி இருப்பார் என்பதில் ஐயம் இல்லை. அரசருள் அரசனாகவும், இறைவனடியார் குழாத்திற்குத் தலைவராகவும், உலகம் நிலைபெறக் காரணமாய சான்றோருள் ஒருவராகவும், கற்பனை நயத்தோடு சுவையான கவிதை இயற்றும் புலவராகவும் விளங்கிய கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழி தமிழன்னையின் தவப்புதல்வர்களுள் ஒருவராவார் என்று கூறின் மிகையாகாது.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி

“அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்”

என்று அறிவுடையாரின் சிறப்பினைக் கூறிய வள்ளுவப்
பெருந்தகை;

“சென்ற விடத்தால் செலவிடா தீதொரி இ
நன்றின்பால் உய்ப்ப தறிவு”

என்று அறிவின் இலக்கணத்தையும் கூறிப்போந்தார்.

வள்ளுவர் கூறிய அறிவினைப் பெற்றிருந்தவன்பாண்டியன்
அறிவுடைநம்பி. நம்பி என்ற சொல் ஆடவர்களில் சிறந்த
வனைக் குறிக்கும். அறிவுடைநம்பி என்ற பெயர், அறிவாலும்
ஆற்றலாலும் ஆடவர்களிற் சிறந்து விளங்குபவன் என்ற
பொருளுடையதாகும்.

ஏறுமாருன கண்களையுடைய பெண்ணுக்கு அங்கயற்
கண்ணி என்ற பெயரும், எப்போதும் தீராத நோயால் பீடிக்
கப்பட்டு உடல் மெலிந்திருப்பவனுக்கு ஆரோக்கியசாமி
என்ற பெயரும், கல்நெஞ்சம் உள்ளவனுக்கு கருணாகரன்
என்ற பெயரும், இதுபோன்ற வேறுபல பொருத்தமற்ற பெயர்
களும் உலகில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் பாண்டியன்
அறிவுடைநம்பியைப் பொருத்தவரையில் பெயருக்கேற்ற
பண்புகள் நிறைந்தவனாக இருந்தான். பெயரளவில்
அறிவுடைநம்பியாக இராமல் உண்மையிலேயே அறிவுடை
நம்பியாக விளங்கினான்.

இவன்பாண்டிய நாட்டில் அரசனாக இருந்தபோதுதான்
பிசிராந்தையார் என்ற புலவர் இவன் நாட்டில் வாழ்ந்தார்.
அப்போது சோழ மன்னனாகத் திகழ்ந்த கோப்பெருஞ்

சோழனுக்கு உற்ற நண்பராக இருந்தார் பிசிராந்தையார். அறிஞரால் போற்றப்பட்ட அரும் நட்புகொண்டிருந்தனர் ஆந்தையாரும் கோப்பெருஞ்சோழனும். பிசிராந்தையார் ஒருமுறை அறிவுடைநம்பியைக் காணச் சென்றார். அறிவுடைநம்பியும் சிறந்த புலவன். ஆதலால் ஆந்தையாரை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்திருப்பான். அது போழ்து புலவரிடமிருந்து சிறந்த அறிவுரைகளைக் கேட்க அவன் விழைந்திருக்கவேண்டும். அதை அறிந்த புலவரும் அறிவுடைநம்பிக்கு அரசன் திறைகொள்ளும் நெறியினை விளக்கினார். சோழனுக்கு நண்பராகிய புலவர், பாண்டியனுக்கு அறிவுரை கூறக்கூடாது என்று எண்ணாமல், பேருள்ளத்தோடு பாண்டியனுக்கும் அறிவுரைத்தார். பாண்டியன் அறிவுடைநம்பியும், சோழனது நண்பரை மதித்து அறிவுரை கேட்கலாகாது என்று புறக்கணிக்காமல்

“எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு”

என்ற உண்மையை உணர்ந்த அறிவுடையோனாதலால், புலவரின் அறிவுரையை விரும்பிக் கேட்டான்.

“ஒருமா (சிறு நில அளவு) விற்கும் குறைந்த பரப்புள்ள நிலத்தில் விளைந்த நெல்லை அறுத்துக் கவளமாக்கிச் கொடுத்தால் ஒரு யானைக்குப் பல நாட்களுக்கு அது உணவாகும்.

நூறு செறு (பெரிய நில அளவு) பரப்புள்ள நிலமாயினும் விளைந்த நெல்லைத் தானே உண்ணுமாறு யானையைவிட்டு விட்டால், அது உண்ணுவதைவிட காலில் சிதைப்பது மிகுதியாக இருக்கும். இதுபோன்றே அறிவுடைய மன்னன் நெறியறிந்து திறை வசூலித்தால் நாட்டு மக்கள் மிகுதியான பொருளை உண்டாக்கிக் கொடுப்பார். நாடும் நலம்பெற்று சிறக்கும். அரசன் அறிவற்றவனாக நாள்தோறும் முறையறியாத சுற்றத்தோடு சென்று அன்பின்றி மக்களிடமிருந்து பொருளைப்பெற விரும்பினால், யானை புக்க புலம்போலத்

தானும் உண்ணான்; நாடும் சீரழியும்” (புறம் 184) என்ற கருத்தமைந்த பாடலை பிசிராந்தையார் அறிவுடை நம்பி யினிடத்தில் பாடினார்.

ஒரு சாரார், “அறிவுடைநம்பியின் பணியாட்கள் முறையறியாது மக்களிடத்தில் வரி வசூலித்தனர் என்றும், அது பற்றிய ஆந்தையார், அறிவுடைநம்பியிடம் சென்று வரி வசூலிக்கும் முறையினை எடுத்துக் கூறினார் என்றும்” கூறுவர். ஆனால் அறிவுடைநம்பியின் பண்புகளையும், புலமையையும் நோக்கின் அவன் மக்களை ஒரு சிறிதும் துன்பத்திற்காளாக்காமல் பாதுகாத்து வந்தான் என்றே கூறவேண்டும். மேலும் அறிவுடைநம்பிக்கு வரி வசூலிக்கும் முறையினை எடுத்துக் கூறிய அந்த புலவர், தான் வடக்கிருக்குட்போது கூறும் கூற்றினிருந்தும் அறிவுடைநம்பியின் நேர்மை தவறாத ஆட்சியினை உணர முடிகிறது.

கோப்பெருஞ்சோழனோடு வடக்கிருத்தற்குச் சென்றார் பிசிராந்தையார். அங்கிருந்த சான்றோர்களிடம் தனக்கு மிக்க வயதாகியும் நரை தோன்றாமலிருந்தற்குக் காரணங்கள் கூறுகிறார். முதலில் தன் குடும்பத்தில் இருந்த சிறப்புகளைக் கூறுகிறார். இல்லறத்தில் இன்னல்கள் ஏதுமின்றி இருந்த தனக்கு புறவாழ்விலும் இன்பமான சூழ்நிலையே அமைந்திருந்ததை விளக்குகிறார்.

“..... வேந்தனும்

அல்லவை செய்யான் காக்கும் : அதன்தலை

ஆன்றவிந்த டங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பரையான் வாழும் ஊரே”

—புறம் 191.

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதிலிருந்து, துன்பம் தொடராமல் மக்களைப் பாதுகாக்கும் பண்புடையவன் அறிவுடைநம்பி என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. மேலும் ஆன்றவிந்

தடங்கிய சான்றோர் ஒருநாட்டில் மிகுந்திருக்கவேண்டுமாயின் அந்நாட்டில் ஆட்சி, செம்மையாக இருத்தல்வேண்டும். அரசன் முறை தெரியாமல் வரி வசூலிக்கும் அறிவிவியாக இருப்பின், நாட்டில் கொடுங்கோன்மையே நிலவியிருக்கும். அந்நிலையில் அந்நாட்டில் முரடர்களும் கயவர்களும்பே பெருகியிருப்பர். அங்கு ஆன்றவிற்தடங்கிய சான்றோர் அமைதியுடன் வாழ இயலாது. பிசிராந்தையார் பாடலில் இருந்து அவரது ஊரில் சான்றோர் ஓரிருவர் அல்ல, பலர் இருந்தனர் எனத் தெரிகிறது. இவ்வாறு சான்றோர் பெருகி, அமைதியாக வாழமாறு ஆட்சிபுரிந்த அறிவுடைநம்பியின் ஆட்சியில் குறை ஏதும் இருந்திருக்கவியலாது. பிசிராந்தையார் குடும்பத்தில் அமைதியும் இன்பமும் நிலவியிருந்ததைப் போன்றே ஏனைய மக்களது குடும்பங்களிலும் இருந்திருக்கவேண்டும். இவ்வாறு வீடும், நாடும் பண்பாடுள்ளதாக விளங்குமாறு ஆட்சிபுரிந்த அறிவுடைநம்பியை ஆற்றல்மிக்க அரசருள் ஒருவனாகக் கொள்ளுவதே பொருத்தமுடையது.

அறிவுடைநம்பி இயற்றிய பாடல்களும் இக்கொள்கையை வற்புறுத்துவனவாக உள்ளன.

“மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு.”

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியை நன்கு உணர்ந்திருந்த அறிவுடைநம்பி, மக்கட் பேற்றின் சிறப்பையும், அது பெறாதவரின் இழிவினையும் எடுத்துக் கூறுகிறான்.

“படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப் பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்தும்

மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே.

—புறம் 188.

அறிவுடைநம்பி குழந்தைகளிடத்தில் கடவுட்தன்மையைக் கண்டவன் எனக்கூறின் மிகையாகாது. இவ்வாறு குழந்தைகளின் சிறப்பை உணர்ந்திருந்த இவனது நாட்டில் வளர்ந்த ஒவ்வொரு குழந்தையும் மகிழ்வோடு இருந்திருக்கவேண்டும். எனவே அறிவுடைநம்பியின் ஆட்சியில் குழந்தை முதல் முதியோர்வரை குடிமக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தனர் என்று நம்பலாம்.

அறிவுடைநம்பியின் அகநானூற்றுப் பாடல் அவனது புலமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. “தலை மகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலை மகக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லுவதாக” அமைந்துள்ளது அப்பாடல். திண்புனத்தைக் காத்தற் பொருட்டு தலைவி திண்புனத்தில் இருந்தாள். அங்கு ஒரு தலைவனுடன் களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டாள். அது விரைவில் கற்பு வாழ்க்கையாக மாறவேண்டும் என்று தோழி விரும்பினாள். எனவே தலைவிக்குக் கூறுவதைப்போன்று தலைவன் கேட்குமாறு கூறுகிறாள். “திணக்கதிர்கள் முதிரப்பெற்று கொய்வதற்கு முன்னர், கதிர்களை இழந்து நிற்கும் தாள்கள் காணப்படுகின்றன. அத்தாள்களில் இருந்த கதிர்கள் கிளிகளால் கொண்டு செல்லப்படன. நீயோ கிளி ஒப்புதலில் கருத்தின்றி பல்மணம் கமழும் கண்ணிசூடி, விரைந்தோடும் நாயோடு, பல மலைகளையும் சுற்றித்திரியும் தலைவனைப் பெறுவதிலேயே கருத்தாக இருக்கிறாய். கிளிகளை ஓட்டவேண்டும் என்ற எண்ணமே உனக்குத் தோன்றுவதாக இல்லை. கிளிகளை இடையிடையேயாயினும் ஓட்டாமல் இருப்பாயானால், நம் அன்னை, “உனக்குக் கிளி ஓட்டுவதற்குத் தெரியவில்லை” என்று எண்ணி உன்னை வீட்டிலேயே நிறுத்தி, பிறரைக் கிளியோட்டுவதற்கு அனுப்பிவிடுவாள். “அவ்வாறாயின் உன்

தலைவனைக் காண்பதும் அரிதாகப் போய்விடும்” என்று கூறுகிறாள் தோழி.

இப்பாடலிலிருந்து, தலைவி தலைவன்மீது கொண்டுள்ள அளவற்றபற்று வெளிப்படுகிறது. அப்பற்றினால் அவள் தன் கடமையான கிளியோட்டுதலையும் மறந்து உறையும் நிலையும் புலப்படுகிறது. இதனால் அவள் இற்செறிக்கப்பட்டால் பின்னர் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர் காண இயலாது என்பதும் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு தோழி கூறுவதன் நோக்கம், “தலைவன் இவையனைத்தும் உணர்ந்து இனியும் காலம்போக்காமல் விரைவில் தலைவியுடன் கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடவேண்டும்” என்பதேயாகும். தோழியின் சொற்களை சிறைப்புறமாக இருந்து செவிமடுக்கும் தலைவனும், விரைவில் கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதற்கான முயற்சியை மேற்கொள்ளுவான்.

“கொய்யா முன்னும் குரல்வார்பு தினையே

அருவி ஆன்ற பைங்கால் தோறும்

இருவி தோன்றின பலவே றீயே

முருகுமுரண் கொள்ளும் தேம்பாய் கண்ணிப்

பரியல் நாயொடு பன்மலைப் படரும்

வேட்டுவற் பெறலொடமைந்தனை யாழநின்

பூக்கெழு தொடலை நுடங்க வெழுந்தெழுந்து

கிள்ளைத் தெள்ளினி யிடையிடை பயிற்றி

ஆங்காங் கொழுகா யாயின் அன்னை

சிறுகிளி கடிதல் தேற்றாள் இவளெனப்

பிறர்த் தந்து நிறுக்குவ ளாயின்

உறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே.

— அகம் 28.

குறிஞ்சித்திணையில் அமைந்துள்ள இப்பாடல் குறிஞ்சி நிலத்தின் தன்மையையும், குறிஞ்சிநிலத் தலைவன் தலைவியர்

பண்புகளையும், தோழியின் அறிவுத்திறனையும் ஒருங்கே புலப்படுத்துவதாக அமைந்து, அறிவுடைநம்பியின் புலமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்குகிறது.

அறிவுடைநம்பி இயற்றிய நெய்தல் திணைப்பாடல் ஒன்று நற்றிணையில் காணப்படுகிறது. “வரைவு நீட்டித்தவழித் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லி வரைவு கடாயதாக” அமைந்துள்ளது அப்பாடல். (நற்றிணை 15) நெய்தல் நிலச்சிறப்பும், தலைவியின் சிறப்பும் அழகாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பாடலில் அழகான உவமை ஒன்றும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

பெண்கள் கற்பிணையும நாணத்தையும் உயிரெனப் போற்றும் பண்புடையவர். அவற்றைப் பெறற்கும் அணியாகக் கருதுவர். அத்தகைய நாணம்மிக்க தலைவி ஒருத்தி தலைவனுடன் கொண்ட உறவால் நாணம்விட்டாள். இவ்வாறு நாணத்தைவிட்ட நிலைக்கு ஓர் உவமை கூறுகிறாள் தோழி. “மாசில் கற்பின் மடவோள் ஒருத்தி, பனியிடும் பொருட்டுத் தன் குழந்தையைக் கைவிட்டதைப்போன்று; தலைவி தலைவனுக்காக நாணத்தைவிட்டாள். இதனால் ஊரில் அலர் எழுவதாக” என்று தலைவியின் ஒப்பற்ற அன்பையும், தியாகத்தையும் எடுத்துக்கூறி, இத்தகைய தலைவியை மேலும் துன்பத்திற்காளாக்காமல் விரைவில் மணந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதைக் கூறாமல் கூறுகிறாள்.

“மாசில் கற்பின் மடவோள் குழவி
ஒய்ய வாங்கக் கைவிட்டாங்கு
சேணும் எம்மொடு வந்த
நாணும் விட்டேம் அலர்க விவ் ளுரே.”

—நற்றிணை 15.

இதே பாடலின் முற்பகுதியில் கடற்கரையில் காணப்படும் மணல்மேடுகளின் காட்சி கவினுறக் காட்டப்படுகிறது.

“முழங்கு திரை கொழீஇய முரியெக்கர்
நுணங்கு துகில் நுடக்கம் போலக் கணங்கொள
ஊதை தூற்றும்.”

—நற்றிணை 15.

அறிவுடைநம்பியின் மற்றும் ஒரு பாடல் குறுந்தொகையில் (230-ம் பாடல்) காணப்படுகிறது. இதுவும் தோழி கூற்றாகவே அமைந்துள்ளது. ஆனால் இது தலைவனின் உள்ளத்தைத் தலைவிக்குக் கூறுவதாக உள்ளது. தலைவனின் உள்ளக் குறையைத் தலைவி போக்கவேண்டும் என்று தோழி தலைவிக்கு உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. இவையனைத்தும் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பியின் தெளிந்த அறிவையும், ஆழ்ந்த புலமையையும் நன்கு வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. எனவே அவனுடைய பெயருக்கேற்ப அவன் ஆடவரில் சிறந்த நம்பியாகவும், அறிவிற்சிறந்த சான்றோனாகவும் விளங்கி, ஏனைய மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கினான் என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்

நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயரோடு பாண்டிய மரபில் பல அரசர்கள் ஆண்டனர். அவருள் ஒவ்வொருவரையும் வேறு பிரித்து அறிவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளவை அவர்தம் பெயருக்குமுன் அமைந்துள்ள அடைமொழிகளேயாம். இங்குக் கூறப்படும் நெடுஞ்செழியன் ஆரியப்படை ஒன்றினைவென்று தூரத்தியவன், ஆதலால் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்று அழைக்கப்பட்டான். இவன் ஆரியரை வென்ற செய்தியை சிலப்பதிகாரம் பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறுகிறது.

“வட வாரியர் படை கடந்து
தென்றமிழ்நா டொருங்கு காணப்
புரைதீர் கற்பிற் தேனி தன்னுடன்
அரசு கட்டிலிற் றுஞ்சிய பாண்டியன்
நெடுஞ் செழியன்.....”

என்ற அடிகள் மதுரைக்காண்டத்தின் இறுதியில் உள்ள கட்டுரையில் காணப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலனைக் கொலை செய்துவிட்டு, பின்னர் தன் தவறுணர்ந்து உயிர்நீத்த பண்பாளனும் இவனே.

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயரிலிருந்தே அவனது வீரம் தெளிவாகின்றது. இவனது ஆட்சியில் மக்கள் பல்வளனும் பெற்று மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர் என்பதை சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து நன்கு அறியலாம். இவனது ஆட்சியில் இவனது தலைநகராகிய மதுரை பல்லாற்றினும் சிறப்புற்று விளங்கியது.

இவனது ஆட்சியில் மதுரை இருந்த நிலையினை சிலப்பதிகாரத்தில் ஊர்காண் கதையில் பரக்கக் காணலாம்.

பொழுது புலர்தலைக் குறிக்கவந்த இளங்கோவடிகள், மதுரையில் உள்ள பல கோயில்களிலும் காலை முரசம் இயம்புவதைக் கூறுகின்றார்.

“நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் கோயிலும்
உவணச் சேவ லுயர்த்தோ னியமமும்
மேழி வலனுயர்த்த வெள்ளை நகரமும்
கோழிச் சேவற் கொடியோன் கோட்டமும்
அறத்துறை விளங்கிய வறவோர் பள்ளியும்.
மறத்துறை விளங்கிய மன்னவன் கோயிலும்
வால்வெண் சங்கோடு வகைபெற் றோங்கிய
காலை முரசங் களைகுர லியம்ப.”

—சிலம்புக்காதை 14: வரி 7—14.

இத்தகைய காலைஇசையைக் கேட்டு மதுரைமக்கள் துயிலெழுவர். இவ்வாறு கோயில்கள் அனைத்தும் சிறந்து விளங்கின. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் சமயப் பொறையினையும், சமயவேறுபாடு இன்றி மக்களிடம் அவன் அன்பு காட்டியதையும் இது புலப்படுத்துகின்றது.

அடுத்து மதுரை நகரின் பல்வேறு சிறப்புகளும் அமைப்புகளும் கூறப்படுகின்றன. முதற்கண் வேலியுடைய காவற் காரும், அகழியும் சூழ்ந்திருக்கும். மதிலைச் சார்ந்து, யானை இணத்தின் போக்குவரத்திற்கேற்ப அமைந்துள்ள சுருங்கைகளீதி காணப்படும். அங்கு யவனர் காவல்காத்து நிற்பர். மதிலைக் கடந்துவிட்டால் இந்திரனது அருங்கலச்செப்பு வாய் திறந்ததுபோன்று இருக்கும் அகநகர். நகரினுள், வையங்க காவலர் மகிழ்தரு வீதியும், எண்ணெண் கலையோர் இருபெரு வீதியும், அரசு விழைதிருவின் அங்காடி வீதியும், பயங்கெழு வீதியும், நலங்கிளர் வீதியும்,

“நூலினு மயிரினு நூழைநூற் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பன்னூ றடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த வறுவை வீதியும்.”

—சிலம்பு: காதை 14: வரி 205—207.

கூலம்குவித்த கூலவீதியும், பால்வகை தெரிந்த நால் வேறு வீதியும், முச்சந்தியும், நாற்சந்தியும், ஆவண வீதியும், மன்றமும், கவலையும், குறுந்தெருவும் ஆகிய அனைத்தும் காண்போர் கருத்தைக் கவர்வனவாக இருந்தன.

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனின் மதில் அமைப்பு, அக்காலப் பொறியியல் திறமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியது யவனர்தம் பொறியியல் வன்மை இம்மதிலில் காணப்படுவதாக அறிஞர் கருதுகின்றனர். எனவே மேலைநாட்டு அறிஞர் பலர் பாண்டியநாடு போந்து, மதுரையின் மதில் அமைப்பிற்கு உதவிபுரிந்திருக்கவேண்டும் என்று கொள்ளலாம். மதிலின் பாதுகாப்பிற்காக அமைந்த கருவிகளின் சிறப்பை இளங்கோ எடுத்துக் கூறுகிறார்.

“மிளையுங் கிடங்கும் வளைவிற் பொறியும்
கருவிர லூகமுங் கல்லுமிழ் கவணும்
பரிவுறு வெந்நெயும் பாகடு குழிசியும்
காய்பொள் னுடையுங் கல்லிடு கூடையும்
தூண்டிலுந் தொடக்கு மாண்டலை யடுப்பும்
கவையுங் கழுவும் புதையும் புழையும்
ஐயனித் துலாமுங் கைபெய ருசியும்
சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையும்
எழுவுஞ் சீப்பு முழுவிற்றற் கணையமும்
கோலுங் குந்தமும் வேலும் பிறவும்”

—சிலம்பு: காதை 15: வரி 207—216.

கொண்டு சிறந்து விளங்கியது அம்மதில்.

மேற்கூறிய சிறப்புகள் அனைத்தும் பொருந்திய மதுரையைத் தலைநகராகக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டை செம்மையாக ஆண்டவன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன். அறமும், மறமும் சிறக்க ஆண்ட நெடுஞ்செழியன் ஊழ்வினைப்பயனாகப் பெருந்தவறு ஒன்று செய்துவிட்டான். குற்றமற்ற கோவலனைக் கள்வன் என்று கருதி கொலை செய்து விட்டான். கணவனை இழந்த கண்ணகி, அரசனுடைய தவறை எடுத்துக்காட்டுகிறாள். ஆராயது கோவலனைக் கொன்றதால் தன் செங்கோல் கோடியது என்பதை உணர்ந்த நெடுஞ்செழியன்,

“பொன்செய் கொல்லன் தன் சொற்கேட்ட
யானோ அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
என்முதல் பிழைத்தது கெடுகஎன் ஆயுள்.”

என்றுகூறி அந்த வினாடியே அரச வாழ்வையும் மண்ணுலக வாழ்வையும் ஒருங்கே நீத்தான். இதற்கு முன்னர் அவனது ஆட்சியில் குறைகண்டவர் எவருமில்லை. வருந்தி முறைவேண்டி வந்தவரும் இல்லை. பகை முன்னர் தூற்றுவதன்றி மக்கள் பழி தூற்றுவதற்கு வாய்ப்பளிக்காத செங்கோலனாக விளங்கினான்.

“மறைநா வோசை யல்ல தியாவது
மணிநா வோசை கேட்டது மிலனே
அடிதொழு திறைஞ்சா மன்ன ரல்லது
குடிபழி தூற்றுங் கோலனு மல்லன்.”

—சிலம்பு: காதை 23: வரி 31—34.

இத்தகைய மன்னன், தான் தவறு செய்துவிட்டதை உணர்ந்த உடனே உயிர்துறந்த செய்தியை, செங்குட்டுவன் வாயிலாக இளங்கோவடிகள் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

“வல்வினை வளைத்த கோலை மன்னவன்

செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோலாக்கியது.”

தீவினையால் வளைந்த கோலை மீண்டும் செங்கோலாக நிமிர்த்துவதற்குத் தன் உயிரையே கொடுத்துவிட்ட நெடுஞ்செழியனின் புகழ் மண்ணுலகம் உள்ளவரும் மன்னுதல் பெறும். ஆரியப்படையினைக் கடந்த அளவற்ற ஆற்றலும் வீரமும் உடையவன். தன் மக்களின் அமைதியான வாழ்விற்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்த புலவன். தன் செங்கோன்மை தவறியதற்காக உயிரையே அதற்கு ஈடாக அளித்த செங்கோலன். இத்தகைய சிறப்புகளோடு, கல்வியையும் அறிவுடைமையும் போற்றி வளர்த்த அறிஞன் என்ற சிறப்பும் அவனுக்கு உண்டு. இதற்குச் சான்றாக உள்ளது அவனுடைய புறநானூற்றுப்பாடல்.

“கல்வி கற்கும்போது ஆசிரியருக்குத் தக்க உதவிகள் செய்தும், மிகுபொருள் கொடுத்தும், வழிபட்டுக் கற்பது ஒருவனுக்கு நன்மையுடையது. ஏனெனில், ஒருதாய் தன் மக்கள் அனைவரிடத்திலும் ஒத்த உரிமையுடையவளாக இருப்பினும், கல்வியில் சிறப்புற்ற மகனிடத்தில் சற்று மிகுதியான அன்பு காட்டுவாள். இது வீட்டில் கற்றவனுக்குக் கிடைக்கும் சிறப்பு. நாட்டிலும் அவ்வாறே கற்றவனுக்கே சிறப்பு ஏற்படும். நாடாரும் மன்னன் ஒரு குடியில் பிறந்தவருள் மூத்தோன் காட்டும் வழியிற் செல்லாமல், அக்குடியில் பிறந்த (இனையோரையினும்) அறிவுடையோன் காட்டும் வழியிலேயே செல்லுவான். நால்வகை குலத்துள்ளும் பிறப்பால் மேற்குலத்தவனுக்குச் சிறப்பில்லை. இழிகுலத்தில் பிறந்தவரையினும் கல்வியால் மேம்பட்டு இருப்பாராயின், மேற்குலத்தவனும், கல்வியால் மேம்பட்ட அக்கீழ்க்குலத்தவனை வழிபடுவான். ஆதலின் எவ்வாறாயினும் கற்றல் நன்றே.”

“உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறறைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே

பிறப்போ ஏன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளும்
 சிறப்பின் பாலாற் றுயுமனந் திரியும்
 ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
 மூத்தோன் வருக வென்னு தவருள்
 அறிவுடை யோளு றரகஞ் செல்லும்
 வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா னுள்ளும்
 கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
 மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே.

—புறம் 183.

இவ்வாறு அறிவுடைமையின் சிறப்பினை உணர்ந்து கூறிய நெடுஞ்செழியன் நாட்டில் கல்வி எந்த அளவுக்கு மேம்பட்டிருக்கும் என்று நாம் உய்த்துணர முடியும் தொழில் அடிப்படையில் சாதியும் குலமும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. கல்விகற்றுச் சிறப்படையும் வாய்ப்பு ஒருசில உயர்ந்த குலத்த வருக்கே இருக்கவேண்டும், என்ற முடப்பழக்கத்தைத் தவறு என்று ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே எடுத்துக்கூறிய பேரறிஞன் என்று இவனைக் கூறின் சாலப் பொருந்தும். விடுதலைபெற்ற இந்தியாவில் இன்று நம் அரசியலார் சாதி சமய வேறுபாடின்றிக் கல்வி கற்கும் வாய்ப்புகளை நல்க ஏற்பாடு செய்துள்ளனர். இத்தகைய ஏற்பாடுகள் ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் காலத்திலும் இருந்திருக்க வேண்டும். கல்வியின் பெருமையைக் கவிதைச் சுவையோடு எடுத்துக்கூறிய அறிஞன், அரசனாக இருந்த நாட்டில் மக்களைவரும் கல்வி கற்பதற்கு வாய்ப்புகள் மிகுதியாக இருந்திருக்கும் என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

“கேடில் விழுச் செல்வம்”

“அறிவுடையோர் எல்லாம் உடையார் அறிவினார்
 என்னுடைய ரேனும் இலர்”

என்ற வள்ளுவரின் உட்கருத்தை உணர்ந்து வாழ்ந்த அறிஞனும் அரசனுமான ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனின் அறிவுரை தமிழக மக்களேயன்றி மண்ணுலக மக்களை வரும் உணர்ந்து மேற்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாண்டிய மன்னருள் தலைசிறந்தவன் எனக் கூறலாம். அறிவாலும் ஆற்றலாலும் சிறந்து விளங்கினான். இவனைப் பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கையே இவனுடைய அளவற்ற பெருமைக்குச் சான்றாக உள்ளது. அள்ளூர் நன்முல்லையார், ஆலங்குடி வங்கனார், ஆலம்பேரி சாத்தனார், இடைக்குன்றார் கிழார், கல்லாடனார், குடபுலவியனார், நக்கீரர், பரணர், மருதனிளநாகனார், மாங்குடி மருதனார் ஆகிய புலவர்களும் இன்னும் பல புலவர்களும் அவனது இணையற்ற வீரத்தையும், கொடைத்திறத்தையும் பாடியுள்ளனர். புலவர்களால் பாடப்பெறும் பண்புடையவனாக விளங்கவேண்டும் என்பது, அவன் கொண்டிருந்த சிறந்த குறிக்கோள்களால் ஒன்றாகும். தான்கொண்ட குறிக்கோள்களுக்கு ஏற்ப பல புலவர்களால் பாடப்பெற்றான். இத்துணை புலவர்களாலும் ஒருங்கே பாடப்பெறும் வாய்ப்பு வேறு எந்த அரசனுக்கும் கிட்டியதாகத் தெரியவில்லை.

முதற்கண், இவன் வீரத்தைப்பற்றி மிகுதியாக நாம் அறிய முடிகிறது. இவன் இளைஞனாக இருக்கும்போதே அரியணை ஏறியவன். இவ்வாறு இளைஞன் ஒருவன் பாண்டிய அரியணை ஏறியதைக் கேள்வியுற்ற சேரனும், சோழனும்,

அவருடன் சேர்ந்த ஐந்து சிற்றரசரும் “நெடுஞ்செழியன் சிறுவன் (அரசனாகும் தகுதியற்றவன்) என்றும், அவனை வெல்லுதல் தமக்கு எளிது” என்றும் இறுமாந்து கூறினர். பகையரசரின் இறுமாப்பை உணர்ந்த நெடுஞ்செழியன், “சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை முரசுமொடு ஒருங்ககப்படுத்துவதாக வஞ்சினங்கூறி போருக்குப் புறப்பட்டான். தன்மேல் வந்த ஏழு அரசரையும், அவர்தம் படையையும் முறியடித்துத் துரத்தினான். தலையாலங்கானம் என்ற இடத்தில் பெரும்போர் நிகழ்த்தி, தான் சாற்றிய வஞ்சினத்தின்படி அவர் தம் முரசங்களைக் கைப்பற்றினான். போரெதிர்ந்துவந்த மன்னரோ ஆற்றலும் படைச்செருக்கும் மிக்க சேரனும், சோழனும் உள்ளிட்ட ஏழுமன்னர்; நெடுஞ்செழியனோ புதிதாக அரியணை ஏறிய இளைஞன். ஆட்சித் திறமையும், போர் அனுபவமும் முழுதும்பெற்றவன் அல்லன். அவ்வாறு இருந்தும் தன் ஒப்பற்ற ஆற்றல் காட்டி, பகை மன்னர் எழுவரையும் ஓட்டினான். தலையாலங்கானத்தில் அவன்பெற்ற அவ்வெற்றியைப் புலவர்களும், மக்களும் கண்டு வியந்தனர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்ற சிறப்புப் பெயரும் பெற்றான் பாண்டியன்.

இவ்வாறு நெடுஞ்செழியன் பகைவரைக் கலக்கிய செய்தியை சில புலவர்கள் கூறும் முறையினைக் காண்போம் :

“ஞால நெளிய வீண்டிய வியன்படை
ஆலங் காளத் தமர் கடந்தட்ட
கால முன்ப.....”

—புறம் 23.

“மீன்திகழ் விசும்பிற் பாயிரு ளகல
ஈண்டுசெலன் மரபிற் றன்னியல் வழாஅ
துரவுச்சினந் திருகிய வருகெழு ஞாயிறு

நிலவுத்திகழ் மதியமொடு நிலஞ்சேர்ந் தாஅங்
குடலருந் துப்பி னொன்றுமொழி வேந்தரை
அணங்கரும் பறந்தலை யுணங்கப் பண்ணி
பிணியுறு முரசங் கொண்ட காலை.”

—புறம் 25.

என்று கல்லாடனார் நெடுஞ்செழியனது வெற்றியைக்
குறித்துப் பாடியுள்ளார்.

மாங்குடி கிழார் நெடுஞ்செழியனுடைய அவைக்களப்
புலவர்களின் தலைவராக விளங்கியவர். அவர் நெடுஞ்
செழியனைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். போர்த்
துறையிலேயே ஈடுபட்டிருந்த நெடுஞ்செழியனுக்கு அறத்
துறையை அறிவுறுத்தும் பொருட்டு “மதுரைக் காஞ்சி”
என்ற பெரும் பாடலைப் பாடியவரும் இவரே. இவருடைய
பாடல் ஒன்று நெடுஞ்செழியனின் பகைவரசர் பலரும்
மாண்ட செய்தியை நயம்படக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.
அம் மன்னர் நெடுஞ்செழியனுக்குப் பகைவரானதால்
போரில் உயிர் துறந்து புகழ் அடைந்தனர். எனவே அப்
பகைவர் அனைவரும் வலிமிக்க நெடுஞ்செழியனின் பகைவரா
தற்கு மிகுதியான நோன்புகள் இயற்றியவராதல் வேண்டும்.

“நோற்றோர் மன்றநின் பகைவர் நின்னொடு

மாற்ற ரென்னும் பெயர்பெற்

ரூற்ற ராயினு மாண்டுவாழ் வோரே”

—புறம் 26.

மேலும் மதுரைக் காஞ்சியில் நெடுஞ்செழியனின் தகையாலங்
கானத்து வெற்றியை :

“ஆலங் கானத்து அஞ்சுவர இறுத்து

அரசு பட அமர் உழக்கி

முரசு கொண்டு களம் வேட்ட
அடுதிறல் உயர் புகழ் வேந்தே.”

—வரி 127—130

என்று மாங்குடி மருதனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நக்கீரர் தான் இயற்றிய அகப்பாடல் ஒன்றில் நெடுஞ் செழியனது தலையாலங்கானத்து வெற்றியையும், அவனது பகைவரைப் பற்றியும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கொய் சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
ஆலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்
சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி
நாரறி நறவின் எருமை யூரன்
தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மான் இயல்தேர்ப் பொருநனென்
றெழுவர் நல்வலம் அடங்க ஒருபகல்
முரசொடு வெண்குடை அகப்படுத் துரைசெலக்
கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை”

—அகம் 36.

இடைக்குன்றார் கிழார் என்னும் புலவர் இவனுடைய போர்த்திறனைக் கண்டு பெரிதும் வியந்தார். “ஒரு வீரனை மற்றொரு வீரன் அடுதலும் தொலைதலும் புதுமையன்று, இவ்வுலகத்தில் இயல்பாக நிகழ்வது. ஆயின் இனையோன் ஒருவன், போர்த்திறனும் படைச்செருக்கும் மிக்க ஏழு மன்னரை ஒருங்கே வெல்லுதல், பெருவியப்பிற்குரியது. இத்தகைய செய்தியை இதற்கு முன்னர் அறியோம்” என்று நெடுஞ்செழியன்

“புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க
ஒருதானாகிப் பொருது களத்து அட்ட”

—புறம் 76.

செய்தியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் நெடுஞ்செழியன் போர் செய்த முறையையும் அழகுற வருணித்துள்ளார் இப்புலவர்.

“நெடுஞ்செழியன் மிகவும் இளைஞன். சிறு வயதில் சாலில் அணிவிக்கப்பட்ட கிண்கிணியைக் களைந்துவிட்டு இன்றுதான் வீரக்கழல் அணிந்தான். குறுந்தொடி கழித்த அன்றே வில்லைக் கையில்பற்றி, குடுமி களைந்த நுதலில் வேம்பின் தளிர்ராடு உழிளைஞக்கொடி சூடி, கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் ஏறிச்சென்று போர்க்களத்தில் விளங்கித் தோன்றினான். அரசனுக்குரிய தார் பூண்டிருப்பினும், நனி இளையன் என்பதைக் காட்டும் ஐம்படைத்தாவி இன்னும் களையப் படவில்லை. அவன், பால் உணவைவிட்டு சோறு உண்ணத் தொடங்கியதும் இன்றுதான். இத்தகைய இளையோன் மேலும் மேலும் தொடர்ந்துவந்த புதிய பகைவீரரை அவர் தம் ஆற்றல்கண்டு வியக்கவும் இல்லை அவரது ஆற்றமைகண்டு இழித்துரைக்கவும் இல்லை. அவர் அனைவரையும் அழுந்தப்பற்றி பரந்த ஆகாயத்தில் ஆரவாரம் எழுமாறும், நிலத்தோடு பொருந்தி விழுமாறும் அழித்து வெற்றிகொண்டான். அவ்வாறு கொண்ட வெற்றியினால் மகிழ்ச்சியோ, செருக்கோ அடையாமல் அமைதியோடு விளங்கினான்” இவன் உண்மையிலேயே இளைஞனான நெடுஞ்செழியன் தானா? இத்தனை ஆற்றலும் அறிவும் அவனுக்கு எவ்வாறு வாய்த்தன?” என்று வியந்து போற்றியுள்ளார்.

“கிண்கிணி களைந்தகா லொண்கழ றெட்டுக்
குடுமி களைந்தநுதல் வேம்பி னெண்டளிர்
நெடுங்கொடி யுழிளைப் பவரொடு மிலைந்து
குறுந்தொடி கழித்தகைச் சாபம் பற்றி

நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி பொலிய நின்றேன்
யார்கொல் வாழ்கவவன் கண்ணி தார்பூண்டு
தாலி களைந்தன்று மிலனே பால்விட்
டயினியு மின்றயின் றனனே வயின்வயின்
உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
வியந்தன்று மிழிந்தன்று மிலனே யவரை
அழுந்தப் பற்றி யகல்விசும் பார்ப்பெழக்
கவிழ்ந்துநிலஞ் சேர வட்டதை
மகிழ்ந்தன்று மலிந்தன்று மதனினு மிலனே.

—புறம் 77.

நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானத்தில் பகைவர்களை முறியடித்ததோடு அமையாமல், பகைவர்தம் ஊர்வரையில் சென்று அங்கேயே அப்பகைவர்களை அழித்தான்.

“உலகில் மன்னுயிர் எண்ணற்று இருப்பினும் இவை யனைத்தையும் தனிமையில் இருக்கும் கூற்றுவன் அழிப்பதைப் போன்று, ஒலிக்கின்ற கடலால் குழப்பட்ட தமிழக மன்னர்கள் பலரும், ஒருங்கியைந்து வந்து, தனியாகிய நெடுஞ்செழியனால் அழிக்கப்பட்டனர்” என்று குடபுலவியனார் என்ற புலவர் நெடுஞ்செழியனின் ஆற்றலை கூற்றுவனின் ஆற்றலுக்கு ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார்.

இவன் சேர, சோழரையும் அவரோடு வந்த ஏனைய ஐந்து அரசர்களையும் வென்றதோடு, கொங்கர் என்ற போர் ஆற்றல்மிக்க இனத்தவரையும் அடக்கினான். பின்னர் எவ்வி என்ற வள்ளலை அடக்கி அவனுக்கு உரிமையாய் இருந்த மிழலைக்கூற்றத்தினைக் கைப்பற்றினான். அதனோடு ஏனைய வேளிர்க்கு உரிமையான நெல்வளம்மிக்க முத்தூற்றுக் கூற்றத்தினையும் கைப்பற்றினான். இச்செய்தியை :

“ஓம்பா வீகை மாவே ளெவ்வி
புனலம் புதனின் மிழலையோடு கழனிக்
கயலார் நாரை போர்விற் சேக்கும்
பொன்னணி யானைத் தொன்முதிர் வேளிர்
குப்பை நெல்லின் முத்தூறு தந்த
கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய.”

—புறம் 24.

என்று மாங்குடி மருதனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். அடுத்து தென்னாட்டில் வாழ்ந்த வலிமையும், கொடுமையும்மிக்க பரதவர் என்பாரையும் நெடுஞ்செழியன் வென்றதாக மதுரைக் காஞ்சியிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

“தென்குமரி வட பெருங்கல்
குண குடகடலா எல்லைத்
தொன்று மொழிந்து தொழில்கேட்ப
வெற்றமொடு வெறுத் தொழுகிய
கொற்றவர் தம் கோனாக”

—மதுரைகாஞ்சி : வரி 70—74.

விளங்கிய நெடுஞ்செழியன், நட் டோரைப் போற்றும் நல்லியல்பும், கற்றோரைப்போற்றி தனக்குரிய பொருளனைத் தையும் நல்கும் கொடைத்திறனும் மிக்கவனாகத் திகழ்ந்தான். இப்பண்புகள் அனைத்தையும் மாங்குடி மருதனார் மதுரைக் காஞ்சியில் முறையாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“நட்டவர் குடியுயர்க்குவை
செற்றவர் அரசு பெயர்க்குவை”

—மதுரைகாஞ்சி : வரி 131—132.

“அரிய வெல்லா மெளிதினிற் கொண்டு
உரிய வெல்லா மோம் பாதுவீசி”

—வரி 145—146.

என்று குறிப்பிடும் மாங்குடி மருதனார் தொடர்ந்து, அவனது வாய்மை வழுவா நிலையினையும் பகைவர்க்குப் பணியா ஆண்மையினையும், பழியைவிரும்பாத பண்பினையும், கொடையையும் புகழையும் விரும்பும் தன்மையினையும் நயம்படக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“உயர் நிலை யுலக மமிழ் தொடு பெறினும்
பொய் சேணீங்கிய வாய் நட்பினையே
முழங்கு கடலேணி மலர்தலை யுலகமொ
டுயர்ந்த தேளத்து விழுமியோர் வரினும்
பகைவர்க் கஞ்சிப் பணிந் தொழு கலையே
தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய
வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
பழி நமக் கெழுக என்னாய், விழுநிதி
ஈதல் உள்ளமொடு இசை வேட்குவையே”

—வரி 197—205.

போர் முடித்து நாடு திரும்பி, நாளவையில் இருந்த நெடுஞ்செழியன், நன்றிமறவா உள்ளத்தோடு தன் படையில் திறமையுடன் போரிட்ட வீரர்கள் அனைவரையும் வரவேற்று சிறப்புக்கள் செய்தான். இவ்வாறு வீரர்களுக்கு நன்றி மறவாதவனாக பல சிறப்புக்கள் செய்த நெடுஞ்செழியன் பாணர், கூத்தர் ஆகியோரையும் வரவேற்று, தேரும் களிரும் பரிசளித்து மகிழ்ந்தான்.

“யாவரும் வருக வேனோருந் தம்மென
வரையா வாயிற் செருஅ திருந்து
பாணர் வருக பாட்டியர் வருக
யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருகென
விருங்கினை புரக்கு மிரவலர்க் கெல்லாங்
கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் களிறொடும் வீசி”

—வரி 747—752.

இவ்வாறு வீரத்தாலும், கொடையாலும், உயர் பண்புகளாலும் சிறந்து “முந்தீர் நாப்பண் ஞாயிறு போலவும், பன்மீன் நடுவண் திங்கள் போலவும் பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்திதிது விளங்கினான்” நெடுஞ்செழியன்.

இனி தலையாலங்கானத்துச் செருவிவன்ற நெடுஞ்செழியனின் புலமைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ள பாடலைக் காண்போம்.

“நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுநர்
 இனைய னிவனென வுனையக் கூறிப்
 படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பணைத்தான்
 நெடுநல் யானையுந் தேரு மாவும்
 படையமை மறவரு முடையம் யாமென்
 றுறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
 சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
 அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசமொ
 டொருங்ககப் படேள ஞாயிற் பொருந்திய
 என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
 கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
 குடிபழி தூற்றுங் கோலே னாக
 ஓங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
 மாங்குடி மருதன் றலைவ னாக
 உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
 புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை
 புரப்போர் புண்கண் கூர
 இரப்போர்க் கீயா வின்மைய னுறவே.”

—புறம் 72.

இப்பாடல் நெடுஞ்செழியனின் புலமைக்குச் சான்றாக இருப்பதோடு, அவன் தன் வாழ்வில் கொண்டிருந்த உயர் குறிக்கோள்களையும் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது.

முதற்கண், தன்னை இழித்துரைத்த பகைமன்னர் அனைவரையும் முறியடிக்கவேண்டும் என்ற வீர உணர்வும், எண்ணிய எண்ணியாங்கு முடிக்கும் உள்ளத்திண்மையும் புலப்படுகின்றன. இரண்டாவதாக தன்னுடைய ஆட்சி, மக்களுக்கு இனிய ஆட்சியாக இருக்கவேண்டும் என்று கருதும் அவனது நேர்மையான உள்ளத்தைக் காட்டுகிறது இப்பாடல். அத்தகைய உள்ளம் குடிமக்களால் பழிதூற்றப்படுவதை மிகமிக இழிநிலையாகவும் அத்தகைய இழிநிலைக்குத் தன் ஆட்சி செல்லக்கூடாது என்றும் எண்ணுகிறது. மூன்றாவதாக மாங்குடி மருதனார் போன்ற பெரும் புலவரிடத்து அவனுக்கு இருந்த பெருமதிப்பும், அப்புலவரால் தானும் தன் நாடும் பாடப்பெறுதல் வேண்டும் என்ற பேரவாவும் புலப்படுகின்றன. இறுதியாக, இரப்போர்க்குக் கொடுக்க முடியாத நிலையை மிகக் கொடியநிலையாகக் கருதும் அவன் கொடையுள்ளம் வெளிப்படுகிறது. கொடுத்துப்பெறும் மகிழ்ச்சியைப் பெரிதென மதித்தது அவன் உள்ளம். அந்த மகிழ்ச்சியை இழப்பது கொடுமையிலும் கொடுமை, என்பதையும் உணர்ந்திருந்தது அவன் உள்ளம்.

“சாதலின் இன்னுத தில்லை இனிததூஉம்

ஈதல் இயையாக் கடை”

—குறள் 230

என்ற உண்மையை மறையெனப் போற்றிய உள்ளம் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் உள்ளம்.

சுருங்கக்கூறின் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், வீரம், கொடை, அறிவுடைமை போன்ற உயர் பண்புகள் அனைத்தும் பெற்று, புலமைமிக்க அரசனாகத் திகழ்ந்தான் எனலாம்.

ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனது வஞ்சினப்பாடலையும், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனது

வஞ்சினப் பாடலையும் ஒப்பிட்டுக்காணின் அவ்விருவர்தம் சிறப்பியல்புகளும், அவர்தம் குறிக்கோளும் விளங்கித் தோன்றி கற்போருக்குக் களிபெருவகை பயப்பதாம்.

கானப்பேரெயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி

பாண்டிய மன்னனாகிய உக்கிரப்பெருவழுதி சிறந்த வீரனாக விளங்கினான் என்பதற்கு அவனுடைய பெயரே சான்றாக உள்ளது. இவனது காலத்தில் கானப்பேர் (இன்று காளையார் கோயில் எனப்படுவது) என்ற ஊரினைத் தலை நகராகக்கொண்டு, வேங்கை மார்பன் என்ற பெருவீரன் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தான். வேங்கை மார்பன் தனது ஊரில் ஓர் ஒப்பற்றகோட்டை அமைத்திருந்தான். நிலத்தின் எல்லையையும் கடந்து விட்டதான அகழியும், விண் முட்டும் புரிசையும், விண்மீன்கள் போன்ற வடிவமுடைய ஞாயில் களும், ஒளிக்கதிர்கள் நுழைய முடியாதபடி மரங்கள் அடர்ந்த காவற்காடும், சிற்றரண்களும் சிறப்புற அமைந்து விளங்கியது அக்கோட்டை. இத்தகைய வலிமைமிக்க கோட்டையை வேங்கை மார்பனிடமிருந்து உக்கிரப்பெருவழுதி கைப்பற்றினான். வேங்கை மார்பனால் அக்கோட்டையை மீட்க இயலவில்லை. பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பால் உண்ணப்பட்ட நீரைமீட்பது அரிது; உக்கிரப்பெருவழுதியின் கையில் சிக்கிய கோட்டையை மீட்பது அதனினும் அரிது என்று உணர்ந்து வேங்கைமார்பன் மனம் வருந்தியீண்டான். இவ்வெற்றிக்குப் பின்னர் உக்கிரப்பெருவழுதி, கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றான். தன்னைப்பாடும் புலவரது அறிவின் எல்லையைக் கடந்த புகழுடையவனாக விளங்கினான் (புறம் 21)

சிறந்த வீரனான உக்கிரப்பெருவழுதி புலவர்களைப்போற்றும் சிறந்த புரவலனாகவும் விளங்கினான். கடைச்சங்கத்தை நடத்திய பாண்டிய மன்னருள் இவனும் ஒருவன். தமிழ் மொழியினிடத்தும், இலக்கியத்தினிடத்தும் அவன் அளவற்று பற்றுடையவனாக இருந்தான். ஆங்காங்கே சிதறுண்டு கிடந்த அரிய அகத்துறைப் பாடல்களை உப்புரிசூடிகிழார் மகனார் உருத்திரசன்மனார் என்ற அறிஞரின் துணைக் கொண்டு அகநானூறு என்ற தொகை நூலாக்கினான். இத்தொகையில் பதின்மூன்று அடியிலிருந்து முப்பத்தோரு அடிகள்வரை உள்ள சிறந்த அகப்பாடல்கள் நானூறு அடங்கியுள்ளன. தமிழ் மறையாம் திருக்குறள் கூட இவனது தலைமையிலேயே அரங்கேறியது என்றுசிலர் கருதுகின்றனர்.

அருந்தமிழ் முதாட்டி ஓளவையார் பாடல் ஒன்று, பாண்டியன் கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற் கிள்ளி, சேரமான் மாரி வெண்டேகா ஆகிய மூவரும் ஒருங்கிருந்த காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்து பாடியதாக அமைந்துள்ளது. பண்டைத் தமிழர், பண்பாடு மிக்கவர் என்றும், அவர்தம் அகவாழ்வும், புற வாழ்வும் நனி நாகரிகம் உடையவனாக அமைந்திருந்தன என்றும் உணர்கிறோம். வீரமும், காதலும் சங்ககாலத் தமிழகத்தின் இருஉண்களாக விளங்கின என்பதை அறிந்து பெருமையடைகிறோம். உலகில் பல நாட்டு மக்கள் நாகரிகத்தின் முதற்படியைக் காணாத காலத்திலேயே தமிழகம் நாகரிகத்தின் முடியை அடைந்திருந்தது என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவதைக்கேட்டு வியப்பும் களிப்பும் கொள்ளுகிறோம். இவ்வாறு பண்டைத் தமிழகத்தின் சிறப்பியல்புகள் பலவற்றை உணர்ந்து போற்றும் நாம், அப்போது நிலவி இருந்த ஒற்றுமையின்மை என்ற இழந்த குணத்தையும் உணர்ந்து வருந்துகிறோம். தமிழகத்தில் மேலை நாட்டினரும், வேற்று நாட்டவரும் வந்து நுழைந்து, தமிழரசை வீழ்த்தி அவர்தம் அரசிடலை நிறுவுதற்கு, அன்னியரின் திறமை ஓரளவுக்குக் காரணமாக இருப்பினும், தமிழர்தம் ஒற்றுமை

யின்மையே அடிப்படைக் காரணம் என்று உறுதியாகக் கூறலாம்." எடுத்துக்காட்டாக ஒரு நிகழ்ச்சி மட்டும் காண்போம்:

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய அரியணைக்காகச் சுந்தரபாண்டியன் என்பானும், வீரபாண்டியன் என்பானும் போட்டியிட்டனர். இப்போட்டி குடும்பப் பூசலாகச் சிறிது காலம் இருந்து பின்னர் அடங்கியிருக்கலாம் ஆனால் சுந்தர பாண்டியன், தன் குடும்பத்தில் தோன்றிய வீரபாண்டியனை ஒழிப்பதற்காக மகமதிய படைத் தலைவனாகிய மாலிக்காபூர் என்பவனுடைய உதவியை நாடினான். எவரும் அழையாத மலே தமிழகத்தினுள் நுழைந்து கோயில்களைச் சிதைத்து அளவற்ற பொருள் திரட்டிச் செல்வதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்த மாலிக்காபூருக்கு, இத்தகைய அழைப்பு மீறலும் ஊக்கமூட்டியது. சுந்தரபாண்டியனால், பாண்டிய நாட்டினுள் நுழைந்த மகமதியப்படை வீரபாண்டியனை அழித்ததோடு அமையவில்லை. தமிழகம் முழுமையும் மகமதியர் ஆட்சி ஏற்படுவதற்கு அப்படையெடுப்பு அடிகோலி விட்டது. இவ்வாறே ஆங்கிலேயர் இந்நாட்டினுள் தம் ஆட்சியை நிலைநாட்டுவதற்கு, இந்நாட்டு மக்களிடையே இருந்த ஒற்றுமையின்மையும், தன் இனத்தவன் வாழ்வதைக்கண்டு பொருத உள்ளமுமே தலையாய காரணங்களாக இருந்தன. தன் இனத்தவனை அழிப்பதற்கு மாற்று வரின் உதவியை நாடி, தன் இனத்தவனை அழித்துப்பின்னர் தானும் அம்மாற்றுனாலேயே அழிவது பெரும்பான்மையான தமிழ் மன்னர் இயல்பாக இருந்தது. சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மன்னர்கள் பெரும்பாலும், சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற வேறுபாட்டினைப் பெருக்கி தம்முள் பெரும்போர் நிகழ்த்திவந்தனர். உயர் பண்புகள் பல பெற்றிருந்த தமிழ் நாட்டில் இத்தகைய காழ்ப்பு இல்லாமல் இருந்திருக்குமாயின், தமிழகத்தின் வரலாறு, உலகிலேயே மிக உன்னத வரலாறுகக்கூட அமைந்திருக்கும். சேர, சோழ, பாண்டியர்

என்ற பாகுபாட்டினைப் பெரிதெனப் பாராட்டி, மூவரும் தமிழினத்தவரே என்று ஒருமைப்பாட்டைப் புறக்கணித்திருந்த நிலையை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, நாம் நாணத்தான்வேண்டும். பண்டைத்தமிழகத்தின் உயர்பண்பாட்டை உணர்ந்து மகிழும் நாம், அன்றிருந்த இழிகுணத்தையும் உணர்ந்து தீருந்த வேண்டுவது கடமையாகும். சிலம்பை இசைத்த சேரர்குடித் தோன்றலான இளங்கோவடிகள், சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற பாகுபாட்டினைக் கடந்து, தமிழகத்தின் ஒருமைப்பாட்டினைப் பெரிதும் வற்புறுத்தியுள்ளார் என்பதைக் காணுகின்றோம், இளங்கோவிற்கும் முன்னர், பாண்டியன் கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும் அவனுடைய காலத்தில் வாழ்ந்த ஏனைய இரு தமிழ் மன்னரும் தங்களுக்குள் நட்புரிமையைப் பெருக்கி வேற்றுமையைக் களைந்து வாழ்ந்தனர் என்பதைக்கண்டு நாம் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம். இத்தகைய ஒற்றுமை நிலவிய காலத்தில் வாழ்ந்த உக்கிரப்பெருவழுதி ஏனைய மன்னர்கள் பெறமுடியாத தனிச் சிறப்பையும் பெற்று விளங்கினான். உக்கிரப்பெருவழுதி உள்ளிட்ட தமிழ் மன்னர் மூவரும் ஒருங்கிருந்த ஒப்பற்ற காட்சியைக்கண்ட ஒளவையாரின் உள்ளத்தில் உவகைக் கடலெனப் பெருகியது.

“அந்தணரது முத்தீ போன்று சிறப்புடன் விளங்கும் வெண்கொற்றக் குடையும், கொடியும், தேரும் உடைய மூவேந்தர்களே! மூவேந்தரும் இவ்வாறு ஒருங்கிருத்தல் யானறிந்த வரையில் இதுவே முதன் முறையாகும். நீவீர், வானத்தில் விளங்கித்தோன்றும் மீன்களினும், பொழியும் மழைத்துளிகளினும் மிகுதியான வாழ்நாட்களைப் பெற்று சிறந்து விளங்குக.” என்று உளமார வாயார்ப்பாடி வாழ்த்தினார் ஒளவையார்.

“முத்தீப் புரையக் காண்டக விருந்த
கொற்ற வெண்குடை கொடித் தேர்வேந்திர்
யானறி யளவையோ விதுவே வானத்து

வயங்கித் தோன்று மீனினு மிம்மென
 இயங்குமா மழை யுறை யினும்
 உயர்ந்துமேந் தோன்றிப் பொலிகநுந் நாளே”

—புறம் 367.

சிறந்த வீரனாகவும், ஒப்பற்ற பண்பாளனாகவும் தமிழக ஒற்றுமைக்கு உறுதுணைவனாகவும் வாழ்ந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, புலமைமிக்க சான்றோனாகவும் விளங்கினான். இவன் பாடியதாக இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளவை முன்றுபாடல்களாகும். நற்றிணையில் அமைந்துள்ள இவனது பாடல் குறிஞ்சித்திணைப் பாடலாக அமைந்துள்ளது. களவு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு எவரும் அறியாவாறு தலைவனும், தலைவியும் சந்தித்து வருகின்றனர். அத்தகைய ஒழுக்கத்தில் பல இடர்ப்பாடுகள் இருப்பதைக்கூறி தலைவன் விரைவில் தலைவியை மணந்து கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துகிறான் தோழி. இப்பாடலில் குறிஞ்சி நிலக்காட்சி ஒன்று சுவைபட அமைந்துள்ளது.

“முள்ளம் பன்றியின் முள்போன்று பருத்த மயிரை யுடைய பிடரியும், சிறிய கண்ணும் உடைய காட்டுப்பன்றி உயர்ந்த மலையில் உள்ள பரந்த திணைப்புனத்தில் மேய்வதற்காக, பெரிய இயந்திரம் உள்ள புழை வழியில் புகுகின்றது. அப்போது திடீரென்று பல்லியின் ஓசைகேட்கிறது. இதைக் கேட்டதும் பன்றி அதனைத் தீச்சகுனம் என்று அறிந்து; மெல்ல மெல்லப் பின்னே மீண்டுவந்து தன் கல் முழையில் போய்ச் சேருகிறது.

“எய்ம்முள் அன்ன பருஉமயிர் எருத்தில்
 செய்ம்ம் மேவல் சிறுகட் பன்றி
 ஒங்குமலை வியன்புளம் படிஇயர் வீங்குபொறி
 நூழை நுழையும பொழுதில் தாழாது

பாங்கர்ப் பக்கத்து பல்வி பட்டென
மெல்ல மெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்துதன்
கல்லளைப் பள்ளி வதியும்”

—நற்றிணை 98.

இப்பாடல் குறிஞ்சிநிலத்தின் இயற்கைக் காட்சியை அழகுபடக் கூறுவதாகவும், தோழியின் திறமையைக் காட்டுவதாகவும் அமைந்திருப்பதுடன், நம்முடைய மூன்றோரின் பழக்கவழக்கத்தையும் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. சங்க கால மக்கள் விரிச்சி கேட்டல், சகுனம் பார்த்தல் முதலிய வற்றில் பெரிதும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறியமுடிகிறது. உக்கிரப் பெருவழுதியின் இப்பாடலில் இருந்து, பல்வி ஒளிப்பதைக் கொண்டு மக்கள் நன்மை தீமைகளைக் கணக்கிட்டனர் என்ற உண்மையை உணரலாம். மக்கள் நம்பிக்கையை பன்றியின் மீது ஏற்றி, பன்றியும் சகுனம் பார்த்து நடப்பதாகக் கூறியுள்ளான் உக்கிரப்பெருவழுதி.

உக்கிரப்பெருவழுதியின் மற்றொரு பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படுகிறது. இப்பாடல் மருதத்திணையில் அமைந்துள்ளது. பண்டைக்காலக் கற்புடைப் பெண் ஒருத்தியின் தூய உள்ளமும், கணவனிடத்துக் கொண்டிருந்த பற்றும் இப்பாடலில் நயம்படக் கூறப்பட்டுள்ளன. தலைவியின் ஊடலும், புதல்வனை வாயிலாகக்கொண்டு ஊடல் தணிதலும், தலைவனிடத்தில் குறையிருப்பினும், அதைப் பெரிதென்று எண்ணாமல், விரைவில் அக்குறையை மறந்து அவனோடு ஒன்றிவிடும் தலைவியின் ஒப்பற்ற அன்பும் இப்பாடலில் வியத்தகு முறையில் அமைந்து கற்குந்தோறும், கற்குந்தோறும் சுவைமிகப் ப்யப்பதாக உள்ளது.

“எழுதுங்கால் கோல்காணக் கண்ணேபோல்
கொண்கள்
பழிகாணேன் கண்ட விடத்து”

என்ற திருக்குறள் கருத்து உக்கிரப்பெருவழுதியின் இப் பாடலோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இப்பாடலில், தலைவியின் உள்ளத்திற்கு, மிக்க மழையைப் பெறும் யன்னுறை உழப்பட்ட செம்மையான வயல் மண் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நா.

“புலமையுடைய அழகிய உழைப்பை உண்டுபெயல் மண் மறு

பாடலில் தண்துளிக் கேற்ற பலவழு செஞ்செய்

பாடலில் காண்போம் இவ்வழைப்பை உண்டுபெயல் மண் மறு

பாடலில் காண்போம் இவ்வழைப்பை உண்டுபெயல் மண் மறு

—அகம் 26.

பலமுறை உழப்பட்ட நிலம் மழை பெய்தவுடன் நெகிழ்ந்து அம்மழை நீரோடு கலந்து விடுதல்போன்று தலைவியின் உள்ளம் தலைவனிடம் இயைந்து விடுகிறது.

உக்கிரப்பெருவழுதியின் உலகியல் அறிவும், கற்பனைத் திறனும், உணர்வின் உயர்வும் தெளிந்த புலமையும் இப்பாடலில் விளங்கித் தோன்றுகின்றன.

இறுதியாக உக்கிரப்பெருவழுதியின் பெயரால் திருவள்ளுவமாலையில் காணப்படும் ஒரு பாடலையும் காண்போம். “நான் உறையின் உண்மைப்பொருளை முப்பாலாக, நான் முகனே திருவள்ளுவராகத் தோன்றி, எடுத்துக்கூறிய நூல் முறையை மன மொழி மெய்களால் வணங்கிக் கேட்க” என்று கூறியுள்ளான். திருவள்ளுவமாலைக்கு உரை எழுதிய திருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமானையர் உக்கிரப்பெருவழுதியின் பாடலுக்கு கீழ்க்காணுமாறு விளக்க உரை எழுதியுள்ளார். “கலையுணர் புலமையில் தலைமையோனாகி விதிமுறை வழாது முதுநிலம் புரக்கும் பெருந்தகை யுக்கிரப்பெருவழுதியென்னுந் தன்னிகரில்லா மன்னவர் பெருமான் தான் மேற்கொண்ட சிறப்பைப் பலரும் அறிந்து மேற்கொள்ள இவ்வாறு வழி கூறினான், ‘மன்னென்படி மன்னுயி

ரப்படி ஆகலின் இப்புத்தகத்தை முன்னே பூசித்து மெய்
மொழி மனங்களால் வணக்கஞ்செய்து பின் கேட்கவேண்டு
மென்று சொல்லியபடி.”

“நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா
நான்முகத்தோன்
நான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த
நான்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சம்
சிந்திக்க கேட்க செவி”

வ: 7.